

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΚΑΤΣΙΔΗΣ Α. ΟΡΕΣΤΗΣ

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

για την απόκτηση διδακτορικού διπλώματος του Τμήματος Διοίκησης
Επιχειρήσεων

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ (IAS) ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ

ΜΕ ΤΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ

ΤΟΜΕΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Επιβλέπουσα Καθηγήτρια: *Ελένη Ρογδάκη*

ΧΙΟΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

Ρογδάκη Ελένη

Επιβλέπουσα/Αναπληρώτρια Καθηγήτρια
Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Μπεκιάρης Μιχαήλ

Αναπληρωτής Καθηγητής
Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Ζούντα Στέλλα

Επίκουρη Καθηγήτρια
Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

(Τριμελής Συμβουλευτική Επιτροπή)

Ανδρικόπουλος Ανδρέας

Αναπληρωτής Καθηγητής
Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Ηρειώτης Νικόλαος

Καθηγητής
Τμήμα Οικονομικών Επιστημών
Εθνικού και Καποδιστριακού
Πανεπιστημίου Αθηνών

Βασιλείου Δημήτριος

Καθηγητής
Τμήμα Οικονομικών Επιστημών
Εθνικού και Καποδιστριακού
Πανεπιστημίου Αθηνών

Ροδοσθένους Μαρία

Καθηγήτρια
Τμήμα Λογιστικής και Χρηματοοικονομικής
Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

Δηλώνω υπεύθυνα ότι, είμαι ο αποκλειστικός συγγραφέας της υποβληθείσας διδακτορικής διατριβής με τίτλο «Τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα (IAS) Αναφορικά με τις Γνωστοποιήσεις επί των Λειτουργικών Τομέων των Επιχειρήσεων στην Ευρώπη». Η συγκεκριμένη Διδακτορική Διατριβή είναι πρωτότυπη και εκπονήθηκε αποκλειστικά για την απόκτηση του Διδακτορικού διπλώματος του Τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Κάθε βοήθεια, την οποία είχα για την προετοιμασία της, αναγνωρίζεται πλήρως και αναφέρεται επακριβώς στην εργασία. Επίσης, επακριβώς αναφέρω στην εργασία τις πηγές, τις οποίες χρησιμοποίησα, και μνημονεύω επώνυμα τα δεδομένα ή τις ιδέες που αποτελούν προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας άλλων, ακόμη κι εάν η συμπερίληψή τους στην παρούσα εργασία υπήρξε έμμεση ή παραφρασμένη. Όλες οι παραπομπές διακρίθηκαν με εισαγωγικά και όλες οι πηγές πληροφοριών αναγνωρίστηκαν μέσω παραπομπών, συμπεριλαμβανομένων εκείνων του διαδικτύου.

Γενικότερα, βεβαιώνω ότι κατά την εκπόνηση της διδακτορικής διατριβής έχω τηρήσει απαρέγκλιτα όσα ο νόμος ορίζει περί πνευματικής ιδιοκτησίας και έχω συμμορφωθεί πλήρως με τα προβλεπόμενα στο νόμο περί προστασίας προσωπικών δεδομένων και τις αρχές Ακαδημαϊκής Δεοντολογίας. Επίσης, συμφωνώ ότι το Πανεπιστήμιο έχει το δικαίωμα να υποβάλει την εργασία μου στις πηγές ανίχνευσης λογοκλοπίας για ελέγχους πρωτοτυπίας.

Ο υπεύθυνα δηλών

11 Ιουνίου 2020

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΠΙΤΑΜΕΛΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	i
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΛΩΣΗ	ii
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.....	iii
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΙΝΑΚΩΝ	x
ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ	xii
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	xiii
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	xvi
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ^ο : ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	1
1.1 Λογιστικές Πληροφορίες & Ρυθμίσεις	2
1.2 Εμπειρική Διερεύνηση Πρακτικών Γνωστοποίησης	5
1.3 ΔΔΠ και Λογιστική Εναρμόνιση.....	7
1.4 ΔΠΧΑ 8 - Λειτουργικοί Τομείς.....	10
1.5 Σκοπός της Έρευνας & Ερευνητικά Ερωτήματα.....	11
1.6 Μεθοδολογική προσέγγιση και μεθοδολογικά εργαλεία.....	13
1.7 Συμπεράσματα	15
1.8 Συνεισφορά & Σπουδαιότητα της έρευνας.....	18
1.9 Δομή της Διατριβής	19

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ^ο ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ	21
2.1. Γενικά.....	22
2.2 Σύγκληση Λογιστικών Προτύπων	23
2.3 Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα Πληροφόρησης.....	25
2.3.1 Ιστορικό ΔΠΧΑ	25
2.3.2 Εναρμόνιση στην Ευρώπη	27
2.3.3 ΔΠΧΑ us gaap και άλλα πρότυπα	27
2.4. ΔΠΧΑ	29
2.5 Υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8	32
2.6 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΒΑΣΕΙ ΔΠΧΑ 8.....	35
2.6.1 Βασικές αρχές	35
2.6.2 ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΛΗΨΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ (ΕΛΕΑ)	37
2.6.3 Ορισμός και αριθμός αναφερθέντων λειτουργικών τομέων.....	38
2.6.4 Προσδιορισμός των τομέων.....	40
2.6.5 Απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά λειτουργικό τομέα.....	43

2.6.6 ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ σε επίπεδο οντοτήτων	45
2.6.7 Μικρότερες εισηγμένες εταιρείες και ΔΠΧΑ 8.....	49
2.6.8 Πλεονεκτήματα και μειονεκτηματα του ΔΠΧΑ 8.....	50
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ^ο επισκοπήση βιβλιογραφίας	52
3.1 Εισαγωγή	52
3.2 ΜΕΡΟΣ Ι.....	53
3.2.1 Λογιστικές πληροφορίες και περιβάλλον αναφοράς	53
3.2.2 λογιστικά συστήματα βασισμένα σε Κανόνες και αρχές.....	58
3.2.3 Τυποποιημένα χαρακτηριστικά και πρακτικές γνωστοποίησης	68
3.2.4 ΜΕΛΕΤΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΑ	77
3.2.5 Περίληψη και συζήτηση του Μέρους Ι	100
3.3 ΜΕΡΟΣ ΙΙ	104
3.3.1 Παράγοντες γεωγραφικών πληροφοριών που σχετίζονται με τη χρηματοοικονομική πληροφόρηση.....	104
3.3.2 Διεθνείς διαφορές στην εισαγωγή των ΔΠΧΑ	111

3.3.3 Η διατήρηση των διεθνών διαφορών στις λογιστικές πρακτικές	116
3.3.4 Περίληψη και συζήτηση Μέρους II.....	122
3.4 ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ	128
3.4.1 Χαρακτηριστικά εταιρικού επιπέδου και αναφορά τομέων	128
3.4.2 Χαρακτηριστικά σε επίπεδο επιχείρησης	128
3.4.3 Ανταγωνιστικά περιβάλλοντα και ιδιότητα κόστη	134
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ^ο : ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ.....	141
4.1 Μεθοδολογική Προσέγγιση	142
4.1.1 Καταμέτρηση λέξεων.....	142
4.1.2 Επικεφαλής Λήψης Επιχειρηματικών Αποφάσεων	143
4.1.3 Τομείς.....	143
4.1.4 Αριθμός Αναφερθέντων Τομέων	144
4.1.5 Αριθμός Εταιρειών Ενός Τομέα	144
4.1.6 Απαιτήσεις Γνωστοποίησης Ανά Κύριο/Λειτουργικό Τομέα	145
4.1.7 Αριθμός γεωγραφικών περιοχών σε επίπεδο οντότητας.....	146

4.1.8 Τύποι Γεωγραφικών Περιοχών Που Αποκαλύπτονται Σε Επίπεδο Οντότητας	146
4.1.9 Απαιτήσεις Γνωστοποίησης Ανά Γεωγραφική Περιοχή Σε Επίπεδο Οντότητας	147
4.1.10 Αντίκτυπος ΔΠΧΑ8 σε επίπεδο χώρας	148
4.2 Δεδομένα.....	150
4.3 Μεθοδολογική Προσέγγιση	152
4.4 ΕΠΙΛΟΓΗ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ	155
4.4.1 Μέγεθος Και Επιλογή Δείγματος	155
4.4.2 ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΑ Στοιχεία Δείγματος.....	159
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 ^ο ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ	165
5.1 Όγκος πληροφορίας	165
5.2 Κύριος/Λειτουργικός Τομέας	169
5.2.1 Ταυτοποίηση του ΕΛΕΑ.....	169
5.2.2 Προσδιορισμός Τομέα	171
5.2.3. Αριθμός Τομέων	173

5.2.4 Αριθμός Επιχειρήσεων Ενός Τμήματος.....	177
5.3 Γεωγραφικές περιοχές.....	179
5.3.1 Αριθμός γεωγραφικών περιοχών	179
5.3.2 Τύποι γεωγραφικών περιοχών	182
5.3.3 Απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά γεωγραφική περιοχή	183
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 ^ο : ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΕΜΠΕΙΡΙΚΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ	192
6.1 Σύγκριση μεταξύ προτύπων.....	192
6.2 Ανάλυση μεταξύ χωρών	197
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7 ^ο : επιλογος.....	202
7.1 Επιπτώσεις Στις Πρακτικές Γνωστοποίησης	202
7.2 Επιπτώσεις Στην Ομοιομορφία Των Πρακτικών Γνωστοποίησης	204
7.3 Προσδοκίες ΔΠΧΑ8	206
7.4 Συμβολή Του Ερευνητικού Έργου	208
7.5 ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΡΕΥΝΑΣ	208
7.6 Περαιτέρω Έρευνα.....	210
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ.....	211

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ	228
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1.....	228
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2.....	229
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 3.....	230

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΙΝΑΚΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ 2.1 ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΔΛΠ14 ΚΑΙ ΔΠΧΑ 8

ΠΙΝΑΚΑΣ 3.1 ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.1 ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΜΕΤΑΒΛΗΤΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.2 ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΥΧΑΙΑΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.3 ΕΙΣΗΓΜΕΝΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.4 ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.5 ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.6 ΠΟΣΟΣΤΟ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗ ΕΠΙΣΗΜΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.7 ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΙ ΜΙΚΡΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.1 ΟΓΚΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΟΜΕΩΝ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.2 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΟΓΚΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.3 ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΕΛΕΑ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.4 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΕΛΕΑ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.5 ΠΡΟΣΔΙΟΤΙΣΜΟΣ ΚΥΡΙΟΥ/ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.6 ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΥΡΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.7 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΥΡΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.8 ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΟΝΟΤΜΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.9 ΑΛΛΑΓΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΜΟΝΟΤΜΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.10 ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.11 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.12 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ (ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.13 ΤΥΠΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.14 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.14 (ΠΛΑΙΣΙΟ Β)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.15 ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΕΙΚΤΗΣ (ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.16 ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΕΙΚΤΗΣ (ΑΛΛΑΓΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.17 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ (ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.18 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ (ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ)

ΠΙΝΑΚΑΣ 6.1 ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

UK	United Kingdom
ΗΠΑ	Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής
Η/Υ	Ηλεκτρονικός Υπολογιστής
κ.α.	και άλλοι(α)
κλπ	και λοιπά
κοκ	και ούτω καθεξής
π.χ.	παραδείγματος χάριν
ΔΠΧΑ	International Financial Reporting Standards IFRS
IASC	International Accounting Standards Commission
FASB	Συμβούλιο Χρηματοοικονομικών Λογιστικών Προτύπων
IASB	(International Accounting Standards Board
ΔΛΠ	Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα (International Accounting Standards IAS)
SEC	U.S. Securities and Exchange Commission
ΕΛΕΑ	Επικεφαλής Λήψης Επιχειρησιακών Αποφάσεων
AICPA	American Institute of Certified Public Accountants
ΓΑΛΑ	Εθνικού Χαρακτήρα Γενικά Αποδεκτές Λογιστικές Αρχές

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ολοκληρώνοντας το πόνημά μου αυτό, αισθάνομαι την ειλικρινή ανάγκη να ευχαριστήσω:

- Το Πανεπιστήμιο Αιγαίου και πιο συγκεκριμένα το Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων, για την ευκαιρία που μου έδωσε, συμπεριλαμβάνοντάς με στο ερευνητικό του δυναμικό καθώς και τις δυνατότητες που μου παρείχε καθ' όλη τη διάρκεια εκπόνησης της παρούσας, διευκολύνοντας έτσι την ολοκλήρωση του έργου μου.
- Την επιβλέπουσα Καθηγήτρια κα. Ελένη Ρογδάκη, για την ανάθεση του θέματος, τη διαρκή και χωρίς κόπο υποστήριξη και καθοδήγησή της κατά την οποία με σοφία, εμπειρία και γνώση πλοήγησε τις προσπάθειές μου προς την επίτευξη του ονείρου. Ιδιαίτερα την ευχαριστώ για τις παραινέσεις της οι οποίες μου επέτρεψαν να ολοκληρώσω το παρόν έργο παρά τις όποιες δυσκολίες προέκυψαν δίδοντας μου με τον τρόπο αυτό και μια ακόμα μεγαλύτερη διδαχή - ένα μάθημα ζωής.
- Τα μέλη της Τριμελούς Επιτροπής αναπληρωτή καθηγητή κ. Μπεκιάρη Μιχαήλ και επίκουρη καθηγήτρια κα. Ζούντα Στέλλα για την ουσιαστική συμβολή τους τόσο σε θέματα καθοδήγησης της έρευνάς μου όσο και σε θέματα ολοκλήρωσης της διδακτορικής μου διατριβής εν γένει.
- Τον αναπληρωτή καθηγητή κ. Ανδρικόπουλο Ανδρέα του οποίου η συμβολή τόσο κατά την πρόοδο της ερευνητικής μου προσπάθειας όσο και στην ολοκλήρωση της συγγραφής της διατριβής συνέβαλε τα μέγιστα.
- Τους Καθηγητές του τμήματος για τον επιστημονικό διάλογο που αναπτύχθηκε, τόσο επί των θεμάτων της παρούσας διατριβής όσο και επί των μεθοδολογικών

εργαλείων και θεμάτων που σχετίζονται με την ομαλή έκβαση πολυετών διαδικασιών, όπως η συγκεκριμένη.

- Το προσωπικό των διοικητικών υπηρεσιών του Τμήματος και ιδιαίτερα την γραμματέα κυρία Ηρώ Κουρασάνη που με ιδιαίτερη προθυμία και ευγένεια βοήθησαν την υποψηφιότητά μου εν γένει στο μεγάλο χρονικό διάστημα που αυτή διήρκησε.
- Την εταιρεία ορκωτών ελεγκτών PricewaterhouseCoopers (PWC), μέλος της οποίας υπήρξα επί σειρά ετών, που αποτέλεσε έμπνευση για την ενασχόληση με το συγκεκριμένο θέμα της διατριβής μου καθώς και για την εμπειρία, το πολύτιμο υλικό και την παροχή τεχνικών μέσων για την επεξεργασία στοιχείων μέσα στα πλαίσια των εργασιών της παρούσας.
- Το σώμα ορκωτών ελεγκτών και τα οικονομικά στελέχη εταιριών, για την τεχνική και ουσιαστική αρωγή τους στην ολοκλήρωση της διατριβής μου.
- Τους συναδέλφους μου που κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής μου πορείας μοιράζονταν την αγωνία της προσπάθειάς μου με κατανόηση και συναδερφική αλληλεγγύη
- Κλείνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω την οικογένεια μου και ιδιαίτερα την μητέρα μου για την συμπαράσταση και υποστήριξη καθ' όλη τη διάρκεια εκπόνησης της παρούσας διατριβής.

Αφιερώνεται

Στην μητέρα μου, μια αγωνίστρια της ζωής και παράδειγμά μου.

Στην μνήμη του πατέρα μου.

Στη Σοφία.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Μετά από την αυξανόμενη παγκοσμιοποίηση και την επέκταση των αγορών, πολλοί ερευνητές μελέτησαν τη σημασία της ομοιομορφίας και της συγκρισιμότητας μεταξύ των λογιστικών προτύπων σε επίπεδο χωρών. Οι ερευνητές παρατήρησαν μια σταδιακή στροφή προς περισσότερα λογιστικά συστήματα βασισμένα στις αρχές, καθώς απέδειξαν στις εμπειρικές μελέτες τους ότι ένα σύνολο ομοιόμορφων λογιστικών προτύπων θα βελτίωνε την ποιότητα της χρηματοοικονομικής αναφοράς σε διεθνή κλίμακα.

Ταυτόχρονα, αρκετές μελέτες υποστηρίζουν ότι η ετερογένεια των περιβαλλοντικών παραγόντων των χωρών εμποδίζει αυτή την εναρμόνιση των λογιστικών πρακτικών και ότι θα εξακολουθήσουν να υπάρχουν σημαντικές διαφορές, παρόλο που υπάρχει ένα κοινό διεθνές λογιστικό σύστημα.

Η μελέτη αυτή συμβάλλει στη βιβλιογραφία σχετικά με τη στροφή προς περισσότερα πρότυπα βασισμένα σε αρχές, με τη διερεύνηση της επίδρασης της ευελιξίας των αυξημένων απαιτήσεων στις πρακτικές γνωστοποίησης σε ένα διεθνές περιβάλλον που χαρακτηρίζεται από εναρμονισμένους λογιστικούς κανονισμούς, αλλά από ετερογενείς πρακτικές γνωστοποίησης. Τα πρότυπα στα οποία εστιάζεται αυτή η μελέτη είναι το "ΔΠΧΠ 8 Λειτουργικός τομέας" και ο προκάτοχός του "ΔΛΠ 14 Πληροφόρηση κατά τομέα".

Το ΔΠΧΠ 8 τέθηκε σε ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2009. Οι χώρες που περιλαμβάνονται στη μελέτη αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις μεγαλύτερες οικονομίες

στην Ευρώπη, συγκεκριμένα το Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γαλλία, τη Γερμανία και την Ιταλία.

Η χρησιμοποιούμενη μεθοδολογία είναι ποσοτική και ακολουθεί θετικιστική ερευνητική προσέγγιση. Αυτή η μελέτη διερευνά τις επιπτώσεις που έχει μια ρυθμιστική αλλαγή στις πρακτικές γνωστοποίησης παρατηρώντας δεδομένα που αναφέρονται στις ετήσιες εκθέσεις και επιβεβαιώνει τις αναπόφευκτες διαφορές μεταξύ των δύο προτύπων και στις τέσσερις χώρες.

Η μελέτη αποδεικνύει μόνο μια οριακή αλλαγή στις πρακτικές αποκάλυψης τομέων μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Η αλλαγή χαρακτηρίζεται κυρίως από την απώλεια κρίσιμων πληροφοριών, γεγονός που δείχνει ότι οι πιο ευέλικτες απαιτήσεις επηρεάζουν αρνητικά τις λογιστικές πρακτικές. Αυτό σημαίνει ότι εάν ο σκοπός μιας ρυθμιστικής αλλαγής είναι να εξασφαλίσει ένα ορισμένο επίπεδο πληροφόρησης, πρέπει να προτιμούνται αυστηρότερες απαιτήσεις.

Επιπλέον, αυτή η μελέτη δείχνει ότι αντιτίθεται στις προσδοκίες, καθώς οι πρακτικές αποκάλυψης είναι πιο ετερογενείς σύμφωνα με πρότυπα που βασίζονται περισσότερο σε κανόνες. Εντούτοις, υπάρχει ένδειξη ότι ο λόγος για αυξημένη ομοιογένεια είναι ότι οι εταιρείες που είναι εισηγμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία, παρουσιάζοντας υψηλότερο ποσό πληροφοριών κατά τομέα σύμφωνα με το ΔΛΠ 14, έχουν μειώσει τις πληροφορίες βάσει του ΔΠΧΑ 8.

Στην παρούσα εργασία δεν έγινε εκτενής αναφορά σε έννοιες και ορισμούς των προτύπων καθώς στραφήκαμε στο ερευνητικό ενδιαφέρον.

Η ώθηση για την παγκόσμια υιοθέτηση ενός συνόλου λογιστικών προτύπων πηγάζει από την αυξανόμενη παγκοσμιοποίηση των διεθνών οικονομιών τις τελευταίες δύο δεκαετίες (Barth et al., 2008). Με αυτό το αυξημένο ενδιαφέρον για διασυνοριακές επενδύσεις, διάφοροι ερευνητές όπως για παράδειγμα ο Ball et al αμφισβήτησαν την ουσιαστική ποιότητα της δημοσιευόμενης χρηματοοικονομικής πληροφόρησης κατά την εφαρμογή των Δ.Π.Χ.Α γεγονός το οποίο οφείλεται στην μη ύπαρξη επαρκών μηχανισμών επιβολής αλλά και των δυσμενών υφισταμένων κινήτρων πληροφόρησης, ενώ άλλοι ερευνητές όπως ο Cairns αποκάλυψαν την ύπαρξη προβλημάτων συμμόρφωσης με τα διεθνή πρότυπα κατά το αρχικό στάδιο εφαρμογής τους, με συνέπεια να αμφισβητείται η διαφάνεια αυτών (Daske H. & Gebhardt G., 2006)

Η παρούσα διδακτορική διατριβή έχει ως στόχο να συμβάλει στη βιβλιογραφία και να εξετάσει τον αντίκτυπο των διαφόρων λογιστικών προτύπων στην εταιρική αποκάλυψη σε ορισμένες Ευρωπαϊκές χώρες. Αυτή είναι μια εμπειρική έρευνα που μελετά τις επιπτώσεις της παγκόσμιας σύγκλισης προς ένα σύνολο λογιστικών προτύπων βασισμένα σε αρχές. Συγκεκριμένα, η μελέτη επικεντρώνεται στην υιοθέτηση των «ΔΠΧΑ 8 - Λειτουργικοί Τομείς» που αντικατέστησαν τα «ΔΛΠ 14 - Οικονομικές Πληροφορίες Κατά Τομέα». Τα ΔΛΠ 14 βασίζονται σε περισσότερους κανόνες συγκριτικά με τη διαχειριστική προσέγγιση που παρατηρείται στα ΔΠΧΑ 8. Οι χώρες που περιλαμβάνονται στη μελέτη αποτελούν τέσσερις από τις μεγαλύτερες οικονομίες στην Ευρώπη, δηλαδή το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλία, η Γερμανία και η Ιταλία. Με βάση τα οικονομικά τους στοιχεία, οι συγκρίσεις μεταξύ αυτών των τεσσάρων χωρών

είναι εφικτές, παρόλο που οι λογιστικές τους παραδόσεις, τα νομικά συστήματα και ο προσανατολισμός της αγοράς παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές.

1.1 ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ & ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Η σύνταξη των οικονομικών καταστάσεων αποτελεί το επιστέγασμα των λογιστικών εργασιών οι οποίες πραγματοποιούνται από τις οικονομικές διευθύνσεις των εταιριών καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου. Η σύνταξη των αναφερόμενων οικονομικών καταστάσεων αποτελεί έργο επίπονο κατά το οποίο απαιτείται η συγκέντρωση και επεξεργασία ενός ιδιαίτερα σημαντικού αριθμού πληροφοριών, οι οποίες απαιτούνται να είναι ακόμα πιο αυξημένες τόσο ποιοτικά όσο και ποσοτικά όταν το ακολουθούμενο πλαίσιο σύνταξης των οικονομικών καταστάσεων είναι τα ΔΛΠ/Δ.Π.Χ.Α λόγω των κατά κανόνα επαυξημένων αναγκών γνωστοποιήσεων (Ντζανάτος 2008).

Η ανάγκη για χρηματοοικονομική πληροφόρηση και η πληροφοριακή αποκάλυψη είναι θεμελιώδεις έννοιες για το παγκόσμιο επιχειρηματικό περιβάλλον και συμβάλουν σημαντικά στην αποτελεσματικότητα των κεφαλαιαγορών. Παρόλα αυτά, τα κίνητρα της εταιρικής αποκάλυψης της κάθε επιχείρησης μπορεί να ποικίλουν (Brown, 2011; Daske et al., 2008). Ένα ισχυρό κίνητρο είναι η προσέλκυση επενδυτών και η εδραίωση της εμπιστοσύνης μέσω της εταιρικής χρηματοοικονομικής αποκάλυψης με τα ενδιαφερόμενα μέρη. Από την άλλη, ορισμένες επιχειρήσεις δεν είναι πρόθυμες να δημοσιοποιήσουν στοιχεία όπως το ιδιοκτησιακό κόστος τους ή κακές αποδόσεις (Glaum et al., 2013; Horton et al., 2013). Η σπουδαιότητα της σχέσης μεταξύ μιας αποτελεσματικής αγοράς και της ποιότητας της εταιρικής αποκάλυψης είναι ένα

βαρυσήμαντο θέμα, ειδικά σε μια εποχή όπου η διαθεσιμότητα και τα κανάλια της πληροφόρησης είναι αυξημένα.

Το γεγονός ότι η εταιρική αποκάλυψη έχει να ικανοποιήσει ένα ευρύ φάσμα απαιτήσεων, καθώς απευθύνεται σε περισσότερα από ένα μέρη, με διαφορετικές ανάγκες, μπορεί να είναι αντιφατικό, οι επενδυτές, οι προμηθευτές, οι πελάτες, και άλλα ενδιαφερόμενα μέρη μεριμνούν για διαφορετικές χρηματοοικονομικές ή μη μετρήσεις. Η ανάγκη λοιπόν για αυξημένη εταιρική αποκάλυψη αναπτύσσεται ενδοεταιρικά με σκοπό τη μείωση της πληροφοριακής ασυμμετρίας (Turki et al., 2016). Παρόλα αυτά, η αύξηση της αποκάλυψης δεν συνεπάγεται πάντα την ποιότητα της πληροφορίας, πόσο μάλλον τη συγκρισιμότητα (Psaros, 2007; Li & Yang, 2015). Για τον λόγο αυτό, οι επιχειρήσεις αναγκάζονται να συμμορφώνονται με τους απαιτούμενους κανονισμούς της λογιστικής τυποποίησης. Σε άλλες περιπτώσεις αυτές επιλέγουν να δημοσιοποιήσουν πληροφορίες σχετικά με την επιχείρηση οικειοθελώς με σκοπό τη μείωση του κόστους εταιρικού κεφαλαίου και την αύξηση ρευστότητας (Horton et al., 2013; Kvaal & Nobes, 2010).

Επιπροσθέτως, οι θεσμοθέτες και οι ρυθμιστικές αρχές έχουν επιρροή στην εταιρική αναφορά, διαμορφώνοντας πρότυπα αναφοράς και καθοδηγώντας τις επιχειρήσεις στην προετοιμασία ποιοτικών και πλήρων οικονομικών εκθέσεων, για την αποφυγή σκανδάλων και άλλων ζημιογόνων καταστάσεων (Verriest et al., 2013; Cascino & Gassen, 2015). Ταυτόχρονα, τα πρότυπα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για εσωτερικούς και άλλους εταιρικούς ελέγχους (Cai et al., 2014).

Γενικά, υπάρχει η πεποίθηση ότι η υιοθέτηση ενός συνόλου διεθνών λογιστικών προτύπων θα βελτιώσει τη χρηματοοικονομική αναφορά σε παγκόσμια κλίμακα αναφορικά με την ποιότητα, την πληρότητα και την συγκρισιμότητα (Cascino & Gassen, 2015). Καθώς όμως οι διαθέσιμες πληροφορίες διογκώνονται, υπάρχει η ανησυχία ότι ο βασικός σκοπός της αναφοράς θα εκλείψει. Συνεπώς, όπως υποστηρίζεται από την υπάρχουσα επαγγελματική και ακαδημαϊκή βιβλιογραφία, τα λογιστικά πρότυπα που βασίζονται σε αρχές, αντανakλούν την πραγματική οικονομική κατάσταση μιας επιχείρησης, μέσω των εναρμονισμένων αναφορών (IASB, 2013), και συνεισφέρουν στη μείωση της μεροληψίας (Chen et al. 2012; Chen, Ng & Tsang, 2014), καθώς και στην ασυμμετρία της πληροφόρησης (Healy & Palepu, 2001; Weissenberger & Franzen 2012).

Επίσης, λαμβάνοντας υπόψη τις πολιτικές, θεσμικές, κοινωνικές και οικονομικές διαφορές και ανισότητες μεταξύ των χωρών, επιβάλλεται η ευελιξία των αρχών αυτών, η οποία σε ορισμένες περιπτώσεις γίνεται μέσο κατάχρησης (Herrmann & Thomas, 1996; Brown et al. 2014). Ωστόσο, αυτή η ευελιξία και μη-χρήση αυστηρών ενιαίων προτύπων αναφοράς αποτρέπει τη δημιουργία της ισχυρότερης από τις τρεις μορφές της «αποτελεσματικής αγοράς» που προτείνει ο Fama (1970), όπου το σύνολο των τιμών αντανακλά πλήρως όλες τις διαθέσιμες στην αγορά πληροφορίες.

Τέλος, όπως προαναφέρθηκε, οι πληροφορίες και τα στοιχεία επιχειρήσεων χρησιμοποιούνται για ποικίλους σκοπούς και αφορούν διάφορα μέρη. Επομένως, αυτή η πτυχή της εταιρικής αναφοράς πρέπει να αναγνωριστεί και να ληφθεί υπόψη για τη σύνταξη ενός ενιαίου συνόλου προτύπων (Gotti, 2016).

1.2 ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Για να μελετηθεί η επίδραση των προτύπων στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών, είναι απαραίτητο να κατανοηθούν οι κανόνες και οι αρχές, αφού υπάρχουν, ακόμα και σήμερα, διαφορές που βασίζονται στη σημασία που δίδεται στα ποιοτικά χαρακτηριστικά της εταιρικής αποκάλυψης (Cereola, 2013; Brown, 2011). Σύμφωνα με αυτή την προοπτική, αυτές οι διαφορές μπορούν να βρεθούν μέχρι και μέσα στο ίδιο τυποποιημένο σύστημα (Brown, 2011).

Η επίδραση συγκεκριμένων χαρακτηριστικών των προτύπων στην εταιρική αποκάλυψη, έχει διερευνηθεί κυρίως μεμονωμένα μέσω πειραματικών ερευνών, που μελετούν τις εταιρικές αποφάσεις ως προς τον βαθμό ακρίβειάς της (Hope, 2003; Barth & Israeli, 2013; Lenormand & Touchais, 2018). Ωστόσο, η συγκεκριμένη μεθοδολογία φέρει ορισμένους περιορισμούς (Barth & Israeli, 2013). Πρώτον, για τη διεξαγωγή έρευνας που επικεντρώνεται σε συγκεκριμένες πτυχές των προτύπων και στον αντίκτυπο τους, απαιτείται εκτεταμένη χειραγώγηση που εκθέτει το έργο των συντακτών οικονομικών καταστάσεων στον κίνδυνο λειτουργικής μεροληψίας. Δεύτερον, οι δύο εκδόσεις του προτύπου προς έρευνα δεν μπορούν να δοκιμαστούν από ομοιογενές δείγμα, καθώς υπάρχουν εταιρικές διαφορές που επηρεάζουν τις αποφάσεις των επιχειρήσεων. Τέλος, υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά μεταξύ θεωρίας και πράξης, κι έτσι αυτά που ισχυρίζονται οι συντάκτες των οικονομικών καταστάσεων απέχουν πολύ από αυτό που συμβαίνει τελικά στην πραγματικότητα. Επίσης, άλλες μελέτες διερευνούν την επίδραση συγκεκριμένων χαρακτηριστικών των προτύπων στην εταιρική αποκάλυψη με την χρήση αρχειακών δεδομένων (archive data). Αυτές

οι μελέτες προσφέρουν τη δυνατότητα άμεσης σύγκρισης υπό πραγματικές οικονομικές συνθήκες (Saunders et al. 2015).

Αυτή η μελέτη συμβάλλει στην ακαδημαϊκή βιβλιογραφία μελετώντας την επίδραση των διαφορετικών λογιστικών προτύπων στις ευέλικτες πρακτικές γνωστοποίησης ενώ ένας μεγάλος αριθμός προγενέστερων ακαδημαϊκών μελετών επικεντρώνονται στην ακρίβεια (Hope, 2003; Barth & Israeli, 2013; Lenormand & Touchais, 2018). Παρόλα αυτά, η ευελιξία είναι ένα επιπλέον σημαντικό χαρακτηριστικό των πρότυπων που βασίζονται σε αρχές, καθώς αυτό επιτρέπει την πραγματική αντανάκλαση της οικονομική κατάστασης μια επιχείρησης (IASB, 2013).

Εν ολίγοις, η παρούσα μελέτη στοχεύει στη διερεύνηση του αντίκτυπου των πιο ευέλικτων απαιτήσεων των προτύπων όσον αφορά τις πρακτικές εταιρικής γνωστοποίησης και αναφοράς. Γι αυτό τον λόγο, στην επόμενη ενότητα γίνεται αναφορά στην εναρμόνιση των λογιστικών κανόνων και τη συνεχιζόμενη διαδικασία της στην εναρμόνιση των λογιστικών πρακτικών στις τις χώρες που αναφέρουν με τα ΔΠΧΑ.

1.3 ΔΛΠ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ

Από το 2000 υπήρξε μία σημαντική αύξηση στον αριθμό των χωρών που έχουν υιοθετήσει τα ΔΛΠ και τα ΔΠΧΑ. Είναι επίσης δυνατό για ξένες επιχειρήσεις εισηγμένες στην αμερικανική κεφαλαιαγορά να αναφέρουν σύμφωνα με τα ΔΠΧΑ. Πάνω από 166 χώρες σήμερα χρησιμοποιούν τα ΔΠΧΑ, γεγονός το οποίο αναδεικνύει τη σημαντικότητα των προτύπων αυτών (IFRS, 2018). Κατά την περίοδο 2003-2008, σε περισσότερες από 50 χώρες (συμπεριλαμβανομένων των χωρών της ΕΕ) απαιτήθηκε η χρήση των ΔΠΧΑ για όλες τις εισηγμένες οντότητες. Κατά την ίδια περίοδο, 15 επιπλέον χώρες, είχαν την επιλογή οικιοθελούς υιοθέτησης των ΔΠΧΑ εισηγμένων εταιρειών. Συνεπώς, τα ΔΠΧΑ είναι τώρα η σημαντικότερη «γλώσσα» χρηματοοικονομικής αναφοράς σε παγκόσμιο επίπεδο, με πρωτεύων σκοπό την παραγωγή προτύπων υψηλού επιπέδου και βελτίωσης της συγκρισιμότητας των οικονομικών καταστάσεων (IASB, 2013).

Η ΕΕ έχει συμβάλει σημαντικά στη διαδικασία υιοθέτησης των ΔΠΧΑ σε όλο τον κόσμο και έχει υπηρετήσει ως πρότυπο για τις χώρες που αποφασίζουν να υιοθετήσουν τα πρότυπα αυτά μετά από τον Κανονισμό (ΕΕ) το 2002 (Kajuter & Nienhaus, 2017). Η ευθύνη της ΕΕ καλύπτει τρία σημαντικά βήματα προς την διαδικασία υιοθέτησης: α) την έγκριση, β) την εκτέλεση, και γ) την εφαρμογή. Ωστόσο, οι διαφορές μεταξύ των χωρών δυσκολεύουν και περιπλέκουν τη διαδικασία αυτή, και βάζουν περισσότερους φραγμούς στην παγκόσμια εναρμόνιση. Ένα μεγάλο μέρος της ακαδημαϊκής κοινότητας υποστηρίζει επίσης ότι η πλήρης εναρμόνιση των λογιστικών πρακτικών σε διεθνές επίπεδο δεν έχει ακόμη επιτευχθεί λόγω των διάφορων εθνικών

λογιστικών προτύπων και των ιδιαιτεροτήτων της κάθε χώρας, και είναι αβέβαιο αν ποτέ θα επιτευχθεί πλήρως.(Heidhues E. & Patel C., 2012)

Γενικώς, η λογιστική βιβλιογραφία έχει εντοπίσει πως το περιβάλλον μιας χώρας (το οικονομικό, το πολιτικό, το θεσμικό, το κοινωνικό κ.ά.), καθώς και άλλοι παράγοντες (η ιστορία, οικονομικός προσανατολισμός, κ.ά.) επηρεάζουν σε σημαντικό βαθμό τις λογιστικές της πρακτικές, και συνεπώς και την εταιρική αποκάλυψη των επιχειρήσεων. Αυτή η ανομοιογένεια μεταξύ χωρών, ή ακόμα και περιοχών, επηρεάζει τις επιχειρησιακές επιλογές και τον χειρισμό των λογιστικών προτύπων. Η εναρμόνιση των λογιστικών κανονισμών στην Ευρώπη που ξεκίνησε το 1950 ήταν μία πολύπλοκη διαδικασία. Επί του παρόντος η ΕΕ αποτελείται από 28 κράτη-μέλη, και οι χώρες που χρησιμοποιούνται γι' αυτή τη μελέτη είναι η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιταλία, και το Ηνωμένο Βασίλειο, που κατά την περίοδο που μελετάται, αλλά και σήμερα, είναι οι μεγαλύτερες χώρες από άποψη του ΑΕΠ και του πληθυσμού τους στην ΕΕ. Ωστόσο, τον Ιούνιο 2016, το Ηνωμένο Βασίλειο ψήφισε υπέρ της αποχώρησης του από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ τον Μάρτιο του επόμενου έτους ανακοινώθηκε επισήμως στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο η πρόθεσή αποχώρησης του από τον θεσμό. Σημειώνεται ότι κατά το χρονικό διάστημα διενέργειας της έρευνας, το Ηνωμένο Βασίλειο αποτελούσε κράτος-μέλος, διατηρώντας τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις προς την ΕΕ. (EUROPA, 2019).

Οι χώρες που μελετούνται έχουν διαφορετικά νομικά συστήματα, επιχειρησιακό προσανατολισμό καθώς και λογιστικές παραδόσεις (World Bank, 2016a). Για παράδειγμα, η Βρετανία ακολουθεί το κοινό δίκαιο, ενώ είναι μία κεντρικά-

σχεδιασμένη οικονομία (Jafaar & McLeay, 2007), ενώ η Γερμανία, η Γαλλία, και η Ιταλία ακολουθούν το αστικό δίκαιο με προσανατολισμό στην τραπεζική αγορά (World Bank, 2016b). Επιπλέον, αυτές οι χώρες φαίνεται να έχουν διαφορές στην εφαρμογή των ΔΠΧΑ. Το Ηνωμένο Βασίλειο φαίνεται να εδραίωσε τα ΔΠΧΑ σε μεγάλο βαθμό από την αρχή και υποστηρίζοντας πλήρως το νέο αυτό καθεστώς λογιστικών προτύπων μέσω της υψηλής λογιστικής τεχνογνωσίας των επιχειρήσεων (PwC, 2013b; Lucchese & Di Carlo, 2016). Αντιθέτως, η Ιταλία χρειάστηκε περαιτέρω υποστήριξη κατά τη διαδικασία εφαρμογής των ΔΠΧΑ ώστε να μην υπάρξουν παρερμηνείες (Lucchese & Di Carlo, 2016). Από την άλλη, η Γαλλία και η Γερμανία έδειξαν μια αρνητική στάση σχετικά με ορισμένες ρυθμίσεις ισχυριζόμενοι ότι τα εθνικά τους πρότυπα προσφέρουν καλύτερες λύσεις για τις συγκεκριμένες εθνικές ανάγκες (Christensen et al., 2015). Αυτές οι αντιδράσεις προς την εφαρμογή των ΔΠΧΑ αποκάλυψε σημαντικά στοιχεία για τα κίνητρα της μερικής ή μη-συμμόρφωσης των χωρών με ορισμένες από τις ρυθμίσεις.

Συνεπώς, οι θεσμοθέτες πρέπει να λάβουν υπόψη όλες αυτές τις θεμελιώδεις διαφορές για τη βελτίωση αυτού του μέχρι στιγμής ατελούς λογιστικού συστήματος, που θα επιδιώξει την εναρμόνιση των λογιστικών πρακτικών.

1.4 ΔΠΧΑ 8 - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΤΟΜΕΙΣ

Τα πρότυπα που έχουν χρησιμοποιηθεί για να μελετηθεί η επίδραση της αυξημένης ευελιξίας στην εταιρική κοινοποίηση είναι το «ΔΠΧΑ 8 – Λειτουργικοί Τομείς» που εγκρίθηκε το 2006 και τέθηκε σε ισχύ τον Ιανουαρίου του 2009.

Η παρούσα μελέτη εστιάζει σε αυτό το πρότυπο για τρεις (3) κύριους λόγους:

A) Η αξιολόγηση και σύνθεση αξιόπιστων προβλέψεων από οικονομικούς αναλυτές απαιτούν τη χρήση φερέγγυων πληροφοριών (Nichols et al., 2013). Οι διαχειριστές έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν αν θα αποκαλύψουν ή όχι πληροφορίες που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τους αναλυτές, με σκοπό την προσέλκυση επενδυτών. Ωστόσο, αυτή η αποκάλυψη μπορεί να επιφέρει βλαβερές συνέπειες, λόγω του ανταγωνισμού στην αγορά (Nichols & Street, 2007; Pardal et al., 2015).

B) Το πρότυπο αυτό αναφέρεται σε μια λεγόμενη «*διαχειριστική προσέγγιση*», με κύριο σκοπό την παροχή πληροφοριών σχετικά με τη δομή και εσωτερική οργάνωση των οντοτήτων (Bugeja et al., 2015) Τα ΔΠΧΑ 8, σε αντίθεση με τα ΔΛΠ 14, επιτρέπουν αυξημένη ευελιξία στην αποκάλυψη των διαχειριστικών απαιτήσεων. Παρόλη τη σχετικότητα και ακρίβεια των πληροφοριών, η ποσότητα τους αποτελεί ένα ζήτημα, εξαιτίας των διαφορών σε επίπεδο χώρας (IASB, 2013).

Γ) Το πρότυπο αυτό αποτελεί επίσης μια προσπάθεια βελτίωσης της αποτελεσματικότητας των αγορών και αύξησης της αξιοπιστίας αναφοράς σε παγκόσμιο επίπεδο. Η αντίστοιχη μετατροπή (SFAS14 σε SFAS131) έλαβε χώρα στα τέλη της δεκαετίας του 90 στις ΗΠΑ, και η επιλογή παρόμοιας μετατροπής από τους ρυθμιστές των ΔΠΧΑ, φανερώνει την προθυμία τους για την σύγκλιση των λογιστικών προτύπων. Ωστόσο, η μεταρρύθμιση αυτή (ΔΠΧΑ8) έχει επικριθεί για την εστίαση στη σύγκλιση και όχι στην ποιότητα των πληροφοριών (PwC, 2009).

1.5 ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΈΡΕΥΝΑΣ & ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Ο σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να αναλύσει τις επιπτώσεις των ΔΠΧΑ 8 στην εταιρική γνωστοποίηση. Συνεπώς, το κύριο ερευνητικό ερώτημα της παρούσας μελέτης είναι:

Πώς επηρεάζεται η εταιρική γνωστοποίηση από την ευελιξία της μεταρρύθμισης του ΔΠΧΑ 8;

Για τη διερεύνηση του παραπάνω ερευνητικού ερωτήματος, έγινε διαχωρισμός σε δύο (2) ερευνητικά ερωτήματα:

ΕΕ1: Πως η μετατροπή από ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 επηρέασε την εταιρική γνωστοποίηση στην Ευρώπη;

&

ΕΕ2: Ποιες είναι οι διαφορές γνωστοποίησης σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς που ακολούθησαν έπειτα τη μετατροπή του ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο χώρας;

Το πρώτο ερευνητικό ερώτημα αφορά την επιρροή του προτύπου στην εκτίμηση της εταιρικής γνωστοποίησης, εξετάζοντας όλες τις πτυχές της εταιρικής αποκάλυψης στις τέσσερις μεγαλύτερες οικονομίες της Ευρώπης (Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία, Γερμανία και Ιταλία).

Το δεύτερο ερευνητικό ερώτημα, αφορά τη σύγκριση της εταιρικής αποκάλυψης πριν και μετά την εφαρμογή του ΔΠΧΑ 8 και για να εκτιμηθεί η επιρροή της ευελιξίας των ΔΠΧΑ 8 στην εταιρική αποκάλυψη. Για το σκοπό αυτό, θα μελετηθεί ο βαθμός ομοιογένειας των πρακτικών αποκάλυψης τομέων βάσει το ΔΛΠ14 και θα συγκριθεί με το νέο πρότυπο. Δεδομένου ότι το ΔΛΠ 14 βασίζεται σε κανόνες, και όχι σε αρχές, οι απαιτήσεις ήταν περισσότερες και πιο αυστηρές, οδηγώντας σε μεγαλύτερη ομοιογένεια δημοσιοποιημένων εταιρικών πληροφοριών. Επικεντρωνόμαστε λοιπόν στις επιλογές των υπεύθυνων λήψης αποφάσεων, να γνωστοποιήσουν εταιρικά στοιχεία αναφορικά με τη δομή και τους τομείς από τους οποίους αποτελούνται.

Επίσης, θα μελετηθεί το κατά πόσο η μετατροπή σε ένα πρότυπο που χαρακτηρίζεται από ευελιξία, επηρεάζει τις πρακτικές αναφοράς, και θα γίνει σύγκριση μεταξύ των τεσσάρων μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών οικονομιών με σκοπό την εύρεση τάσεων που ενθαρρύνονται μέσω της ευελιξίας αυτής.

1.6 ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Τα ως άνω ερευνητικά ερωτήματα που διαμορφώθηκαν καθόρισαν και τη μεθοδολογική προσέγγιση που επιλέχθηκε να εξυπηρετήσει την εξαγωγή των συμπερασμάτων.

Η μεθοδολογική προσέγγιση που ακολουθήθηκε στην παρούσα διατριβή είναι η ποσοτική ακολουθώντας μια θετικιστική ερευνητική προσέγγιση.

Η ποσοτική μέθοδος προτιμήθηκε καθώς δεν διερευνά αιτίες αλλά υποθέσεις έρευνας οι οποίες έχουν ήδη διαμορφωθεί, τα αποτελέσματά της είναι γενικεύσιμα και ελαχιστοποιείται το υποκειμενικό στοιχείο. Επίσης έχει υιοθετηθεί μεθοδολογικά από έρευνες αναφορικά με τον αντίκτυπο των αλλαγών σε ρυθμιστικά πλαίσια ¹

Η θετικιστική/περιγραφική μέθοδος προκρίθηκε έναντι της κανονιστικής/συντακτικής μεθόδου καθώς διερευνά το «τι είναι». Δεδομένου ότι αντικείμενο της παρούσας διατριβής αποτελεί η διερεύνηση του αντίκτυπου της ευελιξίας στη γνωστοποίηση λειτουργικών τομέων κατά την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8 γενικά και σε επίπεδο χώρας, το ερευνητικό πεδίο περιορίζεται χρονικά σε μια εκ των υστέρων έρευνα που σχετίζεται με το τι επικρατεί κι εξυπηρετείται βέλτιστα από την προτιμηθείσα ως άνω μέθοδο. Προκειμένου να συγκεντρωθεί ένα στατιστικά αποδεκτό δείγμα (160 εταιρείες)

¹ Βλέπε αναλυτική αναφορά στην παράγραφο 4.3 «μεθοδολογική προσέγγιση»

χρησιμοποιήθηκε η βάση δεδομένων Creditsafe, η οποία υποστηρίζεται και στις υπό έρευνα χώρες ².

Η επιλογή του δείγματος έγινε τυχαία έπειτα από την εξαίρεση επιχειρήσεων οι οποίες δε μπορούσαν να τύχουν αξιολόγησης. Η τυχαιοποίηση επιτεύχθηκε μετά το πέρας τριών σταδίων επιλογής κατά τα οποία απομειώνονταν εταιρείες (α) που η δομή τους επηρεάστηκε από σημαντικά γεγονότα και όχι από την εισαγωγή του νέου προτύπου (β) των οποίων τα δημοσιευμένα στοιχεία δεν κάλυπταν το χρονικό περιθώριο αλλαγής προτύπου σχετικά με την γνωστοποίηση των λειτουργικών τομέων και (γ) των οποίων οι ηλεκτρονικές σελίδες δεν διέθεταν ενημερωμένες οικονομικές καταστάσεις.³

Περαιτέρω το δείγμα επιμερίσθηκε σε κατηγοριοποιήσεις ανάλογα με τα δημογραφικά του στοιχεία. Προκειμένου να αναλυθεί το πρώτο ερευνητικό ερώτημα απομονώθηκαν και διερευνήθηκαν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του ΔΠΧΑ 8 ήτοι: ο προσδιορισμός του ΕΛΕΑ (Επικεφαλής Λήψης Επιχειρηματικών Αποφάσεων), ο προσδιορισμός τομέα, ο αριθμός των πρωτογενών/δευτερογενών τομέων, ο αριθμός των μονοτομηματικών εταιρειών και της γνωστοποίησης ανά κύριο/λειτουργικό τομέα. Στα χαρακτηριστικά αυτά συμπεριλήφθηκαν ως πτυχές ενδιαφέροντος η καταμέτρηση λέξεων των γνωστοποιήσεων, οι γεωγραφικές περιοχές που γνωστοποιήθηκαν, οι τύποι

² Βλέπε αναλυτική αναφορά στην παράγραφο 4.2 «δεδομένα».

³ Βλέπε αναλυτική αναφορά στη παράγραφο 4.4.1 «μέγεθος και επιλογή δείγματος».

γεωγραφικών περιοχών, καθώς και οι απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά γεωγραφική περιοχή.⁴

Για την προσέγγιση του δεύτερου ερευνητικού ερωτήματος εξεταστήκαν οι διακυμάνσεις των ως άνω παραγόντων στις γνωστοποιήσεις κάθε χώρας ανά πρότυπο και ακολούθησε σύγκριση μεταξύ των προτύπων χρησιμοποιώντας μονομεταβλητές και πολυπαραγοντικές αναλύσεις, καθώς και αναλύσεις πολλαπλών μεταβλητών.

Κατά τη μοντελοποίηση η κύρια ανεξάρτητη μεταβλητή που διατηρήθηκε ήταν η χώρα (μεταβλητή σταθερού αποτελέσματος) ενώ ως εξαρτημένες μεταβλητές οι διάφορες πτυχές διερεύνησης του ερευνητικού ερωτήματος 1⁵

Οι υπό διερεύνηση χώρες συγκρίθηκαν με το Ηνωμένο Βασίλειο σε όλες τις παλινδρομήσεις και οι διαφορές μεταξύ των τεσσάρων χωρών που προέκυψαν εξετάστηκαν περαιτέρω βάσει μεταβλητών.⁶

1.7 ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τα συμπεράσματα που ανακύπτουν από την επιστημονική έρευνα και μέθοδο που ακολουθήθηκε έχουν σημαντική βαρύτητα, δεδομένου ότι ανά επιστημονικό ερώτημα προκύπτουν εν περιλήψει τα ακόλουθα

⁴ Βλέπε αναλυτική αναφορά στη παράγραφο 4.1 «μεθοδολογική προσέγγιση»

⁵ Βλέπε αναλυτική αναφορά στην παράγραφο 4.1.10 «Αντίκτυπος ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο χώρας».

⁶ Βλέπε αναλυτική αναφορά στην παράγραφο 4.1.10 «Αντίκτυπος ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο χώρας» και συγκεκριμένα πίνακας 41β για τις μεταβλητές

- Συμπεράσματα αναφορικά με το Επιστημονικό Ερευνητικό Ερώτημα *«Πώς η μετατροπή από ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 επηρέασε την εταιρική γνωστοποίηση στην Ευρώπη?»*⁷

Το αποτέλεσμα της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 είχε τόσο θετικές όσο και αρνητικές επιρροές στις εφαρμοζόμενες πρακτικές αποτύπωσης γνωστοποίησης των εταιρειών. Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η πλειονότητα των πρακτικών γνωστοποίησης δεν παρουσίασε διαφορές μετά την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8. Αυτό παρατηρείται ιδιαίτερα για τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στους «υπό όρους» και «εθελοντικούς» δείκτες. Η επαυξημένη ευελιξία που προσδίδει το ΔΠΧΑ 8 ερμηνεύτηκε από τις εταιρείες ως ένα εν είδει «παράθυρο διαφυγής» ώστε να συνεχίσουν να γνωστοποιούν με τον συνηθισμένο τρόπο, είτε είναι απαραίτητα τα στοιχεία που περιλαμβάνουν, είτε όχι.

Στις θετικές επιρροές συμπεριλαμβάνονται α) η σημαντική αύξηση του αριθμού των λέξεων που περιλήφθηκαν στις ετήσιες εκθέσεις σχετικά με τις αποκαλύψεις τομέων β) η ευρεία αναγνώριση του ΕΛΕΑ, γ) η τάση των εταιρειών να ορίζουν τους λειτουργικούς τομείς ως μικτούς και δ) η σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών που αναφέρονται ως ένα ενιαίο τμήμα. Τέλος να αναφερθεί ότι διαπιστώθηκε αξιοσημείωτη αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν πληροφορίες σχετικά με σημαντικούς πελάτες. Ωστόσο, το στοιχείο αυτό γνωστοποιείται

⁷ Βλέπε αναλυτική αναφορά στην παράγραφο 6.1 «Σύγκριση μεταξύ προτύπων».

υποχρεωτικά βάσει ΔΠΧΑ 8 και ως εκ τούτο δε μπορεί να θεωρηθεί ως αποτέλεσμα της επαυξημένης ευελιξίας.

Στις αρνητικές επιρροές συμπεριλαμβάνεται η μείωση του αριθμού των εταιρειών που αποτυπώνουν τα περιουσιακά τους στοιχεία, και για τα στοιχεία που αποκαλύπτονται στο επίπεδο της οντότητας. Συνεπώς, σημειώνεται σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν προσθήκες γεωγραφικού κεφαλαίου.

- Συμπεράσματα αναφορικά με το επιστημονικό ερευνητικό ερώτημα **«Ποιες είναι οι διαφορές γνωστοποίησης σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς που ακολούθησαν έπειτα τη μετατροπή του ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο χώρας;»**⁸

Η συγκριτική μελέτη των τεσσάρων χωρών έδειξε ότι υπάρχουν διαφορές μεταξύ τους σε επίπεδο αποκάλυψης τομέων. Η υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8 επηρέασε με διαφορετικό τρόπο την κάθε χώρα. Ήδη υπό το καθεστώς του ΔΛΠ 14 οι πρακτικές γνωστοποίησης δεν ήταν ομοιογενείς.

Με την καθιέρωση του ΔΠΧΑ 8 δημιουργείται μεγαλύτερη ομοιογένεια αναφορικά με τον αριθμό εταιρειών ενός τμήματος, την ποσότητα πληροφορίας που δημοσιοποιείται ανά λειτουργικό επίπεδο και ανά γεωγραφική περιοχή. Ωστόσο αυτό δείχνει να οφείλεται περισσότερο στην ευκολία καταχωρήσεων και στις ελάχιστες απαιτήσεις

⁸ Βλέπε αναλυτική αναφορά στην παράγραφο 6.2 «Ανάλυση μεταξύ χωρών».

γνωστοποίησης του νέου προτύπου. λειτουργώντας τελικά αρνητικά την ποιότητα και ποσότητα πληροφοριών που γνωστοποιούν οι εταιρείες των ως άνω χωρών.

Όταν οι συνέπειες της θεσμοθέτησης του ΔΠΧΑ 8 εξετάζονται σε επίπεδο χώρας όμως, καταδεικνύεται το πόσο διαφορετικά επηρεάστηκαν οι εταιρείες ανά χώρα από την εισαγωγή του νέου προτύπου.

Το πλεονέκτημα της εφαρμογής των ΔΛΠ/ΔΠΧΑ, παρά τις όποιες αδυναμίες μπορεί να παρουσιάζουν σε επιμέρους σημεία, είναι η ομοιομορφία. Σε διεθνές επίπεδο υπάρχει η δυνατότητα για τον χρήστη να πραγματοποιήσει εύκολα την αναζήτησή συγκεκριμένων πληροφοριών και βάση των σχετικών αποτελεσμάτων να προχωρήσει στην λήψη των αποφάσεων και επιλογών του (Ντζανάτος 2008). Ωστόσο κατά τα ως άνω συμπεράσματα η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 η αυξημένη ευελιξία στις απαιτήσεις γνωστοποίησης σε λειτουργικό επίπεδο και σε επίπεδο οντότητας δεν έτυχε της προσδοκώμενης ομοιομορφίας μέσω γενικεύσεων σε επίπεδο χωρών.

1.8 ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ & ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Η υιοθέτηση του ΔΠΧΑ8 προσφέρει την δυνατότητα να διερευνηθεί η επίδραση της ρύθμισης αυτής στην εταιρική αποκάλυψη. Οι αλλαγές στο πρότυπο αυτό συνάγουν ότι οι επιχειρήσεις θα μπορούσαν να συνεχίσουν την υποβολή εκθέσεων συμπεριλαμβάνοντας επιπρόσθετα στοιχεία της εσωτερικής τους δομής (Weissenberger & Fransen, 2012). Η παρούσα μελέτη συμβάλλει στην ακαδημαϊκή βιβλιογραφία καθώς μελετά την επίδραση συγκεκριμένων χαρακτηριστικών του προτύπου με τη χρήση αρχειακών δεδομένων τα οποία αντικατοπτρίζουν τις

πραγματικές συνθήκες μέσα στις οποίες διαδραματίζονται οι αλλαγές αυτές, δίχως όμως να απομονώνονται στοιχεία και να χειραγωγείται το εταιρικό περιβάλλον.

Η μελέτη επικεντρώνεται επίσης στη διερεύνηση των επιδράσεων της ευελιξίας στην εταιρική αποκάλυψη, η οποία σε κάποιες περιπτώσεις αναγνωρίζεται, αλλά δεν υπολογίζεται.

Επιπροσθέτως, η παρούσα μελέτη παρέχει άμεση σύγκριση μεταξύ των μεγαλύτερων οικονομιών της ΕΕ. Τέλος, το γεγονός ότι εστιάζεται σε ένα πρότυπο (πριν και μετά την επιβολή του) συμβάλλει στην εις βάθος κατανόηση της επιρροής του, ωστόσο, αποτρέπει τη γενικευσιμότητα των αποτελεσμάτων σε άλλες χώρες.

1.9 ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ

Στο κεφάλαιο που ακολουθεί, **Κεφάλαιο 2**, γίνεται παρουσίαση των χαρακτηριστικών των λογιστικών προτύπων που σχετίζονται με τους λειτουργικούς τομείς, και συνεχίζεται με σύγκριση των απαιτήσεων γνωστοποίησης του ΔΠΧΑ 8, με το προγενέστερο διεθνές πρότυπο (ΔΛΠ14) και των αντίστοιχων ρυθμίσεων στα Αμερικάνικά Πρότυπα, δηλαδή το SFAS 14 και το SFAS 131.

Κατόπιν στο **Κεφάλαιο 3** αναλύεται το θεωρητικό πλαίσιο της γνωστοποίησης, κάνοντας αναφορά σε προγενέστερες μελέτες που εξετάζουν το θέμα αυτό, και βάσει της ανάλυσης αυτής, προκύπτουν συγκεκριμένες υποθέσεις, για περαιτέρω διερεύνηση και ανάλυση.

Το **Κεφάλαιο 4** συνεχίζει την παρουσίαση του ερευνητικού σχεδιασμού της μελέτης συμπεριλαμβανομένου της μεθοδολογικής προσέγγισης, όπου αναλύεται περαιτέρω και γίνεται συζήτηση σχετικά με την επιλογή του δείγματος της έρευνας.

Η παρουσίαση των εμπειρικών αποτελεσμάτων της μελέτης γίνεται στο **Κεφάλαιο 5**, ενώ στο **Κεφάλαιο 6** γίνεται συζήτηση, στην οποία συνδέονται τα αποτελέσματα της παρούσας έρευνας με αυτά προγενέστερων μελετών.

Τέλος, στο **Κεφάλαιο 7** εξετάζονται τα ευρήματα, οι περιορισμοί και γίνονται προτάσεις για μελλοντική έρευνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Στο κεφάλαιο αυτό περιγράφεται το θεωρητικό πλαίσιο της παρούσας έρευνας. Αρχικά, το παρόν κεφάλαιο εστιάζεται στις ενδογενείς και εξωγενείς επιρροές ως προς την εφαρμογή και χρήση των διεθνών λογιστικών πρότυπων, όπως το νομικό και το πολιτικό περιβάλλον, και τα συγκεκριμένα επιχειρησιακά κίνητρα των επιχειρήσεων. Η παγκόσμια χρηματοοικονομική εναρμόνιση συζητείται μέσω ακαδημαϊκών μελετών και επικεντρώνεται στην υιοθέτηση των ΔΠΧΑ όπου γίνεται εκτίμηση της συγκρισιμότητας, της συνάφειας και της συμβολής της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης στις επιχειρήσεις. Στη συνέχεια, γίνεται συζήτηση γύρω από την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8, και συγκρίνεται με τα προγενέστερα και αντίστοιχα πρότυπα διεθνώς.

Στη συνέχεια συζητούνται οι απαιτήσεις των επιχειρήσεων βάσει του προτύπου αυτού, αναφέροντας τις βασικές αρχές, εστιάζοντας σε συγκεκριμένα σημεία, όπως ο Επικεφαλής Λήψης Επιχειρηματικών Αποφάσεων (ΕΛΕΑ), οι λειτουργικοί τομείς και ο προσδιορισμός αυτών, καθώς επίσης και οι απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά λειτουργικό τομέα σε επίπεδο οντότητας.

Τέλος, γίνεται διαχωρισμός μεταξύ μικρότερων και μεγαλύτερων εισηγμένων σε ευρωπαϊκά χρηματιστήρια εταιρειών, και τίθεται συζήτηση για τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα του προτύπου αυτού.

2.1. ΓΕΝΙΚΑ

Σε μια ιδανική "αποτελεσματική" αγορά οι αγοραίες τιμές και το πλήρες σύνολο των διαθέσιμων στην αγορά πληροφοριών θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως τέλειοι δείκτες για την κατανομή των επιχειρησιακών πόρων (Fama, 1970). Αυτή η υπόθεση σχετικά με την αποτελεσματικότητα της αγοράς (Efficient Market Hypothesis) χωρίστηκε σε τρία επίπεδα, όπως αναφέρονται παρακάτω:

- α) Αδύναμη: βασισμένη σε παρελθοντικές πληροφορίες και τιμές ασφαλείας
- β) Ημι-ισχυρή: βασισμένη σε πλήθος πληροφοριών που είναι ευρέως διαθέσιμες
- γ) Ισχυρή: βασισμένη στο σύνολο των πληροφοριών που "αντικατοπτρίζουν πλήρως" την αγορά

Ωστόσο, στην μη-ουτοπική πραγματικότητα, η ισχυρή αποτελεσματική αγορά δεν υπάρχει (Lee, 2001), καθώς οι διαθέσιμες πληροφορίες μπορεί να μην είναι ακριβείς, ή ακόμα και σωστές, εξαιτίας της ασυμμετρίας της πληροφορίας (Merton, 1986), ενώ οι άλλες δύο μορφές, η μη-ισχυρή και η αδύναμη, ισχύουν σε ένα μεγάλο βαθμό καθώς βασίζονται σε περιορισμένο μέρος των πληροφοριών (λόγω προσβασιμότητας, κόστους απόκτησης και επεξεργασίας (Merton, 1986)) και σε παρελθοντικά στοιχεία, η ακεραιότητα των οποίων βέβαια δεν είναι απολύτως εγγυημένη (Fama, 1970). Επομένως, ο θετικός αντίκτυπος στην οικονομία και οι επιτυχείς εταιρικές αποφάσεις είναι αποτέλεσμα της βελτίωσης της ποιότητας της εταιρικής και μη, πληροφόρησης,

σε ένα κόσμο όπου η ασυμμετρία πληροφόρησης είναι ένα σύνηθες φαινόμενο, που συχνά εμφανίζεται με ισχυρισμούς της υγιούς κατάστασης επιχειρήσεων βάσει συγκεκριμένων δεδομένων, που δημιουργούν μία ψευδή αίσθηση σιγουριάς, ενώ στην πραγματικότητα μπορεί να υπάρχει πραγματικός κίνδυνος. Επομένως, η αξιοπιστία της πληροφόρησης που συλλέγεται, επεξεργάζεται και χρησιμοποιείται είναι πολύ σημαντική.

Σύμφωνα με τον Ball (2006), και πολλούς άλλους ακαδημαϊκούς, η παγκόσμια υιοθέτηση λογιστικών προτύπων θα είναι αυτή που θα έχει πραγματικό και με νόημα αντίκτυπο στην ποιότητα της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης. Ωστόσο, πολλοί είναι εκείνοι που αμφισβητούν πως ένα σύνολο λογιστικών προτύπων θα συνέβαλλε στην ποιότητα της παγκόσμιας χρηματοοικονομικής πληροφόρησης, λόγω των αναπτυξιακών, νομικών, πολιτικών και οικονομικών διαφορών (Healy & Palepu, 2001).

2.2 ΣΥΓΚΛΗΣΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Η αυξημένη παγκοσμιοποίηση και διασυνοριακές επιχειρηματικές δραστηριότητες ήταν τα κίνητρα για την δημιουργία ενός ενιαίου συνόλου χρηματοοικονομικών πρότυπων, με άμεσα οφέλη μειωμένου ρίσκου και υψηλής αποτελεσματικότητας σε επίπεδο επιχειρήσεων, αλλά και σε επίπεδο χώρας.

Μολαταύτα, οι διαφορές μεταξύ των χωρών είναι ένα από τα σημαντικότερα εμπόδια στην εναρμόνιση αυτή, και έχει εξεταστεί από πολλούς ακαδημαϊκούς ανά τον κόσμο.

Αρχικά, το θεσμικό πλαίσιο μελετάται από πολλούς, συμπεριλαμβανομένου και τους τους Hope et al. (2006) οι οποίοι εξετάζουν τις επιδράσεις των ΔΠΧΑ στη χρηματοοικονομική πληροφόρηση. Στην μελέτη τους σχετικά με το κίνητρο υιοθέτησης των ΔΠΧΑ, μελετήθηκαν 38 χώρες, μεταξύ των οποίων παρατηρήθηκε πως σε λιγότερο ανεπτυγμένα θεσμικά συστήματα, η ποιότητα και ένα σύνολο νέων κανονισμών ήταν αυτό που θεωρούταν αναγκαίο από τους επενδυτές.

Στις μελέτες των Kvaal και Nobes το 2010, καθώς και το 2012 εξετάζεται η παράλληλη χρήση των ήδη εδραιωμένων και των νέων λογιστικών προτύπων. Ένα από τα βασικά ευρήματα είναι η συγκρισιμότητα και ομοιογένεια των λογιστικών πρακτικών. Αντικείμενο των μελετών αποτελούν περιπτώσεις του Ηνωμένου Βασιλείου, της Γερμανίας και της Γαλλίας, που αποτελούν και μέρος του δείγματος της έρευνας αυτής. Ύστερα από μελέτη των μεταβολών ιδίων κεφαλαίων, της εύλογης αξίας, της ρευστότητας, των περιουσιακών στοιχείων, και άλλων παραμέτρων, παρατηρήθηκε σημαντική ανομοιομορφία πριν όπως και μετά από την υιοθέτηση των ΔΠΧΑ στις διάφορες χώρες, κυρίως λόγω του βαθμού εφαρμογής των νέων διεθνών λογιστικών κανονισμών (Kvaal & Nobes, 2010). Σε παρόμοια έρευνα που διεξήγαγαν 2 χρόνια αργότερα, οι Kvaal και Nobes σύγκριναν την περίοδο 2008-09, όπου παρατήρησαν ελάχιστες διαφορές στο ΗΒ, καθώς και τη Γερμανία, αλλά σημαντικότερες διακυμάνσεις στη Γαλλία και άλλες χώρες.

Συνοψίζοντας, οι διαφορές μεταξύ των χωρών επηρεάζουν σε σημαντικό βαθμό τα επίπεδα εφαρμογής των ενιαίων λογιστικών προτύπων. Υποστηρίζεται λοιπόν μέσα από την έρευνα ότι η χαμηλή ποιότητα και οι ανεπαρκείς μηχανισμοί προστασίας είναι

κάποιοι από τους λόγους οικειοθελούς και μη υιοθέτησης ενιαίων λογιστικών προτύπων.

2.3 ΔΙΕΘΝΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

2.3.1 ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΠΧΑ

Το IASB (Συμβούλιο Διεθνών Λογιστικών Προτύπων) ιδρύθηκε με τη σύσταση του Accounting International Study Group, το 1966. Οι αρμοδιότητες του συγκεκριμένου γκρουπ ήταν μεταξύ άλλων, η ανάπτυξη ενός συνόλου χρηματοοικονομικών προτύπων με κύριο σκοπό την εφαρμογή τους σε παγκόσμια κλίμακα.

Το συμβούλιο αυτό απαρτίζεται από μέλη από διαφορετικά υπόβαθρα (ακαδημαϊκά, επιχειρησιακά, χρηματοπιστωτικά, κ.ά.) και γεωγραφικές περιοχές, έτσι ώστε να επιτευχθεί η απαραίτητη πολυμορφία αντιλήψεων που χρειαζόταν για τον πρωταρχικό τους σκοπό, δηλαδή τη έρευνα και ανάπτυξη ενός νέου διεθνούς συνόλου λογιστικών προτύπων. Αργότερα, το γκρουπ αυτό μετονομάστηκε σε Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, και είχε έδρα το Λονδίνο, καθώς είχαν εκφραστεί φόβοι ως προς την αμερικάνικη επιρροή, οι οποίοι θα εντεινόταν σε περίπτωση που η έδρα βρισκόταν στις ΗΠΑ. Τον Μάρτιο του 2001, έγινε αναδιοργάνωση και τελική μετονομασία σε IASB, με την προαγωγή του πρώτου συνόλου Διεθνών Λογιστικών Προτύπων. Τα πρότυπα αυτά θα ήταν κατανοητά και εφαρμόσιμα σε διεθνές επίπεδο, λαμβάνοντας υπόψη τις διασυνοριακές διαφορές, και θα προήγαν την υψηλή ποιότητα και συγκρισιμότητα χρηματοοικονομικής πληροφόρησης. Πρέπει επίσης να επισημανθεί πως το IASB δεν έχει κυβερνητικούς δεσμούς και είναι ανεξάρτητο,

καθώς χρηματοδοτείται με δωρεές από ιδιώτες, οι οποίες σημείωσαν σημαντική αύξηση που άγγιξε το 80 τοις εκατό μερικά χρόνια πριν και μετά από την πρώτη ανεπίσημη οικειοθελή και επίσημη υιοθέτηση των ΔΠΧΑ.

Η ανάγκη της δημιουργίας των ΔΠΧΑ ήταν επακόλουθο παγκόσμιων συγκυριών, όπως η στροφή από πρότυπα βασισμένα σε αρχές προς πρότυπα βασισμένα σε πιο σαφείς κανόνες. Αυτό ξεκίνησε στα τέλη του '80, όταν το Accounting International Study Group αποφασίστηκε να είναι υπό την επίβλεψη του FASB (Συμβούλιο Δημοσιονομικών Λογιστικών Προτύπων) (1988) και δύο χρόνια αργότερα και κάτω από την επίβλεψη της ΕΕ. Επίσης, ένα χρόνο μετά από την αναδιοργάνωση του γκρουπ και μετατροπή σε IASB το 2001, υπογράφηκε μια συμφωνία ανάμεσα στο FASB και το IASB (Norwalk Agreement, 2002) που αφορούσε την δυνητική σύγκλιση των νέων διεθνών προτύπων και εκείνων που χρησιμοποιούνταν στις ΗΠΑ (Kaya & Pillhofer, 2013). Το 2002 υπήρξε επίσης και δέσμευση μεταξύ Αυστραλίας και ΕΕ αναφορικά με την υιοθέτηση των ΔΠΧΑ που θα ξεκινούσε να έχει υποχρεωτικό χαρακτήρα το 2005 και εθελοντικό με την έκδοση του ΔΠΧΑ1 το 2003.

Με την εφαρμογή των νέων λογιστικών προτύπων που δημιουργήθηκαν η χρηματοοικονομική πληροφόρηση θα χαρακτηρίζεται πια από α) διαφάνεια, β) συγκρισιμότητα, και γ) χαμηλότερο κόστος, εξασφαλίζοντας έτσι την υψηλή ποιότητα. Η πρώτη εφαρμογή των νέων λογιστικών προτύπων που εφαρμόζεται στις οικονομικές καταστάσεις ξεκινά από την ημερομηνία υιοθέτησης, η οποία είναι και η εναρκτήρια κατάσταση της οικονομικής της θέσης.

2.3.2 ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (European Commission) είχε και έχει σαν βασικό σκοπό της τη δημιουργία μιας καλά οργανωμένης αγοράς, ανταγωνιστικού χαρακτήρα. Για το λόγο αυτό είναι αναγκαία η ομοιομορφία και ισοτιμία της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης. Στην Ευρώπη, με την υποχρεωτική επιβολή των ΔΠΧΑ το 2005, υπάρχει απαίτηση συμμόρφωσης για τις Εισηγμένες σε χρηματιστήρια επιχειρήσεις, και σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να γίνει επέκταση της εφαρμογής των ΔΠΧΑ και σε άλλες μη-εισηγμένες εταιρίες.

2.3.3 ΔΠΧΑ US GAAP ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Όλο και περισσότερες χώρες υιοθετούν τα ΔΠΧΑ λόγω των πλεονεκτημάτων που αυτά προσφέρουν. Ωστόσο, αρκετές μεγάλες και σημαντικές οικονομίες όπως αυτές των ΗΠΑ, και των Ασιατικών χωρών όπως η Κίνα ή η Ινδία συνεχίζουν να χρησιμοποιούν τα ήδη εδραιωμένα λογιστικά τους πρότυπα. Όπως προαναφέρθηκε, από το 2002, με την συμφωνία Norwalk, έγινε μια προσπάθεια να τη σύγκλιση των Διεθνών και των αμερικανικών λογιστικών προτύπων, και δημιουργία ενός νέου, υψηλής ποιότητας συνόλου. Παρόλα αυτά, οι διαφορές μεταξύ των δύο αυτών προτύπων είναι αρκετά σημαντικές και αφορούν κυρίως τη φορολογία (taxation), τις συνενώσεις (M&A), τα άυλα περιουσιακά στοιχεία (intangible assets), τις αποζημιώσεις (compensations), και άλλα.

Στην έρευνα του Hail et al. (2010) επισημαίνονται τα επιχειρησιακά κίνητρα σε περίπτωση σύγκλησης, όπως η αυξημένη ποιότητα στην χρηματοοικονομική πληροφόρηση σε επίπεδο επιχειρήσεων αλλά και χώρας, καθώς επίσης και η αύξηση στη συγκρισιμότητα οικονομικών στοιχείων σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο. Ωστόσο, οι ερευνητές αναγνωρίζουν τους βασικούς περιορισμούς της ενδεχόμενης σύγκλησης, που σχετίζονται κυρίως με το μέγεθος της συγκεκριμένης αγοράς και το προβλεπόμενο κόστος που θα απαιτούσε μια τέτοια αλλαγή, ειδικά στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, των οποίων τα κίνητρα διαφέρουν από εκείνα των μεγαλύτερων εταιριών με διεθνή παρουσία. Έτσι, είναι λογικό οι πολυεθνικές εταιρείες να αποζητούν όλα αυτά που έχει να προσφέρει ένα ενιαίο λογιστικό πρότυπο, καθώς δεν θα υπάρχει πια η αναγκαιότητα διπλής, ή και τριπλής σε μερικές περιπτώσεις αναφοράς.

Επιπροσθέτως, η δημιουργία και εφαρμογή διεθνών προτύπων που θα εφαρμοζόταν σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα, θα μείωνε σημαντικά τον ανταγωνισμό, καθώς όλα τα μέρη θα επικεντρώνονταν στην βελτιστοποίηση των λογιστικών προτύπων, με κύριο γνώμονα το επενδυτικό ενδιαφέρον των εμπλεκόμενων χωρών. Έτσι, οι θεσμοί όπως η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς και το FASB θα διέθεταν τους πόρους τους στην εποπτεία και στη ρύθμιση. Αλλά, όπως αναφέρεται σε πολλές ακαδημαϊκές έρευνες οι ανισότητες μεταξύ των χωρών και μεταξύ των τρόπων διακυβέρνησης θα πρέπει να εξαλειφθούν, ή αν όχι να μειωθούν. Για παράδειγμα, η έρευνα των Ramanna & Watts (2012) επικεντρώνεται στην πολιτική και στις επιρροές που ασκούν οι μεγαλύτερες οικονομίες ανά τον κόσμο οι οποίες συνεχίζουν να χρησιμοποιούν τα εθνικά τους λογιστικά πρότυπα. Στην περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης όμως, παρατηρείται

ευθυγράμμιση δικαιοδοσιών, όπως το ΗΒ με τον Καναδά, που ανέκαθεν διατηρούσαν σχέσεις σε πολιτιστικό, εμπορικό και εθνικό επίπεδο και αυτό επηρέασε την επιλογή τους να υιοθετήσουν τα ΔΠΧΑ. Αναφορικά με την Κίνα, όπως αναφέρουν οι Chen και Zhang (2010) το κύριο κίνητρο για σύγκληση με τα ΔΠΧΑ είναι η επέκταση και ανεξαρτησία της αγοράς, με εξαγωγές χαμηλού κόστους, αλλά θα σημειώνονταν σημαντικές μεταβολές στην εύλογη αξία και στην απομείωση των άυλων περιουσιακών στοιχείων. Οι γλωσσικές διαφορές επηρέασαν επίσης την απόφαση αυτή. Αντίθετα, στην περίπτωση της Ινδίας, της οποίας η πλήρης μετατροπή σε ΔΠΧΑ είχε προγραμματιστεί για το 2011, δεν υλοποιήθηκε η μετατροπή αυτή λόγω των πιθανών συναλλαγματικών επιπτώσεων και άλλων κοινωνικό-πολιτικών λόγων.

2.4. ΔΠΧΑ

Αρκετές ακαδημαϊκές μελέτες έχουν γίνει πάνω στις συνέπειες της υιοθέτησης των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, και πιο συγκεκριμένα στις οικονομικές καταστάσεις και την συγκρισιμότητα αυτών. Η συνάφεια αξίας έχει χρησιμοποιηθεί αρκετά σε συνδυασμό με την συγκρισιμότητα, αλλά όπως αναφέρουν οι Gao and Sidhu (2018), η προσθήκη «αξίας» δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως άμεσο μέτρο συγκρισιμότητας.

Στην μελέτη τους, οι Kim et al. (2012), εξετάζουν τον τρόπο ένταξης των ΔΠΧΑ στα αμερικανικά πρότυπα, και τον αντίκτυπό του. Πιο συγκεκριμένα, η μειωμένη εταιρική αποκάλυψη, που ίσως να είναι αφενός λιγότερα δαπανηρή, μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την ποιότητα της χρηματοοικονομικής αναφοράς. Επιπροσθέτως, σε μια άλλη έρευνα που μελετώνται οι επιδράσεις στη ρευστότητα μετά από την υιοθέτηση των διεθνών προτύπων (Christensen et al., 2013), παρατηρείται ποικιλομορφία ως προς

τις επιπτώσεις ανά χώρα, λόγω θεσμικών διαφορών, αλλά γενικώς η μετατροπή δεν φέρει στατιστικά σημαντικές αλλαγές στη ρευστότητα, εκτός και αν αυτή συνοδεύεται από μεταρρυθμίσεις στον έλεγχο.

Οι Florou & Pope (2012) επικεντρώθηκαν επίσης στην επίδραση των ΔΠΧΑ (είτε υποχρεωτική, είτε εθελοντική) στις επενδυτικές δραστηριότητες, οι οποίες έδειξαν αύξηση, κυρίως σε χώρες με ισχυρούς μηχανισμούς επιβολής και μεγαλύτερη διαφοροποίηση από τα προγενέστερα εθνικά λογιστικά πρότυπα, με την συγκρισιμότητα να είναι ένας από τους κύριους παράγοντες αύξησης των επενδύσεων. Η συγκρισιμότητα μελετάται και από τους Barth et al. (2012) που βρήκαν ότι η μετατροπή σε ΔΠΧΑ οδηγεί σε αύξηση της συγκρισιμότητας οικονομικών καταστάσεων σε αντίθεση με επιχειρήσεις που αναφέρουν σύμφωνα με τα US GAAP, και επίσης ότι η συγκρισιμότητα αυτή παρουσιάστηκε εντονότερα σε εταιρίες με έδρα χώρες όπου υφίστανται ισχυροί θεσμικοί μηχανισμοί που ακολουθούν το κοινό δίκαιο.

Άλλες μελέτες εξετάζουν το αντίκτυπο της μετατροπής σε ΔΠΧΑ σε σχέση με το κόστος κεφαλαίων, αναγνωρίζοντας τα διάφορα θεσμικά πλαίσια, το επίπεδο επιβολής, καθώς και το είδος της υιοθέτησης (υποχρεωτική ή εθελοντική), ή το μέγεθος των επιχειρήσεων. Οι Hail και Leuz (2006) λοιπόν, μελετούν το εάν υπάρχει σχέση μεταξύ του κόστους και των θεσμικών πλαισίων των διαφόρων χωρών, και παρατήρησαν πως οι αυστηρότερες δικαιοδοσίες με εντονότερες ρυθμίσεις παράγουν πιο λεπτομερείς γνωστοποιήσεις με χαμηλότερο κεφαλαιακό κόστος. Η ένταση της χρηματοοικονομικής γνωστοποίησης σε σχέση με το κόστος κεφαλαίου διερευνάται και από τους Armitage και Marston (2008) οι οποίοι αποκαλύπτουν πως τα διευθυντικά

στελέχη είναι της άποψης πως υπάρχει ένα όριο στην εταιρική αποκάλυψη που κάνει το κόστος κεφαλαίου να είναι αποδοτικό, και ότι η εκτεταμένη διάχυση πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα μπορεί να μειώσει το χρέος μιας επιχείρησης.

Επίσης, οι Kim & Shi (2007) επικεντρώθηκαν στην επίδραση της εθελοντικής υιοθέτησης των ΔΛΠ και ΔΠΧΑ σε ένα χρονικό περιθώριο έξι ετών πριν από την υποχρεωτική υιοθέτηση των ΔΠΧΑ σε ένα δείγμα τριάντα-τεσσάρων χωρών, συγκρίνοντας το τεκμαρτό κόστος των κεφαλαίων από τις οικονομικές εκθέσεις των εταιρειών. Αυτοί διαπίστωσαν ότι μόνο οι επιχειρήσεις που προέβησαν σε πλήρη μετατροπή λογιστικών προτύπων παρουσίασαν μείωση του κόστους κεφαλαίων, καθώς και οι χώρες με ισχυρότερα θεσμικά πλαίσια. Αντίθετα, ο Daske (2006) βρήκε ότι υπήρξε αύξηση του κεφαλαιακού κόστους στη Γερμανία υπό τα νέα λογιστικά πρότυπα, αποδίδοντας την επενδυτική αβεβαιότητα στην ύπαρξη πολλαπλών λογιστικών προτύπων, που στην πραγματικότητα μείωσε την συγκρισιμότητα την εξεταζόμενη περίοδο.

Ο Li (2010) εξέτασε την επίδραση των ΔΠΧΑ και του κόστους κεφαλαίου ως προς την φύση υιοθέτησης -είτε εκείνη ήταν υποχρεωτική ή εθελοντική- και παρατήρησε σημαντική μείωση κεφαλαιακού κόστους, ιδιαίτερα από επιχειρήσεις που υποχρεώθηκαν να μετατρέψουν τα λογιστικά τους πρότυπα βάσει νόμου.

2.5 ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΠΧΑ 8

Η υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8 ξεκίνησε στις αρχές του 2006, όταν το IASB δημοσίευσε το πρώτο Σχέδιο του Κανονισμού. Το Σχέδιο αυτό ήταν αποτέλεσμα συνάντησης μεταξύ του IASB και του FASB, σκοπός του οποίου ήταν να συζητηθεί το πρόγραμμα σύγκλισης με τα US GAAP, καθώς και το Σχέδιο αυτό ήταν πανομοιότυπο με το ισχύων από το 1997 αμερικανικό πρότυπο SFAS 131⁹. Η αναφορά κατά τομέα ήταν έργο προτεραιότητας στο πρόγραμμα της σύγκλισης, καθώς οι δύο οργανισμοί IASB και FASB είχαν συνεργαστεί για πολλά χρόνια για την συμφωνία Norwalk¹⁰ και είχαν δεσμευτεί να αναπτύξουν «υψηλής ποιότητας συμβατά λογιστικά πρότυπα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν τόσο για εθνική, όσο και για διασυνοριακή χρηματοοικονομική πληροφόρηση» (IASB, 2013).

Παρόλο που οι προτεραιότητες του έργου άλλαξαν μετά τη λήψη της απόφασης για την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8, και η ιδέα της πλήρους σύγκλισης είχε παραμεριστεί, όλες οι αποφάσεις που σχετίζονται με τη διατύπωση και το περιεχόμενο του ΔΠΧΑ 8 έχουν ληφθεί με στόχο την πλήρη σύγκλιση με τα US GAAP.

⁹ Το SFAS αριθ. 131 θέσπισε πρότυπα για τον τρόπο με τον οποίο οι εταιρείες δημοσίου ενδιαφέροντος αναφέρουν πληροφορίες σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς στις ετήσιες οικονομικές καταστάσεις και απαιτεί οι εταιρείες αυτές να αναφέρουν επιλεγμένες πληροφορίες σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς στις ενδιάμεσες οικονομικές εκθέσεις που εκδίδονται στους μετόχους.

¹⁰ Συμφωνία Norwalk αναφέρεται σε μνημόνιο συμφωνίας που υπεγράφη τον Σεπτέμβριο του 2002 μεταξύ Συμβούλιο Προτύπων Χρηματοοικονομικής Λογιστικής (FASB), ο ρυθμιστής προτύπων των ΗΠΑ, και το Συμβούλιο Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (IASB). Η συμφωνία είναι έτσι αποκαλούμενη, όπως επιτεύχθηκε στο Norwalk. Η συμφωνία αποτελεί ένα σημαντικό βήμα προς την κατεύθυνση των ΗΠΑ να επισημοποιήσουν τη δέσμευσή τους για τη σύγκλιση των GAAP των ΗΠΑ και των διεθνών προτύπων χρηματοοικονομικής αναφοράς.

Κατά την υποβολή σχολίων και προτάσεων, μια κοινή διαδικασία για όλα τα νέα πρότυπα και για σημαντικές αλλαγές στα υπάρχοντα πρότυπα από το IASB, το Σχέδιο του Κανονισμού εξετάστηκε από μια σειρά ενδιαφερομένων μερών, και συλλέχθηκαν σχόλια. Γενικά, αυτά αφορούσαν την πλήρη σύγκλιση με τα US GAAP, καθώς και την επιλογή της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου για την εισαγωγή αυτού του προτύπου. Η πλειοψηφία των ενδιαφερόμενων μερών εξέφρασαν την αντίθεση τους με την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8 (Crawford et al., 2014; Aleksanyan & Danbolt, 2015).

Παρά τα αρνητικά σχόλια, το IASB αποφάσισε να προβεί σε ορισμένες αλλαγές του Σχεδίου και να συνεχίσει τη διαδικασία έγκρισης. Το ΔΠΧΑ8 εκδόθηκε λοιπόν τον Νοέμβριο του 2006, και συντάχθηκε έκθεση για την ΕΕ δύο μήνες μετά από την EFRAG. Η έκθεση αυτή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το ΔΠΧΑ 8 πρέπει να εγκριθεί παρά την αντίθετη άποψη των μελών σε διάφορα μέρη της αναφοράς, και υιοθετήθηκε επισήμως τον Φεβρουάριο του 2007.

Τον Απρίλιο του 2007, η Επιτροπή Οικονομικών και Νομισματικών Θεμάτων¹¹ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου παρουσίασε μια πρόταση με μια σειρά ανησυχιών σχετικά με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Αυτή η πρόταση υποβλήθηκε από ομάδες επενδυτών και άλλα ενδιαφερόμενα μέρη, και εξετάστηκε από την Επιτροπή, η οποία κατέληξε σε καθυστέρηση της απόφασης εκτέλεσης έως τον Σεπτέμβρη. Εν τω μεταξύ, η Επιτροπή

¹¹ Η Επιτροπή Οικονομικών και Νομισματικών Θεμάτων είναι μια επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που είναι αρμόδια για τη ρύθμιση των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, την ελεύθερη κυκλοφορία κεφαλαίων και πληρωμών, τη φορολογία και τις πολιτικές ανταγωνισμού και το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα.

συνέταξε εκτίμηση των επιπτώσεων της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8, αποστέλλοντας ερωτηματολόγιο σε διάφορες ομάδες ενδιαφερομένων. Η αξιολόγηση αυτή κατέληξε σε μια δημόσια έκθεση, που ονομάστηκε “ΔΠΧΑ 8 Λειτουργικοί Τομείς: Ανάλυση Πιθανών Επιδράσεων”. Το ΔΠΧΑ 8 τέθηκε τελικά σε ισχύ τον Ιανουάριο του 2009 (IFRS, 2018). Ωστόσο είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι πριν από την οριστικοποίηση του από την ΕΕ, η Επιτροπή Οικονομικών και Νομισματικών Θεμάτων ενθάρρυνε εισηγμένες εταιρείες σε κεφαλαιαγορές της ΕΕ να υιοθετήσουν πρώιμα το ΔΠΧΑ8.

Ο Πίνακας 2.1 παρουσιάζει το χρονοδιάγραμμα των αλλαγών και μεταρρυθμίσεων μέχρι σήμερα:

ΠΙΝΑΚΑΣ 2.1 ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΔΛΠ14 ΚΑΙ ΔΠΧΑ 8	
Μάρτιος 1980	Σχέδιο έκθεσης Ε15 Αναφορά χρηματοοικονομικών πληροφοριών κατά τομέα
Αύγουστος 1981	ΔΛΠ 14 Αναφορά χρηματοοικονομικών πληροφοριών ανά τομέα
1η Ιανουαρίου 1983	Ημερομηνία έναρξης ισχύος του ΔΛΠ 14 (1981)
1994	Το 1994 τροποποιήθηκε το ΔΛΠ 14 (1981)
Δεκέμβριος 1995	Σχέδιο έκθεσης Ε51 Αναφορά χρηματοοικονομικών πληροφοριών ανά τομέα
Αύγουστος 1997	ΔΛΠ 14 Πληροφόρηση κατά τομέα
1η Ιουλίου 1998	Ημερομηνία έναρξης ισχύος του ΔΛΠ 14 (1997)
30 Νοεμβρίου 2006	Το ΔΛΠ 14 αντικαθίσταται από το ΔΠΧΑ 8 Λειτουργικοί Τομείς που ισχύουν για ετήσιες περιόδους που ξεκινούν την 1 Ιανουαρίου 2009
16 Απριλίου 2009	ΔΛΠ εκδίδει Ετήσιες Βελτιώσεις στα ΔΠΧΑ 2009 (τροποποιήσεις στο ΔΠΧΑ 8) Ισχύει για ετήσιες περιόδους που ξεκινούν την ή μετά την 1 Ιανουαρίου 2010
12 Δεκεμβρίου 2013	Το IASB εκδίδει Ετήσιες Βελτιώσεις στα ΔΠΧΑ 2010-2012 (τροποποιήσεις στο ΔΠΧΑ 8) Ισχύει για ετήσιες περιόδους που ξεκινούν την ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014.

Πηγή: Deloitte (2017) & ICAEW (2018)

2.6 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΒΑΣΕΙ ΔΠΧΑ 8

Σε αυτή την ενότητα παρουσιάζονται τα κύρια χαρακτηριστικά και οι απαιτήσεις του ΔΠΧΑ 8 σχετικά με τους Λειτουργικούς Τομείς. Στη συνέχεια γίνεται σύγκριση του νέου προτύπου ΔΠΧΑ 8 και προγενέστερού του, ΔΛΠ 14. Επίσης γίνεται αναφορά στα κύρια χαρακτηριστικά και τις απαιτήσεις του αντίστοιχου προτύπου βασισμένου στα Αμερικάνικα Λογιστικά Πρότυπα (SFAS 131), καθώς και σύγκριση με το ΔΠΧΑ 8.

Πιο συγκεκριμένα, η ενότητα αυτή επικεντρώνεται στα ακόλουθα χαρακτηριστικά του ΔΠΧΑ 8: στις βασικές αρχές, στον προσδιορισμό του ΕΛΕΑ, στον ορισμό και στον αριθμό των διαφόρων τομέων, και τέλος στις απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά λειτουργικό τομέα σε επίπεδο οντότητας. Η ενότητα αυτή ολοκληρώνεται με μια σύντομη συζήτηση σχετικά με τον αντίκτυπο της υιοθέτησης του ΔΠΧΑ8 στις μικρότερες εταιρίες.

2.6.1 ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Οι ΗΠΑ εισήγαγαν το SFAS 131 το 1997, το ίδιο έτος με την μεταρρύθμιση του ΔΛΠ 14. Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 ήταν ένα αρκετά κρίσιμο σημείο στη διαδικασία της προβλεπόμενης σύγκλισης μεταξύ των ΔΠΧΑ και των US GAAP. Παρόλες τις ομοιότητες μεταξύ των δύο αυτών προτύπων, υπάρχουν ορισμένες διαφορές σχετικά με τις απαιτήσεις γνωστοποίησης.

Το 1997, στις ΗΠΑ έγινε μετατροπή από το SFAS 14 σε SFAS 131 προκειμένου να αντιμετωπιστεί το φαινόμενο της μεταβαλλόμενης δομής των εταιρειών (Behn et al.,

2002). Η χρήση της βιομηχανίας στην οποία δραστηριοποιούταν μια εταιρία δεν ήταν πλέον ο καταλληλότερος τρόπος διαχωρισμού, καθώς πολλές εταιρίες επέκτειναν τις γραμμές παραγωγής τους και δραστηριότητες τους (Byrce, 2015). Συνεπώς, ο κύριος σκοπός της μετατροπής αυτής ήταν η κατανόηση της διαδικασίας δημιουργίας εύλογης αξίας της εταιρείας, καθώς η δομή των εταιριών ήταν σημαντικός παράγοντας που υποδήλωνε την οργάνωση και την επιπλέον διοικητική στρατηγική της κάθε εταιρίας. Την ίδια χρονική περίοδο, αναθεωρήθηκε το ΔΛΠ 14 και αποφασίστηκε ότι η προσέγγιση «κινδύνου και ανταμοιβής»¹² ήταν η πλέον κατάλληλη για την αντιμετώπιση της μεταβαλλόμενης διάρθρωσης των εταιριών. Αυτό σημαίνει ότι η κατανομή των τμημάτων θα πρέπει να βασίζεται στις λειτουργίες μιας επιχείρησης, και αναφορικά με τα διάφορα επίπεδα κινδύνου και δημιουργίας αξίας.

Η βασική αρχή του ΔΠΧΑ 8 απαιτεί από μια οικονομική οντότητα :

"... να αποκαλύψει πληροφορίες που θα επιτρέψουν στους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων να αξιολογήσουν τη φύση και τις οικονομικές επιπτώσεις των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων στις οποίες δραστηριοποιείται και των οικονομικών περιβαλλόντων στις οποίες δραστηριοποιείται» (ΔΠΧΑ 8:1).

Το νέο πρότυπο αναφέρεται σε μια λεγόμενη «προσέγγιση διαχείρισης», όπου τα τμήματα ορίζονται σύμφωνα με τον τρόπο με τον οποίο η διοίκηση διαρθρώνει τα

¹² Αυτή η προσέγγιση «κινδύνου και ανταμοιβής» ορίζει ότι τα έσοδα στην εταιρεία πραγματοποιούνται και αναγνωρίζονται όταν οι κίνδυνοι και οι ανταμοιβές της οντότητας μεταβιβάζονται στον πελάτη και η εταιρία δεν έχει πλέον τον πλήρη έλεγχο.

οργανωτικά επίπεδα εντός της εταιρείας για να στηρίξει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων και να αξιολογήσει την απόδοση (Barth et al., 2008). Αντίθετα, το ΔΛΠ14 αναφέρεται σε μια αποκαλούμενη προσέγγιση «κινδύνου και ανταμοιβής», όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η οποία απαιτεί από τις εταιρείες να καθορίζουν τους τομείς τους.

Επιπλέον, οι εταιρείες οφείλουν να ορίζουν τον κύριο και δευτερεύοντα τομέα τους, είτε βασισμένες στη δραστηριότητα, είτε στη γεωγραφική περιοχή. Με άλλα λόγια, εάν μια εταιρεία ορίζει τον κύριο τομέα της ως «επιχειρηματική δραστηριότητα», ο δευτερεύων θα είναι η «γεωγραφική περιοχή». Το ΔΛΠ 14 απαιτούσε λοιπόν τις ίδιες πληροφορίες για τον κύριο τομέα ανεξάρτητα από το αν τα τμήματα σχετίζονταν με επιχειρηματικές δραστηριότητες ή γεωγραφικές περιοχές.

2.6.2 ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΛΗΨΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ (ΕΛΕΑ)

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, το ΔΠΧΑ 8 απαιτεί την γνωστοποίηση των πληροφοριών κατά τομέα με συνεπή τρόπο, ο οποίος πρέπει να συμβαδίζει με τον τρόπο που χρησιμοποιείται από την διοίκηση για την λήψη αποφάσεων. Από την άποψη αυτή, οι εταιρείες μπορούν να επικεντρωθούν στις πληροφορίες που χρησιμοποιεί η διοίκηση για την εκτίμηση των επιδόσεων και την λήψη αποφάσεων κατανομής πόρων (KPMG,

2010). Επομένως, η αναγνώριση του ΕΛΕΑ¹³ και της λειτουργίας του αποκτά νέα σημασία όταν πρόκειται για γνωστοποιήσεις τομέων. Αυτός περιγράφεται ως:

"... μια λειτουργία, όχι απαραίτητα διαχειριστή, με συγκεκριμένο τίτλο".

Η λειτουργία αφορά την «κατανομή πόρων και την αξιολόγηση της απόδοσης των λειτουργικών τομέων μιας οντότητας». Έτσι, ο ΕΛΕΑ μπορεί να είναι είτε μια ομάδα ατόμων (μια εκτελεστική επιτροπή ή μια επιχειρησιακή διοικητική επιτροπή), είτε ένα μόνο μέλος της ομάδας διαχείρισης. Είναι λοιπόν σημαντικό, οι εταιρείες να λάβουν υπόψη τις διαφορές μεταξύ των διαφόρων δικαιοδοτικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που ενδέχεται να επηρεάσουν τη διαδικασία αναγνώρισης του ΕΛΕΑ.

Σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, ο ΕΛΕΑ αποτελεί κεντρική λειτουργία, διότι πάνω του βασίζεται η τακτική αναθεώρηση των πληροφοριών σχετικά με τους διάφορους τομείς που πρέπει να γνωστοποιηθούν. Για παράδειγμα, βάσει του ΔΠΧΑ 8: «Η οικονομική οντότητα θα αναφέρει ένα μέτρο υποχρεώσεων για κάθε τομέα, εάν το ποσό αυτό ελέγχεται τακτικά από τον ΕΛΕΑ», σε αντίθεση με τα ΔΛΠ 14, όπου η γνωστοποίηση αυτή ήταν υποχρεωτική.

2.6.3 ΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΝΑΦΕΡΘΕΝΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ

¹³ Ο Επικεφαλής Λήψης Εταιρικών Αποφάσεων (ΕΛΕΑ) είναι μια λειτουργία και όχι απαραίτητα ένα άτομο. Αυτή η λειτουργία είναι η κατανομή πόρων και η αξιολόγηση της απόδοσης των λειτουργικών τομέων. Είναι πιθανό να διαφέρει από οντότητα σε οντότητα. Μπορεί να είναι ο Διευθύνων Σύμβουλος η Διοικητική Ομάδα ή το Διοικητικό Συμβούλιο.

Σύμφωνα με τη διαχειριστική προσέγγιση, το ΔΠΧΑ 8 δεν απαιτεί τη διάκριση των τομέων μόνο σύμφωνα με τη δραστηριότητα και την γεωγραφική περιοχή. Ο προσδιορισμός των τομέων μπορεί επίσης να βασίζεται και στο περιεχόμενο των εσωτερικών εκθέσεων που επανεξετάζονται τακτικά από τον ΕΛΕΑ (ΔΠΧΑ 8:11). Αυτό σημαίνει ότι μια εταιρεία μπορεί να ορίσει τα τμήματα της ως «μικτά».

Αυτά τα μικτά τμήματα είναι συνήθως ένας συνδυασμός επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και γεωγραφικών περιοχών, επιτρέποντας στις εταιρείες να χαρακτηρίζουν τα τμήματα τους με τον τρόπο που περιγράφει καλύτερα την εσωτερική τους δομή. Ανάμεσα στο SFAS 131 και το ΔΠΧΑ 8 υπάρχουν ελάχιστες διαφορές. Μια οργανωτική δομή μήτρας¹⁴ χαρακτηρίζεται από πολλαπλά κανάλια αναφοράς, πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχουν παραπάνω από ένας ΕΛΕΑ. Σύμφωνα λοιπόν με το SFAS 131, όταν μια οντότητα έχει οργανωτική δομή μήτρας, απαιτείται να αναγνωρίζει τους λειτουργικούς τομείς βάσει δραστηριότητας, ενώ βάσει ΔΠΧΑ 8 δεν ισχύει αυτός ο περιορισμός.

Η υιοθέτηση της διαχειριστικής προσέγγισης επιτρέπει επίσης στις εταιρείες να επικεντρώνονται περισσότερο στην εσωτερική τους δομή (IASB, 2013). Σύμφωνα με αυτούς που υποστηρίζουν την εισαγωγή αυτού του νέου προτύπου, μια άλλη πτυχή που

¹⁴ Μια οργανωτική δομή μήτρας είναι μια εταιρική δομή στην οποία οι σχέσεις αναφοράς δημιουργούνται ως πλέγμα ή αλλιώς μήτρα, και όχι ακολουθώντας την παραδοσιακή ιεραρχία.

αναμένεται να βελτιωθεί με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είναι η μείωση του αριθμού των οντοτήτων που αναφέρουν μόνο ένα τμήμα (IASB, 2013).

2.6.4 ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΕΩΝ

Παρόλο που ο ορισμός των λειτουργικών τομέων στο ΔΠΧΑ 8 διαφέρει από τον εκείνο του ΔΛΠ 14, οι κανόνες του ΔΠΧΑ 8 επιτρέπουν στις οντότητες να γνωστοποιούν περισσότερους από δύο λειτουργικούς τομείς. Σημειώνεται όμως ότι δεν απαιτείται ο συνυπολογισμός των λειτουργικών τομέων, αλλά όταν οι πληροφορίες γίνουν υπερβολικά λεπτομερείς, προτείνεται ένα πρακτικό όριο περίπου 10 τομέων. Τα πολλαπλά λειτουργικά τμήματα μπορούν επίσης να συγκεντρωθούν σε ένα μόνο τομέα που πρέπει να ανακοινωθεί εάν η συνάθροιση συμβαδίζει με την βασική αρχή του ΔΠΧΑ 8, και τα τμήματα αυτά παρουσιάζουν ομοιότητες στα ακόλουθα σημεία:

- τη φύση των προϊόντων και υπηρεσιών
- τη φύση των διαδικασιών παραγωγής
- τον τύπο της κατηγορίας πελατών
- τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται για τη διανομή προϊόντων ή την παροχή υπηρεσιών
- κατά περίπτωση, τη φύση του ρυθμιστικού περιβάλλοντος, για παράδειγμα, τραπεζικές, ασφαλιστικές ή δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας (ICAEW, 2018).

Το ΔΠΧΑ8 δεν αναγνωρίζει την έννοια των «παρόμοιων οικονομικών χαρακτηριστικών», όμως αναφέρει το εξής:

«Αναμένονται παρόμοια μακροπρόθεσμα μικτά περιθώρια για δύο λειτουργικούς τομείς, εάν τα οικονομικά τους χαρακτηριστικά είναι παρόμοια.». Αυτή είναι μια αναδιατύπωση του ΔΛΠ 14, σύμφωνα με το οποίο οι λειτουργικοί τομείς θα μπορούσαν να συνδυαστούν σε περίπτωση που «παρουσιάζουν παρόμοιες μακροπρόθεσμες επιδόσεις».

Συνεπώς, για να προσδιοριστεί κατά πόσον οι λειτουργικοί τομείς έχουν παρόμοια μακροπρόθεσμα μικτά περιθώρια κέρδους, η οικονομική οντότητα πρέπει να εξετάζει την παρελθούσα, τρέχουσα και μελλοντική απόδοση (IASB, 2013) .

Επιπλέον, ενώ το ΔΠΧΑ 8 υπογραμμίζει παρόμοια μακροπρόθεσμα μικτά περιθώρια ως δείκτη του γεγονότος ότι οι λειτουργικοί τομείς έχουν παρόμοια οικονομικά χαρακτηριστικά, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν και άλλα μέτρα για να εκτιμηθεί εάν πληρούται αυτό το κριτήριο. Για παράδειγμα, οι μετρήσεις πωλήσεων, η απόδοση της επένδυσης ή άλλα τυποποιημένα μέτρα της βιομηχανίας όπως τα κέρδη προ-φόρων, τόκων και αποσβέσεων ενδέχεται να είναι πιο σημαντικά από τα μικτά περιθώρια, εάν ο ΕΛΕΑ αξιολογεί τις επιδόσεις και κατανέμει πόρους βάσει άλλων βασικών οικονομικών χαρακτηριστικών.

Τελικά, η αξιολόγηση εξαρτάται από τα γεγονότα και τις περιστάσεις κάθε περίπτωσης και θα κριθεί απαραίτητη η εκτίμηση του κατά πόσο μπορούν να συνδυαστούν λειτουργικοί τομείς (Ernst & Young, 2009).

Οι πληροφορίες πρέπει να αναφέρονται για κάθε (συγκεντρωτικό) λειτουργικό τομέα που:

- συνεισφέρει το 10% ή περισσότερο των συνολικών πωλήσεων της οντότητας (συνδυάζοντας εσωτερικές και δια-τομεακές πωλήσεις),
- κερδίζει το 10% ή περισσότερο του συνδυασμένου αναφερόμενου κέρδους όλων των υπόλοιπων τμημάτων που δεν ανέφεραν ζημία (ή το 10% ή περισσότερο της συνδυασμένης ζημίας που υπέστησαν όλοι οι ζημιογόνοι λειτουργικοί τομείς) ή
- έχει το 10% ή περισσότερο των συνδυασμένων περιουσιακών στοιχείων όλων των λειτουργικών τομέων.

Αυτά είναι ακριβώς τα ίδια όρια με το ΔΛΠ 14. Ωστόσο, σύμφωνα με το ΔΛΠ 14, ένα τμήμα πρέπει να κερδίζει το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων του από πωλήσεις σε εξωτερικούς πελάτες, γεγονός που δεν ισχύει βάσει ΔΠΧΑ8. Μετά τη διαδικασία συσσωμάτωσης που περιγράφεται παραπάνω, εάν το συνολικό εξωτερικό έσοδο που δηλώνεται από τους λειτουργικούς τομείς αντιπροσωπεύει λιγότερο από το 75% των εσόδων, πρέπει να προσδιορίζονται επιπρόσθετοι λειτουργικοί τομείς έως ότου το 75% τουλάχιστον των εσόδων της οικονομικής οντότητας να συμπεριληφθεί στους αναφερόμενους τομείς. Για το σκοπό αυτό, λειτουργικά τμήματα που δεν πληρούν τα κατώτατα όρια που περιγράφηκαν ανωτέρω μπορούν να συνδυαστούν για την παραγωγή ενός ενιαίου τομέα (Ernst & Young, 2009; PwC, 2009).

Όταν απαιτείται από μια οικονομική οντότητα να γνωστοποιήσει περαιτέρω λειτουργικούς τομείς προκειμένου να επιτευχθεί το όριο του 75% που περιγράφεται, πρέπει να σημειωθεί ότι το ΔΠΧΑ 8 δεν απαιτεί από την οικονομική οντότητα να αποκαλύψει το επόμενο μεγαλύτερο λειτουργικό τμήμα. Αυτή μπορεί να είναι η πιο λογική προσέγγιση.

Εντούτοις, μια οικονομική οντότητα μπορεί να αποκαλύψει οποιοδήποτε άλλο λειτουργικό τμήμα προκειμένου να τηρήσει το όριο του 75%. Μόλις προσδιοριστούν τμήματα που είναι συγκεντρωτικά και που αντιπροσωπεύουν τουλάχιστον το 75% των ενοποιημένων εσόδων, οι πληροφορίες για όλους τους άλλους λειτουργικούς τομείς και άλλες δραστηριότητες που δεν αποτελούν τμήμα λειτουργικού τμήματος συνδυάζονται και αποκαλύπτονται στην κατηγορία «λοιποί τομείς» (Ernst & Young, 2009).

2.6.5 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΟΜΕΑ

Από γενική άποψη, το ΔΠΧΑ 8 δεν προσδιορίζει τα έσοδα, τα κέρδη/ζημιές, περιουσιακά στοιχεία ή υποχρεώσεις. Ωστόσο, προκύπτει ότι οι οντότητες έχουν μεγαλύτερη διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τον προσδιορισμό του περιθωρίου κέρδους/ζημιάς, δεδομένου ότι τα ποσά είναι συνεπή με τις εσωτερικές πρακτικές υποβολής εκθέσεων. Οι μη-υποστηριχτές, σύμφωνα με τους Nichols et al. (2012), των ΔΠΧΑ, και πιο συγκεκριμένα του ΔΠΧΑ 8, εξέφρασαν την ανησυχία τους για την έλλειψη προδιαγραφών για τη μέτρηση κέρδους/ζημιάς.

Η γνωστοποίηση της κερδοφορίας ανά τομέα απαιτείται τόσο από το ΔΛΠ , όσο και από το ΔΠΧΑ 8, ωστόσο, σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, δεν παρέχεται ορισμός της κερδοφορίας ανά τομέα που πρέπει να γνωστοποιηθεί. Επιπροσθέτως, η γνωστοποίηση περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 απαιτείται μόνο «... εάν το ποσό αυτό παρέχεται τακτικά στον ΕΛΕΑ». Σύμφωνα με το ΔΛΠ 14, η οικονομική οντότητα υποχρεούται να γνωστοποιεί τα στοιχεία του ενεργητικού και τις υποχρεώσεις του κάθε τομέα που έχει γνωστοποιηθεί ως πρωτογενής.

Μια εταιρεία υποχρεούται να αναφέρει κέρδη ή ζημιά για κάθε τομέα που γνωστοποιείται, καθώς επίσης και να γνωστοποιεί τις πληροφορίες που απαριθμούνται κατωτέρω:

Έσοδα από εξωτερικούς πελάτες <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14:51)</i>
Έσοδα από συναλλαγές με άλλους λειτουργικούς τομείς της ίδιας οντότητας <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντοτε να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14:52)</i>
Έσοδα από τόκους
Έξοδα εξόδων
Υποτίμηση και απόσβεση <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14:58)</i>
Μέθοδος καθαρής θέσης <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντοτε να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14: 64)</i>
Έξοδα φόρου εισοδήματος
Άλλα στοιχεία, εκτός από υποτιμήσεις και αποσβέσεις <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14: 61).</i>

Οι ακόλουθες πληροφορίες ισολογισμού απαιτούνται σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, εφόσον περιλαμβάνονται στο μέτρο των περιουσιακών στοιχείων του τομέα που εξετάζονται από το ΕΛΕΑ ή που παρέχονται τακτικά στο ΕΛΕΑ, ακόμη και αν αυτό δεν περιλαμβάνεται στο μέτρο του ενεργητικού του τομέα.

Πληροφορίες για τη συγκεκριμένη απαίτηση του ΔΛΠ 14 παρέχονται για καθένα από τα παρουσιαζόμενα στοιχεία:

Επένδυση με μέθοδο καθαρής θέσης <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14.64)</i>
Προσθήκες σε μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14.57)</i>

Τα ακόλουθα στοιχεία είναι παραδείγματα προαιρετικών γνωστοποιήσεων βάσει του ΔΠΧΑ 8 και του ΔΛΠ 14:

Πρόσθετες λεπτομέρειες οικονομικών καταστάσεων.
Πρόσθετες λεπτομέρειες ισολογισμού.
Πληροφορίες ταμειακών ροών
Έξοδα Έρευνας και Ανάπτυξης
Δαπάνες αναδιάρθρωσης
Εξαιρετικά αντικείμενα

Απώλειες πληροφόρησης είναι πιθανό να συμβούν όταν γίνεται αποκάλυψη της πλειονότητας των στοιχείων ανά λειτουργικό τομέα. Ωστόσο, αυτό εξαρτάται από τον ΕΛΕΑ. Με άλλα λόγια, το ΔΛΠ 14 απαιτούσε την αποκάλυψη στοιχείων ανά πρωτογενή τομέα, ανεξαρτήτως εάν αυτά χρησιμοποιούνταν και για εσωτερική χρήση. Βάσει το νέο πρότυπο, οι ελεγκτές κάνουν αξιολόγηση των πληροφοριών προς γνωστοποίηση, καθώς έτσι μπορούν να επηρεάσουν αρνητικά τις οντότητες, αποκαλύπτοντας τα ανταγωνιστικά τους πλεονεκτήματα.

2.6.6 ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΟΝΤΟΤΗΤΩΝ

Το ΔΠΧΑ 8 απαιτεί από μια οικονομική οντότητα, περιλαμβανομένης μιας μονο-τμηματικής οντότητας, να αποκαλύψει πληροφορίες σχετικά με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες της, τις γεωγραφικές περιοχές και τους σημαντικούς πελάτες της για το

σύνολο της οντότητας. Αυτή η απαίτηση ισχύει ανεξάρτητα από τον τρόπο εσωτερικής οργάνωσης της οντότητας και αν οι πληροφορίες δεν περιλαμβάνονται ως μέρος των γνωστοποιήσεων για όλα τα τμήματα. Το ΔΛΠ 14 απαιτούσε τη γνωστοποίηση πληροφοριών δευτερογενών τομέων σχετικά με τη βιομηχανία και τις γεωγραφικούς περιοχές προκειμένου να συμπληρωθούν οι πληροφορίες που παρέχονται για τους κύριους τομείς. Περαιτέρω, το ΔΠΧΑ 8 απαιτεί την παροχή γεωγραφικών γνωστοποιήσεων σε επίπεδο οντότητας τόσο για τη χώρα έδρας όσο και για όλες τις υπόλοιπες περιοχές που δραστηριοποιείται.

Το ΔΠΧΑ 8 απαιτεί να γνωστοποιηθούν τα ακόλουθα στοιχεία «... εκτός αν δεν υπάρχουν οι απαραίτητες πληροφορίες και το κόστος για την ανάπτυξή τους θα ήταν υπερβολικό»:

(α) έσοδα από εξωτερικούς πελάτες

- (i) που αποδίδονται στη χώρα έδρας της οικονομικής οντότητας και
- (ii) αποδίδονται συνολικά σε όλες τις ξένες χώρες από τις οποίες η οικονομική οντότητα αντλεί έσοδα.

(β) μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία

- (i) που βρίσκονται στη χώρα έδρας της οντότητας και
- (ii) βρίσκονται σε όλες τις χώρες του εξωτερικού

Οι πληροφορίες για ολόκληρη την οντότητα βάσει του ΔΠΧΑ 8 και οι πληροφορίες που σχετίζονται με το δευτερεύον τμήμα του ΔΛΠ 14, αναφορικά με τη γεωγραφική περιοχή είναι ανάλογες. Σύμφωνα με τα δύο πρότυπα, οι εταιρείες υποχρεούνται να αποκαλύπτουν τα γεωγραφικά έσοδα. Εκτός από τα έσοδα, το ΔΛΠ 14 απαιτούσε επίσης και τη γνωστοποίηση του συνολικού ενεργητικού ανά γεωγραφικό τομέα. Όσον αφορά τα συνολικά περιουσιακά στοιχεία, το ΔΠΧΑ 8 αναφέρει ότι: «Εάν τα περιουσιακά στοιχεία σε μια ξένη χώρα είναι σημαντικά, αυτά τα περιουσιακά στοιχεία θα γνωστοποιούνται ξεχωριστά». Μια βασική διαφορά είναι ότι το ΔΛΠ 14 απαιτούσε επιπλέον τη γνωστοποίηση των κεφαλαιακών προσθηκών για κάθε γεωγραφικό τομέα στο δευτεροβάθμιο επίπεδο, αλλά η απαίτηση αυτή επαλείφθηκε.

Το IASB εξέτασε ορισμένες απόψεις σχετικά με την ανάγκη να απαιτούνται γνωστοποιήσεις ανά χώρα ή τουλάχιστον να απαιτείται η γνωστοποίηση πιο συγκεκριμένων στοιχείων ανά γεωγραφικό τομέα σύμφωνα με το νέο πρότυπο, προκειμένου να αυξηθεί η διαφάνεια. Ωστόσο, αυτή η τροποποίηση θα δημιουργούσε διαφορές με το αμερικανικό πρότυπο, που θα επηρέαζε αρνητικά τον βασικό σκοπό του προτύπου αυτού, που ήταν η εναρμόνιση των προτύπων και συνεπώς η σύγκληση.

Επιπλέον, το ΔΛΠ 14 έχει επικριθεί επειδή επέτρεψε μεγάλες και ασαφείς ομαδοποιήσεις γεωγραφικών περιοχών στο δευτεροβάθμιο επίπεδο (Jaafar & McLeay, 2007). Δεδομένου ότι το ΔΠΧΑ 8 απαιτεί τη γνωστοποίηση γεωγραφικών πληροφοριών σε επίπεδο οντότητας για όλες τις σημαντικές χώρες, αναμένεται μείωση των εταιρειών που αναφέρουν ευρείες γεωγραφικές περιοχές.

Παρακάτω παρουσιάζεται μια σύνοψη των γεωγραφικών πληροφοριών σε επίπεδο οντότητας που περιλαμβάνονται στο ΔΠΧΑ 8, με πληροφορίες για τη συγκεκριμένη απαίτηση του ΔΛΠ 14 για καθένα από τα στοιχεία αυτά:

Έσοδα από πωλήσεις <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται βάσει του ΔΠΧΑ 8 και του ΔΛΠ 14)</i>
Μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται στο ΔΠΧΑ 8. Το ΔΛΠ 14 απαιτεί τη γνωστοποίηση των συνολικών γεωγραφικών στοιχείων ενεργητικού για κάθε γεωγραφική περιοχή)</i>
Κεφαλαιακές προσθήκες <i>(Το στοιχείο αυτό πρέπει πάντα να γνωστοποιείται σύμφωνα με το ΔΛΠ 14).</i>

Τα ακόλουθα στοιχεία είναι προαιρετικές γνωστοποιήσεις βάσει του ΔΠΧΑ 8 και του ΔΛΠ 14 όσον αφορά τις γεωγραφικές πληροφορίες στο επίπεδο δευτερογενούς/οντότητας:

Μέτρα κερδοφορίας.
Υποχρεώσεις
Λεπτομερή στοιχεία δηλώσεων εισοδήματος
Υποτίμηση
E & A.
Λοιπά

Μία σημαντική κριτική για γνωστοποιήσεις σε επίπεδο οντότητας είναι ότι οι οντότητες μπορούν να επιλέξουν αν θα παράσχουν γνωστοποίηση σχετικά με γεωγραφικές περιοχές. Το πρότυπο χρησιμοποιεί συγκεκριμένα την ακόλουθη φράση:

«Η οικονομική οντότητα θα αναφέρει τις ακόλουθες γεωγραφικές πληροφορίες, εκτός εάν οι απαραίτητες πληροφορίες δεν είναι διαθέσιμες και το κόστος για την ανάπτυξή τους θα ήταν υπερβολικό».

Αυτός ο τύπος ευελιξίας θα μπορούσε να οδηγήσει σε απώλεια σχετικών πληροφοριών, πράγμα που αντιβαίνει στο πεδίο εφαρμογής του προτύπου.

Μία τελική διαφορά μεταξύ του ΔΠΧΑ 8 και του ΔΛΠ 14 όσον αφορά τις γνωστοποιήσεις σε επίπεδο οντότητας είναι η αποκάλυψη πληροφοριών σχετικά με σημαντικούς πελάτες. Η απαίτηση αυτή εισήχθη με το ΔΠΧΑ 8 και δεν αποτελούσε μέρος του ΔΛΠ 14. Αυτό το στοιχείο πρέπει να γνωστοποιείται εάν τα έσοδα από συναλλαγές με έναν μόνο πελάτη ανέρχονται στο 10% ή περισσότερο των εσόδων της οικονομικής οντότητας. Στην περίπτωση αυτή, η οικονομική οντότητα πρέπει να γνωστοποιεί το ρητό γεγονός και το συνολικό ποσό εσόδων από κάθε τέτοιο πελάτη (:34).

2.6.7 ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΕΙΣΗΓΜΕΝΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΔΠΧΑ 8

Σύμφωνα με έκθεση της ΕΕ, οι μικρότερες εισηγμένες εταιρείες και οι εκπρόσωποι των οργανώσεων τους εξέφρασαν σοβαρές ανησυχίες σχετικά με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (European Commission) κατά την παρακολούθηση της εφαρμογής των νέων προτύπων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εξαιρέσεις από τις απαιτήσεις του ΔΠΧΑ 8 δεν αποτελούν βιώσιμη λύση για τις μικρότερες επιχειρήσεις. Η Επιτροπή πιστεύει ότι, δεδομένου ότι οι ανάγκες των επενδυτών είναι οι ίδιες, οι παρεχόμενες πληροφορίες πρέπει να είναι οι ίδιες για όλες τις εισηγμένες εταιρείες. Θέτει επίσης το ζήτημα της πιθανότητας μικρότερων εταιρειών να χάσουν κεφάλαια σε όφελος μεγαλύτερων εταιρειών λόγω της αποκάλυψης μικρότερου όγκου

πληροφορίας, ο οποίος δεν προσδίδει αξία, και οδηγεί σε ασυμμετρία πληροφορίας και μείωσης της διαφάνειας από μέρους τους.

Η συζήτηση αυτή εγείρει την ανάγκη για μια εμπειρική έρευνα σχετικά με τον αντίκτυπο του ΔΠΧΑ 8 στις μικρότερες επιχειρήσεις, καθώς εκείνες είχαν ήδη αντιτεθεί στις απαιτήσεις σχετικά με τις γνωστοποιήσεις τομέων σύμφωνα με προηγούμενο πρότυπο.

2.6.8 ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΠΧΑ 8

Το IASB εξέδωσε μια σειρά ανασκοπήσεων μετά την πρώτη εφαρμογή κατά την περίοδο 2012-2013 με σκοπό τον εντοπισμό και διερεύνηση του αντίκτυπου του ΔΠΧΑ 8, δημοσιεύοντας στη συνέχεια Το IASB αναμένει σειρά βελτιώσεων που θα επέλθουν με την εφαρμογή του ΔΠΧΑ 8 (IASB, 2013), όπως παρουσιάζονται κάτωθι:

- Η προσέγγιση διαχείρισης πρέπει να αυξήσει τη διαφάνεια και την κατανόηση της διαδικασίας λήψης αποφάσεων από την διοίκηση
- Η αυξημένη χρησιμότητα και συνάφεια των πληροφοριών κατά τομέα, θα πρέπει να αντισταθμίζει τις ανησυχίες που εκφράζονται σχετικά με τη συγκρισιμότητα
- Η παραγωγή πληροφοριών κατά τομέα θα πρέπει να καταστεί λιγότερο δαπανηρή και πιο αποτελεσματική, εφόσον αυτά τα στοιχεία υπάρχουν ήδη. Έτσι, το νέο πρότυπο θα πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα την αποκάλυψη περισσότερων πληροφοριών σχετικά με τους τομείς.

Επιπλέον, το IASB αναμένει ότι ορισμένες οντότητες θα αναφέρουν περισσότερα τμήματα, και ότι ο όγκος γνωστοποίησης θα αυξηθεί. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της περιόδου επεξεργασίας, διατυπώθηκαν πολλές ανησυχίες. Οι ανησυχίες αυτές είναι οι εξής:

- Η συγκρισιμότητα θα μειωθεί λόγω της υποβολής στοιχείων που δεν προβλέπονται από το ΔΠΧΑ 8
- Το γεγονός ότι οι εσωτερικές διαχειριστικές δομές διαφέρουν μεταξύ των εταιρειών, θα οδηγήσουν σε ασυνεπή πληροφόρηση τομέων
- Ορισμένες εταιρείες θα παύσουν να αποκαλύπτουν πληροφορίες της δραστηριότητας τους
- Θα υπάρξει απώλεια γεωγραφικών πληροφοριών, λόγω μη-αναγκαστικής γνωστοποίησης βάσει ΔΠΧΑ 8.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

3.1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αυτό το κεφάλαιο περιγράφει το θεωρητικό πλαίσιο της μελέτης και χωρίζεται σε τρία κύρια μέρη. Μια συνοπτική συζήτηση παρέχεται στο τέλος κάθε τμήματος, υπογραμμίζοντας τη σχετικότητα της θεωρίας για την ανάπτυξη και ανάλυση της μελέτης.

Το πρώτο μέρος (ΜΕΡΟΣ Ι) αρχίζει με την επεξήγηση της θεωρητικής θέσης της μελέτης αναφορικά με την ανάγκη χρηματοοικονομικής πληροφόρησης καθώς και το ρόλο της σε σχέση με την ασυμμετρία πληροφόρησης και τα προβλήματα διοίκησης. Προχωράει με την απομόνωση και την περιγραφή του ρόλου των λογιστικών κανονισμών και εισάγει την έννοια των κανόνων βασισμένων σε κανόνες - βασισμένων σε αρχές. Αυτή η διάκριση στη συνέχεια συνδέεται με μια πιο λεπτομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών των προτύπων που καθιστούν τις απαιτήσεις γνωστοποίησης περισσότερο ή λιγότερο βασισμένες στις αρχές. Το πρώτο μέρος ολοκληρώνεται με μια βιβλιογραφική επισκόπηση εμπειρικών μελετών που έχουν αξιολογήσει τον αντίκτυπο των αλλαγών στους κανονισμούς αναφοράς τομέα τόσο πριν όσο και μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

Το δεύτερο μέρος (ΜΕΡΟΣ ΙΙ) ασχολείται με τους παράγοντες που μπορούν να επηρεάσουν τις πρακτικές γνωστοποίησης σε επίπεδο χώρας. Ξεκινά με την παρουσίαση των γενικών παραγόντων που μελετήθηκαν στη βιβλιογραφία και φαίνεται να έχουν αντίκτυπο στα περιβάλλοντα λογιστικής πληροφόρησης των

εταιρειών. Συνεχίζει συζητώντας τις διαφορές ως προς τον τρόπο αντίδρασης των χωρών που ενδιαφέρουν για την εισαγωγή των ΔΠΧΑ εν γένει και τις διαφορές στις διαδικασίες εφαρμογής τους. Ακολουθεί η παρουσίαση της βιβλιογραφίας που διερευνά τη διατήρηση των διεθνών διαφορών στις λογιστικές πρακτικές μετά την εισαγωγή των ΔΠΧΑ.

Το τρίτο (ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ) και το τελευταίο μέρος αυτού του κεφαλαίου παρέχουν μια γενική επισκόπηση των χαρακτηριστικών σε επίπεδο επιχείρησης τα οποία συνήθως διερευνώνται όσον αφορά την αναφορά τομέων και τα οποία περιλαμβάνονται επίσης σε αυτή τη μελέτη. Στη συνέχεια, συζητώ την επίδραση του ανταγωνιστικού περιβάλλοντος και του ιδιοκτησιακού κόστους της εταιρείας στην αποκάλυψη τομέων. Τέλος, παρουσιάζω δύο χαρακτηριστικά σταθερού επιπέδου που δεν έχουν ακόμη διερευνηθεί σε σχέση με την αναφορά κατά τομέα, δηλαδή τον αριθμό ετών που μια εταιρεία έχει αναφέρει σύμφωνα με τις τοπικές GAAP πριν υιοθετήσει τα ΔΠΧΑ και τη γλώσσα στην οποία είναι διαθέσιμη η οικονομική έκθεση.

3.2 ΜΕΡΟΣ Ι

3.2.1 ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Η ζήτηση για χρηματοοικονομική πληροφόρηση και λογιστική γνωστοποίηση απορρέει από την ασυμμετρία πληροφόρησης μεταξύ διαχειριστών και εξωτερικών επενδυτών. Η ασυμμετρία της επιχειρησιακής πληροφόρησης προκύπτει όταν ένα μέρος μιας συναλλαγής έχει περισσότερες ή υψηλότερες σε ποιότητα πληροφορίες από ένα άλλο (Beyer et al., 2010), και αυτό συμβαίνει συνήθως όταν πρόκειται για

επενδυτές που λαμβάνουν αποφάσεις βάσει των εταιρικών γνωστοποιήσεων της εταιρείας τους που ίσως να μην γνωστοποιούνται σε άλλα μέρη. Στην εταιρική διακυβέρνηση, το πιο σύνηθες πρόβλημα που προκύπτει αναφέρεται στη σύγκρουση συμφερόντων που μπορεί να εντοπιστεί μεταξύ των μετόχων και της διοίκησης μιας εταιρείας. Παρόλο που η διοίκηση της εταιρείας υποτίθεται ότι λαμβάνει αποφάσεις με σκοπό τη μεγιστοποίηση του πλούτου των μετόχων, οι διαχειριστές συχνά επιθυμούν να μεγιστοποιήσουν τον ίδιο τους τον πλούτο (Beyer et al., 2010).

Ο ρόλος λοιπόν των οικονομικών πληροφοριών μπορεί έτσι να χωριστεί σε δύο κύριες λειτουργίες: α) τον ρόλο αποτίμησης, και β) τον ρόλο διαχείρισης (Beyer et al., 2010).

Ο ρόλος της αποτίμησης αντικατοπτρίζει το γεγονός ότι οι χρηματοοικονομικές πληροφορίες επιτρέπουν στους φορείς παροχής κεφαλαίων να αξιολογούν το δυναμικό απόδοσης των διαφόρων επενδυτικών ευκαιριών που προκύπτουν. Επιπλέον, οι οικονομικές πληροφορίες επιτρέπουν στους φορείς παροχής κεφαλαίων να ελέγχουν τη χρήση του επενδεδυμένου κεφαλαίου τους στην επιχείρηση, και συνεπώς αντικατοπτρίζει τον ρόλο της διαχείρισης. Συνεπώς, οι λειτουργίες αυτές συμβάλλουν στην επίλυση δύο βασικών προβλημάτων, δηλαδή του προβλήματος της ασυμμετρίας της πληροφορίας μεταξύ των προμηθευτών κεφαλαίου και των επιχειρηματιών και του προβλήματος της διαχείρισης που προκύπτει από το διαχωρισμό ιδιοκτησίας και ελέγχου μέσα σε μια οντότητα. Ακολουθώντας τα επιχειρήματα των Beyer et al. (2010), είναι δυνατόν να συμπεράνουμε ότι, δεδομένης της παρουσίας ασυμμετρίας πληροφόρησης και προβλημάτων γραφειοκρατίας, το πληροφοριακό περιβάλλον αναπτύσσεται με ενδογενή τρόπο. Ωστόσο, οι Beyer et al. (2010) θέτουν ένα σημαντικό ερώτημα, το οποίο είναι ότι "Αν το επιχειρηματικό πληροφοριακό περιβάλλον

προκύψει ενδογενώς για την επίλυση προβλημάτων αποτίμησης και διαχείρισης, τότε γιατί είναι απαραίτητη η ρύθμιση της αποκάλυψης στις κεφαλαιαγορές;".

Σημαντική διάκριση στη βιβλιογραφία αποκαλύψεων είναι μεταξύ εθελοντικών και υποχρεωτικών γνωστοποιήσεων. Σε κάποιο βαθμό, η παρουσία τόσο εθελοντικών όσο και υποχρεωτικών γνωστοποιήσεων απαντά στο προηγούμενο ερώτημα που τέθηκε. Αρχικά, τα κίνητρα για προαιρετικές γνωστοποιήσεις μπορούν να συνοψιστούν ως α) εκείνα που σχετίζονται με συναλλαγές και β) με αποζημιώσεις βάσει μετοχών (Beyer et al., 2010). Ορισμένες συναλλαγές, όπως η έκδοση μετοχών και νέων επενδυτικών ευκαιριών σχετίζονται θετικά με το επίπεδο των πληροφοριών που αποκαλύπτονται (Healy και Palepu, 2001). Επιπλέον, τα προγράμματα αντιστάθμισης βάση μετοχών μπορούν να παρακινήσουν τους διαχειριστές των εταιριών να παρέχουν ορισμένες εθελοντικές γνωστοποιήσεις (Brown P., 2011). Υπάρχουν επίσης κόστη και οφέλη που σχετίζονται με την εθελοντική γνωστοποίηση χρηματοοικονομικών πληροφοριών. Από την πλευρά των παροχών, την ακαδημαϊκή καθώς και επαγγελματική βιβλιογραφία δείχνει ότι υπάρχει μια θετική σχέση μεταξύ της εκούσιας γνωστοποίησης, της ρευστότητας της αγοράς και του κεφαλαιακού κόστους (Beyer et al., 2010). Ωστόσο, από την άποψη του κόστους, το ιδιοκτησιακό κόστος, που συνήθως χαρακτηρίζεται ως ανταγωνισμός στην αγορά προϊόντων, μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτρέπει την εκούσια αποκάλυψη, προκειμένου να αποφευχθεί η αποκάλυψη ευαίσθητων πληροφοριών που θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν στη συνέχεια οι ανταγωνιστές (Beyer et al., 2010).

Όσον αφορά τις υποχρεωτικές γνωστοποιήσεις, υπάρχουν τέσσερις βασικοί λόγοι για τη ρύθμιση της δημοσιοποίησης χρηματοοικονομικών στοιχείων (Beyer et al., 2010).

Ο πρώτος είναι οι οικονομικές εξωτερικές επιδράσεις. Αυτό σημαίνει ότι οι οικονομικές γνωστοποιήσεις μιας εταιρείας θα μπορούσαν να ωφελήσουν και την οικονομική θέση άλλων εταιρειών. Ο δεύτερος είναι ότι οι πραγματικές πληροφοριακές αποκαλύψεις μιας επιχείρησης μπορούν να επηρεάσουν τις επιχειρησιακές αποφάσεις άλλων επιχειρήσεων. Ο τρίτος αφορά τη σύγκρουση συμφερόντων εντός του οργανισμού που μπορεί να εντοπιστεί μεταξύ των μετόχων και της διοίκησης μιας εταιρείας, όπως παρουσιάστηκε στην αρχή αυτής της ενότητας. Οι ρυθμιστικές αρχές μπορούν να επιβάλουν γνωστοποιήσεις που οι μέτοχοι δεν μπορούν να επιβάλουν μόνοι τους. Τέλος, ο τέταρτος είναι οι «οικονομίες κλίμακας», πράγμα που σημαίνει ότι η ύπαρξη κοινών λογιστικών κανονισμών μπορεί να οδηγήσει σε αύξηση της αποτελεσματικότητας με την ενίσχυση της συγκρισιμότητας και τη μείωση των προσπαθειών των επενδυτών να συλλέξουν σχετικές χρηματοοικονομικές πληροφορίες. Η διάκριση μεταξύ υποχρεωτικής και εθελοντικής γνωστοποίησης είναι σημαντική για τη μελέτη αυτή, διότι το ΔΠΧΑ 8 περιέχει τόσο υποχρεωτικές απαιτήσεις όσο και προαιρετική γνωστοποίηση.

Οι μηχανισμοί πίσω από την προσφορά και τη ζήτηση για χρηματοοικονομικές πληροφορίες σχετίζονται επίσης με τις αντιλήψεις της αγοράς και τις συναλλαγές που πραγματοποιούνται μέσα σε αυτή (Dye & Sridhar, 2008). Η παροχή χρηματοοικονομικών πληροφοριών συνδέεται άμεσα με τα ισχύοντα λογιστικά πρότυπα και με την ικανότητα και τη δυνατότητα της επιχείρησης να επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο οι συναλλαγές της θα επηρεάσουν τις πραγματικές πληροφορίες που γνωστοποιούνται (Dye & Sridhar, 2008). Συνεπώς, όταν οι διαχειριστές των επιχειρήσεων δεν αποκαλύπτουν οικειοθελώς όλες τις επιχειρησιακές τους

πληροφορίες, μπορούν να εφαρμοστούν οι λογιστικοί κανόνες (Beyer et al., 2010). Γίνεται επομένως προφανές ότι τα λογιστικά πρότυπα είναι σημαντικά για τη διαμόρφωση των αποτελεσμάτων γνωστοποίησης μιας επιχείρησης. Επιπλέον, τα πρότυπα έχουν διαφορετικές οικονομικές επιπτώσεις. Αφενός, τα αυστηρά πρότυπα θα οδηγήσουν σε ομοιογενείς πρακτικές και χαμηλά επίπεδα χειραγώγησης, αλλά και σε χαμηλή συνάφεια πληροφοριών (Liao et al., 2013). Από την άλλη πλευρά, τα ευέλικτα πρότυπα ενδέχεται να αυξήσουν την ετερογένεια των λογιστικών πρακτικών και να αυξήσουν το επίπεδο χειραγώγησης, αν και εδώ η ευελιξία αυξάνει τη συνάφεια των πληροφοριών (Ozkan et al. 2012). Με άλλα λόγια, τα πρότυπα επηρεάζουν τις πληροφορίες που περιέχονται στις εκθέσεις και οι πληροφορίες στις ετήσιες εκθέσεις επηρεάζουν την αντίληψη της αγοράς για την οικονομική κατάσταση μιας εταιρείας.

Τέλος, οι αποφάσεις των διευθυντικών στελεχών επηρεάζουν την παραγωγή πληροφοριών στην αγορά και στη συνέχεια το έργο των αναλυτών και τις επιλογές των επενδυτών (Florou & Pope, 2012). Οι διαθέσιμες επιλογές αναφοράς των διαχειριστών ρυθμίζονται έντονα προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί το κόστος επεξεργασίας των χρηστών των οικονομικών καταστάσεων. Επομένως, το ρυθμιστικό πλαίσιο πρέπει να αποτελέσει τη βάση για τη δημιουργία μιας κοινής γλώσσας που μπορούν να χρησιμοποιούν οι διαχειριστές για να επικοινωνούν με σαφήνεια με εξωτερικά μέρη (Healy & Palepu 2001). Εδώ είναι σημαντικό να τονίσουμε το γεγονός ότι ακόμα κι αν η δημοσιοποίηση των οικονομικών πληροφοριών ρυθμίζεται προσεκτικά, οι διαχειριστές έχουν πάντα μια ορισμένη διακριτική ευχέρεια. Στο πλαίσιο αυτής της διακριτικής ευχέρειας, οι διαχειριστές μπορούν να κάνουν διαφορετικές επιλογές και

να επηρεάσουν εν μέρει τη σχετικότητα και την ακρίβεια των πληροφοριών που αποκαλύπτονται (Florou & Pope, 2012).

Ενδιαφέρον για την παρούσα μελέτη είναι ο τελικός αντίκτυπος της αυξημένης τυποποιημένης ευελιξίας στις αποφάσεις υποβολής εκθέσεων των διαχειριστών σχετικά με τις πρακτικές γνωστοποίησης μιας εταιρείας. Δηλαδή, η αυξημένη συνάφεια ενός πιο ευέλικτου προτύπου θα μπορούσε να οδηγήσει σε αυξημένη χειραγώγηση. Τα διεθνή λογιστικά πρότυπα είναι υποχρεωτικά σε πολλές χώρες με διαφορετικό πολιτιστικό, πολιτικό και οικονομικό υπόβαθρο (Brown & Tarca, 2007; Daske et al., 2008; Aubert & Grudnitski, 2011; Khurana & Michas, 2011). Είναι επομένως σημαντικό να διασαφηνιστεί πώς αυτά τα διαφορετικά χαρακτηριστικά της χώρας μπορούν να επηρεάσουν τις πρακτικές γνωστοποίησης όταν τα ισχύοντα λογιστικά πρότυπα γίνονται πιο ευέλικτα.

3.2.2 ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΑ ΣΕ ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΣ

Η χρηματοοικονομική αποκάλυψη εταιρειών είναι υποχρεωτική στις περισσότερες ανεπτυγμένες κεφαλαιαγορές και οι λογικές της ύπαρξής της αναλύονται περαιτέρω στο 3^ο Μέρος του κεφαλαίου. Πιο συγκεκριμένα, τα πρότυπα μπορούν να οριστούν ως αρχές ή βάσει κανόνων, αν και η διάκριση θα πρέπει να εξεταστεί μόνο σε σχετικούς όρους (Nobes, 2006).

Από γενική άποψη, η λογιστική βάσει αρχών προσφέρει μια εννοιολογική βάση για τους επαγγελματίες, ενώ τα πρότυπα βάσει κανόνων αποτελείται από λεπτομερείς κανόνες που πρέπει να ακολουθηθούν. Μια λογιστική προσέγγιση βασισμένη σε αρχές

βασίζεται στους βασικούς στόχους της «καλής» αναφοράς. Τα πρότυπα εφαρμόζονται μέσω καθοδήγησης και σύνδεσης με κοινά παραδείγματα που αφορούν κάθε τομέα ξεχωριστά. Από την άλλη, μια προσέγγιση βασισμένη στις αρχές δεν αποκλείει συγκεκριμένους κανόνες, η γενική εστίαση δεν είναι η παροχή συγκεκριμένων κατευθυντήριων γραμμών για κάθε πιθανό παράδειγμα και περίπτωση.

Μια ευρέως αποδεκτή πεποίθηση μεταξύ των ερευνητών και των επαγγελματιών στον τομέα των λογιστικών προτύπων και της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης είναι ότι τα GAAP των ΗΠΑ αποτελούν παράδειγμα ενός λογιστικού συστήματος βασισμένου σε κανόνες και τα ΔΠΧΑ είναι ένα παράδειγμα βασισμένων σε αρχές των λογιστικών προτύπων (Daske et al., 2008).

Η γενική εξέλιξη των προτύπων χρηματοοικονομικής πληροφόρησης τείνει προς την κατεύθυνση προτύπων βασισμένων σε αρχές και όχι βάσει κανόνων (Ball 2006). Φαίνεται επίσης ότι υπάρχει μια γενική πεποίθηση ότι η υιοθέτηση διεθνών λογιστικών προτύπων βασισμένων σε αρχές θα αυξήσει την ποιότητα της χρηματοοικονομικής πληροφόρησης σε παγκόσμιο επίπεδο (Florou & Pope, 2012; Street 2012; Lee et al., 2015; Abad et al, 2018). Θεωρητικά, τα πρότυπα που βασίζονται σε αρχές είναι προτιμότερα επειδή πρέπει να οδηγήσουν χρηματοοικονομική πληροφόρηση που αντικατοπτρίζει καλύτερα την πραγματική οικονομική κατάσταση της εταιρείας και παρέχει πιο σχετικές πληροφορίες (Daske et al., 2008).

Παρά τη σχετικά εύκολη θεωρητική διάκριση μεταξύ προτύπων βασισμένων σε κανόνες και αρχές, δεν είναι πάντοτε προφανές πώς πρέπει να οριστούν, ακόμη και αν

αυτό είναι απαραίτητο. Οι Barth et al. (2012) υποστηρίζουν ότι τα αμερικανικά πρότυπα χρηματοοικονομικής πληροφόρησης βασίζονται ήδη σε αρχές, αλλά ότι οι ιδιαίτερα λεπτομερείς οδηγίες για την εφαρμογή τους τα καθιστούν επίσης να εμπίπτουν στην κατηγορία των κανόνων. Ο Nelson (2003) συζητά τα πρότυπα ως προς το ότι είναι περισσότερο ή λιγότερο βασισμένα σε κανόνες, ακολουθώντας την λογική ότι εάν το πρότυπο δεν παρέχει αρκετούς λεπτομερείς κανόνες που θα ακολουθήσουν, οι χρήστες θα βασίζονται περισσότερο στις αρχές στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Ο ίδιος διευκρινίζει επίσης ότι ενώ ένα "πρότυπο" είναι το πλήρες σύνολο αρχών και κανόνων που σχετίζονται με ένα συγκεκριμένο λογιστικό θέμα, οι "κανόνες" αναφέρονται σε διαφορετικά χαρακτηριστικά, όπως συγκεκριμένα κριτήρια, όρια, συγκεκριμένα παραδείγματα και εξαιρέσεις. Όπως παρουσιάζεται στο Κεφάλαιο 2, η λογιστική προσέγγιση που χαρακτηρίζει το ΔΠΧΑ 8 είναι περισσότερο βασισμένη στις αρχές από ότι η προσέγγιση που χαρακτηρίζει το ΔΛΠ 14. Για το λόγο αυτό, παρόλο που το ΔΠΧΑ 8 εξακολουθεί να περιέχει συγκεκριμένους κανόνες, ο ορισμός των βασισμένων σε περισσότερες αρχές βασίζεται σε σχετικούς όρους και πάντοτε σε σχέση με το ΔΛΠ 14.

Η κοινή γνώμη σχετικά με τα πλεονεκτήματα των διεθνώς υιοθετημένων προτύπων βασίζεται σε πέντε στοιχεία (Sunder, 2009):

A) Τα βασισμένα σε αρχές είναι καλύτερα από τα πρότυπα που βασίζονται σε κανόνες

B) Ένα ενιαίο σύνολο υψηλής ποιότητας γραπτών προτύπων θα οδηγήσει σε αυξημένη συγκρισιμότητα

Γ) Η ανάπτυξη προτύπων θα πρέπει να αποτελεί αρμοδιότητα ομάδων εμπειρογνομώνων

Δ) Οι εργασίες του FASB και του ΣΔΛΠ και όλες οι δραστηριότητές τους θα πρέπει να συντονίζονται

Ε) Αυτό το σύνολο προτύπων θα πρέπει να εφαρμόζεται στις ΗΠΑ, στην ΕΕ και αλλού.

Ο Sunder (2009) όμως αμφισβητεί τα χαρακτηριστικά αυτά, και αναφέρει τους λόγους που είναι ελαττωματικά:

Α) Υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει σαφής ορισμός της διάκρισης μεταξύ προτύπων βασισμένων σε κανόνες και αρχές.

Β) Τονίζει επίσης ότι παρόλο που η συγκρισιμότητα και η συνάφεια των πληροφοριών είναι ιδιαίτερα αξιόλογα χαρακτηριστικά, είναι δύσκολο να μετρηθούν εμπειρικά.

Γ) Παρακολουθεί την εξάλειψη του ανταγωνισμού μεταξύ δύο προτύπων και την αναγνωρίζει ως απειλή για την ποιότητα της ανάπτυξης των προτύπων.

Δ) Αναγνωρίζει την ανάγκη να εξεταστεί η διασύνδεση μεταξύ των λογιστικών συστημάτων και των κοινωνικών και πολιτικών τους συνθηκών.

Ε) Ισχυρίζεται πως η ύπαρξη πολλών κανόνων είναι το κλειδί για τη δημιουργία ισορροπίας μεταξύ των απαιτήσεων τυποποίησης και των επιχειρηματικών

αποφάσεων. Ωστόσο, η ισορροπία αυτή θα επηρεαστεί αρνητικά από τη τάση σύγκλισης προς τους κοινούς παγκόσμιους λογιστικούς κανόνες.

Γενικώς, έχουν διεξαχθεί πολλές σημαντικές έρευνες με κύριο σκοπό να κατανοηθούν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα των προτύπων βασισμένων σε αρχές έναντι κανόνων. Ο Nelson (2003) αναθεωρεί πρότυπα βασισμένα σε αρχές από δύο σημαντικές προοπτικές: την επικοινωνία και τον περιορισμό. Η επικοινωνία και γνωστοποίηση σχετίζεται με το ρόλο που έχουν τα πρότυπα στη διευκόλυνση των αντιλήψεων των επαγγελματιών και των ερμηνειών των οικονομικών εκθέσεων, ενώ ο περιορισμός σχετίζεται με τον τρόπο με τον οποίο τα πρότυπα μειώνουν το πρόβλημα των μεροληπτικών λογιστικών πληροφοριών και αξιολογούν την ακρίβεια της επικοινωνίας.

Αναφορικά με την επικοινωνία, αναγκαία προϋπόθεση είναι η ανταλλαγή απόψεων ώστε οι εμπλεκόμενοι να έχουν στη διάθεσή τους αρκετά στοιχεία τα οποία θα διευκολύνουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεων, χωρίς όμως να κατακλύζονται από υπερβολικές και μη-σχετικές πληροφορίες, των οποίων η πολυπλοκότητα να φανεί εμπόδιο στους λογιστικούς χειρισμούς. Επίσης, όσον αφορά τις περιοριστικές και «επιθετικές λογιστικές πρακτικές», πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι τα πρότυπα που χαρακτηρίζονται από μεγαλύτερη ακρίβεια, μπορούν να προσφέρουν λύσεις εύκολα χειραγωγούμενες μέσω δομών συναλλαγών, πράγμα που σημαίνει ότι τα πρότυπα πρέπει να είναι αρκετά ασαφή ώστε να υποχρεώνουν τους επαγγελματίες να εφαρμόζουν τη βασική λογιστική αρχή πίσω από την ειδική λογιστική χρήση. Αυτά τα συμπεράσματα είναι κυρίως θεωρητικά, ωστόσο, στην πράξη, τα πρότυπα έρχονται

αντιμέτωπα από συγκεκριμένα λογιστικά ζητήματα και επιπλοκές, και δεν επιτυγχάνεται εύκολα η αναμενόμενη ισορροπία μεταξύ επικοινωνίας και περιορισμών.

Επιπροσθέτως, ένα βασικό συμπέρασμα όσον αφορά τη χρήση βασισμένων σε αρχές λογιστικών προτύπων είναι η σημασία της καθοδήγησης. Ωστόσο, οι διαχειριστές των προτύπων δεν φαίνεται να λαμβάνουν επαρκώς υπόψη την πτυχή αυτή, με αποτέλεσμα η εμπιστοσύνη στην επαγγελματική κρίση να θέτει σε κίνδυνο την αξιοπιστία των πληροφοριών που αποκαλύπτονται (Street, 2012; Bertin & Moya, 2013). Για το λόγο αυτό, το FASB θα πρέπει να υιοθετήσει πολύ λεπτομερείς κανόνες για να ξεπεράσει αυτές τις επιπλοκές. Παρακάτω, στο 3^ο Μέρος, ακολουθεί συζήτηση σχετικά με τα ειδικά χαρακτηριστικά ενός προτύπου και τον αντίκτυπό του στις αξιολογήσεις και πρακτικές χρηματοοικονομικής πληροφόρησης.

Εν συνέχεια, σε μια ακόμη προσπάθεια να αναλυθούν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα των προτύπων που βασίζονται σε κανόνες και αρχές, προσδιορίζονται πέντε τομείς λογιστικής που θα μπορούσαν να βελτιωθούν με τη αύξηση των λογιστικών προτύπων βασισμένων σε αρχές (Nobes, 2005). Πρώτον ο Nobes (2005), υποστηρίζει ότι μερικές φορές η ανάγκη για πολύ λεπτομερείς και συγκεκριμένες απαιτήσεις σε πρότυπα που βασίζονται σε κανόνες υπαγορεύεται από την κακή ποιότητα της βασικής αρχής. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι με την ενίσχυση και τη διασαφήνιση της αρχής και του πεδίου εφαρμογής του προτύπου, μειώνεται σημαντικά η ανάγκη πλήρων απαιτήσεων. Τρίτον, διευκρινίζει περαιτέρω ότι η μείωση της πολυπλοκότητας είναι πάντα ένα πλεονέκτημα, αν και είναι σημαντικό να

παρακολουθείται πιο προσεκτικά ο αντίκτυπος της μείωσης αυτής στην ποιότητα. Τέταρτον, ο συγγραφέας συμφωνεί με τα πλεονεκτήματα που χαρακτηρίζουν τα πρότυπα που βασίζονται σε κανόνες, όπως η συγκρισιμότητα, η ευκολία στον έλεγχο και στην επαλήθευση από τους ελεγκτές και τους ρυθμιστές, τις μειωμένες δυνατότητες διαχείρισης των κερδών και την σαφέστερη επικοινωνία των συνολικών λογιστικών προτύπων. Τέλος, ο Nobes (2005) τονίζει τη δυνατότητα χρήσης λογιστικών προτύπων βασισμένα σε αρχές, δίχως όμως να απολέσει αυτά τα πλεονεκτήματα, δεδομένου ότι η ποιότητα και η καταλληλότητα των προτύπων αυτών είναι υψηλά. Αυτό είναι επίσης το επιχείρημα των χρηστών του ΔΠΧΑ 8, όπως εξηγήθηκε νωρίτερα στο Κεφάλαιο 2, δηλαδή ότι η προσέγγιση της λογιστικής διαχείρισης θα ενισχύσει τη συνάφεια των αποκαλυπτόμενων χρηματοοικονομικών πληροφοριών.

Η συζήτηση σχετικά με τα πρότυπα βασισμένα σε αρχές και με τα πρότυπα βασισμένα σε κανόνες επικεντρώνεται επίσης στην αλλαγή των ΔΠΧΑ από άποψη εσωτερικής συνοχής, και στην εξέταση του εάν τα ενδεχόμενα οφέλη από τα πρότυπα βασισμένα σε αρχές αντισταθμίζουν την ενδεχόμενη απώλεια της συνέπειας και συγκρισιμότητα (Hail et al., 2010; Brochet et al., 2011).

Στη λογιστική ακαδημαϊκή και επαγγελματική βιβλιογραφία εντοπίζονται δύο κύριες οριοθετήσεις ως προς την συνέπεια (Accounting Standards Board of Japan, 2004; Wüstemann και Wüstemann, 2010). Η πρώτη είναι ότι η εσωτερική συνοχή των λογιστικών προτύπων σημαίνει ότι "κάθε μεμονωμένο πρότυπο που υιοθετείται πρέπει να είναι συνεπές με το υφιστάμενο σύστημα προτύπων". Η δεύτερη οριοθέτηση αναφέρεται στη συνοχή της αίτησης και αφορά τη «χρήση των ίδιων λογιστικών

πολιτικών και διαδικασιών, είτε από περίοδο σε περίοδο εντός μιας οντότητας είτε σε μία μόνο περίοδο μεταξύ οντοτήτων» (IASB, 2013). Αυτή η διάκριση έχει σημασία σε αυτή τη μελέτη, διότι εδώ εστιάζεται ο δεύτερος ορισμός της συνέπειας, δηλαδή η συνεπής εφαρμογή του νέου προτύπου (ΔΠΧΑ 8).

Παρόλο που το ΔΠΧΑ 8 είναι σχεδόν πανομοιότυπο με το αμερικανικό SFAS 131 και μπορεί να θεωρηθεί ως ένα βήμα προς τα εμπρός στη διαδικασία σύγκλισης των προτύπων παγκοσμίως, το IASB (2013) έχει δηλώσει ότι αυτό το νέο πρότυπο είναι σύμφωνο με τους γενικούς στόχους των ΔΠΧΑ, και πιο συγκεκριμένα στην επίτευξη της λογιστικής γνωστοποίησης και συνοχής. Το επίκεντρο λοιπόν αυτής της μελέτης είναι η συνοχή στην εφαρμογή του προτύπου και ο τρόπος με τον οποίο η εισαγωγή του θα επηρεάσει τις δυνατότερες οικονομίες της ΕΕ.

Εν συνέχεια, η διασύνδεση των λογιστικών συστημάτων με τους νόμους και τους κοινωνικούς κανόνες μιας χώρας είναι επίσης μια σημαντική πτυχή που πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά την ανάλυση του πλαισίου των λογιστικών κανονισμών (Brown & Tarca, 2007; Daske et al., 2008; Durukan et al., 2012; Ozkan et al., 2012). Είναι δυνατόν να υποστηριχθεί ότι η ευελιξία των βασισμένων σε αρχές προτύπων διευκολύνει την εφαρμογή ενός κοινού συστήματος λογιστικής ρύθμισης σε πολλές διαφορετικές χώρες οι οποίες μπορεί να χαρακτηρίζονται από πολύ διαφορετικό λογιστικό υπόβαθρο και θεσμικούς χειρισμούς. Ωστόσο, η προσέγγιση αυτή συνεπάγεται με την μελέτη λογιστικών διαδικασιών, γεγονός που απαιτεί αρκετούς πόρους (Ball, 2006).

Επομένως, η ανεπάρκεια των λογιστικών κανόνων υπαγορεύεται εν μέρει από τις θεμελιώδεις διαφορές μεταξύ των διαφόρων φορέων της κανονιστικής σκηνης παγκοσμίως (Daske et al., 2008). Οι διαφορές αυτές πιθανότατα θα εξακολουθήσουν στο μέλλον και συνδέονται επίσης με τις διαφορετικές ερμηνείες λέξεων, εννοιών και συμφωνιών που χαρακτηρίζουν τους διάφορους παράγοντες της παγκόσμιας οικονομίας. Αυτό συνεπάγεται με περιορισμούς στη διαδικασία εναρμόνισης των προτύπων και των λογιστικών πρακτικών με απώτερο σκοπό την σύγκληση των λογιστικών προτύπων. Είναι δύσκολο να θεωρήσουμε ότι μόνο τα ομοιόμορφα πρότυπα θα παράγουν ομοιόμορφη χρηματοοικονομική πληροφόρηση, δεδομένου ότι η λογιστική διαμορφώνεται από τον συνδυασμό οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων. Στο 3^ο Μέρος ακολουθεί συζήτηση ως προς τις λογιστικές πρακτικές που εξακολουθούν να αποκλίνουν σε διεθνές επίπεδο, παρά τις ενέργειες για την δημιουργία κοινών κανονισμών. Παρόλα αυτά, η υπόθεση ότι τα ΔΠΧΑ δεν θα ερμηνεύονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο από όλες τις χώρες ή δεν θα εφαρμόζονται με συνέπεια από το σύνολο των επιχειρήσεων, δεν αποτελεί λόγο διακοπής της εξέτασης ενός τέτοιου σεναρίου, που στοχεύει κυρίως την συνέπεια στα λογιστικά πρότυπα και τη συνεπή εφαρμογή τους παγκοσμίως (Street, 2008) .

Συνοψίζοντας, οι μελέτες που παρουσιάζονται σε αυτή την ενότητα υπογράμμισαν τις προσδοκίες και τα θέματα που σχετίζονται με τη σύγκληση προς λογιστικά πρότυπα βασισμένα σε αρχές. Θεωρητικά, η υπεροχή των προτύπων που βασίζονται σε αρχές είναι συνέπεια μιας πιθανής αύξησης της σχετικότητας των πληροφοριών. Η αύξηση της συνάφειας των πληροφοριών είναι συνέπεια της πιο ευέλικτης φύσης των βασισμένων σε αρχές προτύπων που επιτρέπουν την καλύτερη αντανάκλαση της

πραγματικής οικονομικής κατάστασης μιας επιχείρησης. Ωστόσο, η πιθανή αύξηση της σχετικότητας των πληροφοριών φαίνεται να εξαρτάται από διάφορους παράγοντες. Αρχικά, οι υπεύθυνοι λήψης αποφάσεων πρέπει να έχουν στη διάθεση τους τον κατάλληλο συνδυασμό πληροφοριών με τους αντίστοιχους λογιστικούς κανόνες που πρέπει να ακολουθηθούν ώστε να διευκολύνουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Ωστόσο, αναφορικά με τους Daske κ.ά. (2008) οι πολύ λεπτομερείς κανόνες μπορεί να οδηγήσουν σε χειραγώγηση των προτύπων και των διαδικασιών που ορίζονται από αυτά. Δεύτερον, η ποιότητα των αρχών πάνω στις οποίες βασίζονται οι χρηματοοικονομικές πρακτικές πρέπει να είναι υψηλή, έτσι ώστε να διασφαλίζει στον καλύτερο δυνατό βαθμό την αποτελεσματικότερη γνωστοποίηση των χρηματοοικονομικών πληροφοριών (Barth et al., 2008). Τρίτον, η αυξημένη ευελιξία που χαρακτηρίζει πρότυπα βασισμένα σε αρχές αυξάνει τη σημασία των επαγγελματικών κρίσεων (Christensen et al., 2007). Ωστόσο, η αυξημένη χρήση επαγγελματικών κρίσεων θα μπορούσε ενδεχομένως να μειώσει την αξιοπιστία των πληροφοριών που αποκαλύφθηκαν.

Όσον αφορά τον αντίκτυπο των διεθνώς περισσότερο βασισμένων σε αρχές αρχών, η υπάρχει η άποψη ότι μπορεί να οδηγήσει σε μείωση της ομοιογένειας των πρακτικών γνωστοποίησης (Sunder, 2009). Ωστόσο, φαίνεται απίθανο ότι τα ΔΠΧΑ θα ερμηνευθούν με τον ίδιο τρόπο σε χώρες του κόσμου ή ότι θα εφαρμοστούν με συνέπεια από όλες τις επιχειρήσεις (Sunder, 2009).

Η μελέτη αυτή επικεντρώνεται στην αλλαγή προς ένα σχετικά πιο ευέλικτο πρότυπο σε ένα πλαίσιο στο οποίο οι λογιστικοί κανόνες είναι ήδη εναρμονισμένοι, αλλά οι

πρακτικές γνωστοποίησης δεν είναι. Σε αυτό το σημείο, το κύριο ενδιαφέρον είναι να διερευνηθούν οι ενδεχόμενες διαφορές στη συνεκτικότητα ως προς την εφαρμογή του προτύπου αυτού στις ισχυρότερες ευρωπαϊκές οικονομίες.

3.2.3 ΤΥΠΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Στην προηγούμενη ενότητα, περιγράφηκαν οι διαφορές μεταξύ λογιστικών συστημάτων βασισμένων σε αρχές και σε κανόνες, καθώς και του τρόπου με τον οποίο ενδέχεται να επηρεάσουν τα αποτελέσματα των οικονομικών εκθέσεων από γενική άποψη. Ωστόσο, κάθε πρότυπο έχει ειδικά χαρακτηριστικά, και παρόλο που τα λογιστικά συστήματα μπορούν να κατηγοριοποιηθούν ως κανόνες ή βασίζονται σε αρχές, στην πράξη, η διάκριση μεταξύ τους δεν είναι τόσο σαφής. Ο λόγος είναι ότι διαφορετικά πρότυπα στο ίδιο τυποποιημένο σύστημα μπορεί να είναι περισσότερο ή λιγότερο βασισμένα σε αρχές (Nelson, 2003).

Η έρευνα για τον αντίκτυπο των διαφόρων χαρακτηριστικών των προτύπων στις λογιστικές πληροφορίες έχει αναπτυχθεί σε διαφορετικές γραμμές. Η πρώτη είναι μια σειρά από πειραματικές μελέτες που αξιολογούν τον αντίκτυπο συγκεκριμένων χαρακτηριστικών στους συντάκτες των οικονομικών καταστάσεων και τις αποφάσεις υποβολής εκθέσεων (Barth & Israeli, 2013). Μια άλλη είναι μια σειρά πειραματικών μελετών που διερευνούν την επίδραση συγκεκριμένων χαρακτηριστικών από την οπτική γωνία της ελεγκτικής (Ng and Tan, 2003). Μία Τρίτη προσέγγιση, η οποία δεν είναι τόσο συνηθισμένη, είναι η χρήση αρχειακών δεδομένων για την αξιολόγηση της επίδρασης συγκεκριμένων χαρακτηριστικών στη συμπεριφορά αναφοράς των

επιχειρήσεων με τα αντίστοιχα αποτελέσματα του αντίκτυπου (Clarkson et al., 2006). Η παρούσα μελέτη ακολουθεί μια λιγότερο εξερευνητική πορεία, καθώς γίνεται χρήση έγκυρων αρχειακών δεδομένων για την εκτίμηση της επίδρασης των χαρακτηριστικών του λογιστικού αυτού προτύπου στις πρακτικές γνωστοποίησης επιχειρησιακών τομέων.

Όταν πρόκειται για όλους τους διαφορετικούς ερευνητικούς τομείς που παρουσιάστηκαν παραπάνω, τα χαρακτηριστικά που επικεντρώνονται σχετίζονται κατά κάποιο τρόπο με την ακρίβεια του προτύπου. Παρακάτω εξετάζονται οι μελέτες σχετικά με τον αντίκτυπο της ακρίβειας των προτύπων εστιάζουν στους συντάκτες των οικονομικών καταστάσεων, οι οποίοι είναι και οι πιο σχετικοί για τη μελέτη αυτή. Για παράδειγμα, σε μελέτη για την διερεύνηση της επίδρασης ενός λιγότερου ακριβές προτύπου για την κυβερνητική χρηματοοικονομική πληροφόρηση, διεξήχθη το εξής πείραμα: Παρουσιάστηκε κατ' αντιπαράθεση, το ίδιο πρότυπο με διαφορετική περιγραφή ως προς την ακρίβειά του (λιγότερο ακριβές – περισσότερο ακριβές) σε ομάδα συμμετεχόντων προκειμένου να επιλέξουν εκείνο που θεωρούσαν καταλληλότερο να τύχει εφαρμογής. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι μόνη, εν τέλει, η περιγραφή (τίτλος) επηρέασε θετικά την επιλογή του λιγότερου ως προς το περιεχόμενο ακριβούς προτύπου, ως προσφορότερου να τύχει αποδοχής και εφαρμογής από τους χρήστες, και όχι του, ως προς το περιεχόμενο ακριβέστερου προτύπου. Ωστόσο, με αυτό το πείραμα δεν αποδεικνύεται ότι η ακριβέστερη έκφραση ενός προτύπου οδήγησε σε αλλαγή στις πρακτικές αναγνώρισης από τους χρήστες (Hoffman & Patton, 2002). Αυτό είναι ένα από τα κύρια μειονεκτήματα της πειραματικής έρευνας. Ωστόσο, ο περιορισμός αυτός μπορεί να ξεπεραστεί με τη χρήση αρχειακών

δεδομένων και με επίκεντρο τα πραγματικά πρότυπα, όπως στην παρούσα μελέτη, η οποία εκμεταλλεύεται την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 αντικαθιστώντας το προγενέστερο διεθνές πρότυπο.

Στο πείραμά τους, οι Psaros και Trotman (2004), διερεύνησαν τον ισχυρισμό ότι τα βασισμένα σε αρχές πρότυπα θα μπορούσαν να είναι λιγότερο αποτελεσματικά στην αποτροπή της μεροληπτικής οικονομικής αναφοράς από ότι τα πρότυπα που βασίζονται σε κανόνες. Για το πείραμα, χρησιμοποίησαν ένα πρότυπο βασισμένο στις αρχές (AASB1024, 1992 Consolidated Accounts) όπου η περιοχή ενδιαφέροντος ήταν η «ικανότητα ελέγχου» προκειμένου να προσδιορισθεί εάν θα εφαρμοστεί στην ενοποίηση των οικονομικών καταστάσεων ή όχι. Υποστήριξαν λοιπόν ότι οι μη-ακριβείς εκφράσεις (απόλυτες) θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε ακραίες ερμηνείες. Ωστόσο, διαπίστωσαν ότι οι συμμετέχοντες που χρησιμοποίησαν τα πρότυπα που βασίζονταν σε αρχές τεκμηρίωναν τις επιλογές τους στα σχετικά περί ενοποίησης θέματα, σε συγκεκριμένες πληροφορίες, χωρίς να εξετάσουν τις επιδεχόμενες, κατά περίπτωση, ερμηνείες της έννοιας "ικανότητα ελέγχου".

Σε άλλο παρόμοιο πείραμα (Psaros, 2007), εξετάζεται ένα πρότυπο που περιγράφεται με μεγαλύτερη ακρίβεια. Αυτό περιλάμβανε την χρήση ενός καταλόγου παραγόντων που χρησίμευαν ως στοιχεία ελέγχου και παρείχαν συγκεκριμένα ποσοστά ως δείκτες αναφοράς. Τα αποτελέσματα υποδήλωσαν ότι η επιθετική προσέγγιση αναφοράς ήταν πιο πιθανή με πιο ακριβή πρότυπα. Ο περιορισμός αυτής της μελέτης ήταν ότι τα δύο επίπεδα τυπικής ακρίβειας δεν συμπεριλήφθηκαν σε ένα και το αυτό πείραμα, πράγμα που σημαίνει ότι δεν ήταν σε θέση να παράσχουν άμεσες αποδείξεις σχετικά με τη

σχετική επίδραση του επιπέδου της τυπικής ακρίβειας στη συμπεριφορά αναφοράς. Η παρούσα μελέτη ξεπερνά αυτόν τον περιορισμό χρησιμοποιώντας το ίδιο δείγμα εταιρειών και συγκρίνοντας τις πρακτικές χρηματοοικονομικής πληροφόρησης των εταιρειών κατά την υποβολή εκθέσεων βάσει του προγενέστερου προτύπου και του νέου. Έτσι, με αυτόν τον τρόπο, μια άμεση σύγκριση των επιπτώσεων ενός πιο ευέλικτου προτύπου στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων θα μας δώσει πιο έγκυρα αποτελέσματα .

Στην έρευνά τους, οι Agoglia et al. (2011) επικεντρώθηκαν στην επίδραση της άρσης των περιορισμών ενός προτύπου βασισμένου σε κανόνες. Ισχυρίστηκαν ότι, δεδομένης της απουσίας συγκεκριμένων κανόνων, οι συντάκτες θα ενθαρρύνονταν να κάνουν λογιστικές επιλογές που αντανάκλουν καλύτερα την οικονομική πραγματικότητα της κατάστασης, προκειμένου να αποφευχθούν οι δαπάνες που σχετίζονται με τη δεύτερη μαντεία. Η εξήγηση πίσω από αυτή την πρόβλεψη είναι ότι οι συντάκτες των οικονομικών καταστάσεων θέλουν να αποφύγουν να κάνουν εικασίες όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα πρότυπο βασισμένο σε αρχές. Πιο συγκεκριμένα, για να πραγματοποιηθεί το εξής πείραμα χρησιμοποιήθηκαν πρότυπα που διέπουν τη χρηματοδοτική μίσθωση (SFAS 13 & ΔΛΠ 17). Το πρώτο είναι βασισμένο σε κανόνες, οπότε αρκετά ακριβές, ενώ το δεύτερο είναι βασισμένο σε αρχές, οπότε λιγότερο ακριβές. Σύμφωνα με το βασισμένο σε κανόνες πρότυπο, η διάρκεια της μίσθωσης είναι «ίση με 75% ή περισσότερο» της αναμενόμενης διάρκειας ζωής. Σύμφωνα με το πρότυπο που είναι βασισμένο σε αρχές, ο όρος μίσθωσης είναι "για το μεγαλύτερο μέρος" της αναμενόμενης ζωής. Στο πείραμα που διεξάγεται γίνεται κατάρτιση των οικονομικών καταστάσεων και μελετάται η επίδραση του εκάστοτε προτύπου στην

εκτίμησή τους. Διαπιστώθηκε λοιπόν, ότι όταν ένα πρότυπο είναι λιγότερο ακριβές, οι συντάκτες πραγματοποιούν την αναφορά τους λιγότερο «επιθετικά». Επιπλέον, βρήκαν στοιχεία που υποδηλώνουν ότι τα λιγότερο ακριβή πρότυπα δεν οδηγούν σε μείωση της συγκρισιμότητας (Agoglia et al., 2011).

Οι μελέτες σχετικά με τον αντίκτυπο των χαρακτηριστικών των προτύπων στους ελεγκτές ακολουθούν διαφορετικές κατευθύνσεις. Μια από αυτές είναι ότι οι ελεγκτές φαίνεται να «οικειοποιούνται» την ασάφεια ενός προτύπου για να δικαιολογήσουν μια επιθετική τους ή απόλυτης άποψης συμπεριφορά (Ng & Tan, 2003). Μια άλλη, επίσης, φαίνεται να εστιάζει στην ισχύ του ρυθμιστικού καθεστώτος, όπου σε συνδυασμό με το είδος των λογιστικών προτύπων, επηρεάζει από κοινού την πιθανότητα ο ελεγκτής να περιορίσει μια ενδεχόμενη, αλλά ενδεδειγμένη εκ των καταστάσεων επιθετική αναφορά (Cohen et al., 2013). Επομένως, οι ελεγκτές είναι πιθανότερο να περιορίσουν επιθετική, βάσει προτύπων, αναφορές βασισμένες σε αρχές, τόσο σε ισχυρότερα, όσο και σε ασθενέστερα ρυθμιστικά καθεστάτα. Τα αποτελέσματα αυτά είναι σημαντικά για την παρούσα μελέτη, που διερευνά, μεταξύ άλλων, και την κοινή επίδραση της αυξημένης ευελιξίας των προτύπων, καθώς και των σχετικών με τη χώρα παραγόντων ρυθμιστικού και κοινωνικού χαρακτήρα (βλ. εμπειριστατωμένη και λεπτομερή αναφορά των παραγόντων αυτών στο 3^ο Μέρος του παρόντος κεφαλαίου).

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, δεν υπάρχουν πολλές μελέτες οι οποίες να έχουν χρησιμοποιήσει αρχειακά δεδομένα για να μελετήσουν την επίδραση της τυπικής ακρίβειας στις πρακτικές γνωστοποίησης των επιχειρήσεων. Ωστόσο, η μελέτη των Clarkson et al. (2006) εξετάζει τη γνωστοποίηση των αμοιβών των διευθυντικών

στελεχών για μία δετία. Η μελέτη αφορά τις εταιρείες της Αυστραλίας και συγκρίνει τις πρακτικές γνωστοποίησης βάσει δύο προτύπων. Για τα πρώτα 5 χρόνια, οι εταιρείες υποχρεώθηκαν να γνωστοποιούν πληροφορίες σχετικά με τις αμοιβές, αλλά με το νέο πρότυπο που εκδόθηκε το 2004, απαιτήθηκαν περισσότερες επιχειρηματικές γνωστοποιήσεις από τις οντότητες. Οι Clarkson et al. (2006) μέτρησαν την έκταση της γνωστοποίησης των αμοιβών των Διευθύνοντων Συμβούλων με τη χρήση ενός δείκτη βασισμένου στις νέες απαιτήσεις. Θεώρησαν λοιπόν το τελευταίο πρότυπο ως το αποκορύφωμα της κανονιστικής διαδικασίας όσον αφορά αυτόν τον τύπο γνωστοποίησης, μια διαδικασία που ξεκίνησε με το προγενέστερο λογιστικό πρότυπο. Σύμφωνα με την παλιά νομοθεσία, η πρόθεση του προτύπου ήταν σαφής, αν και οι επιχειρήσεις δεν συμμορφώθηκαν γενικά μέχρι να επισημοποιηθούν επισήμως οι απαιτήσεις βάσει του νέου προτύπου μετά από το 2004. Οι συγγραφείς κατέληξαν έτσι στο συμπέρασμα, ότι τα βασισμένα σε αρχές πρότυπα που περιλαμβάνουν τη διακριτική ευχέρεια είναι απίθανο να παράγουν το επιθυμητό επίπεδο αποκάλυψης. Τα αποτελέσματά τους έδειξαν ότι οι αποκαλύψεις υψηλής ποιότητας θα γίνονταν μόνο εάν υπήρχαν λεπτομερείς και ακριβείς απαιτήσεις.

Εν συνέχεια, η μελέτη των Collins et al. (2012) διερευνά τις επιπτώσεις της τυποποιημένης ακρίβειας στην ταξινόμηση των μισθώσεων ως κεφάλαιο ή λειτουργικό κόστος. Σε αυτό εξετάζονται οι αποφάσεις ταξινόμησης μίσθωσης των επιχειρήσεων με τη χρήση στοιχείων δύο ετών, για ένα δείγμα εταιρειών που αναφέρουν σύμφωνα με τα αμερικανικά και τα διεθνή λογιστικά πρότυπα. Οι Collins et al. (2012) διαπίστωσαν, λοιπόν, ότι υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις που υποδηλώνουν ότι οι επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν το ακριβέστερο πρότυπο είναι πιο πιθανό να

ταξινομούν τις μισθώσεις ως λειτουργικό κόστος. Περαιτέρω, ανακάλυψαν κάποια στοιχεία που υποδηλώνουν ότι η χρήση των ΔΠΧΑ (που χαρακτηρίζεται από λιγότερη ακρίβεια) μπορεί στην πραγματικότητα να οδηγήσει σε χαμηλότερη διασπορά, και επομένως μεγαλύτερη συγκρισιμότητα. Η παρούσα μελέτη μου σχετίζεται με προαναφερθείσα υπό την έννοια ότι χρησιμοποιεί αρχαικά δεδομένα και συγκρίνει δύο πρότυπα. Ωστόσο, η σύγκριση είναι πιο άμεση, διότι οι επιχειρήσεις που περιλαμβάνονται είναι οι ίδιες με εκείνες που ανέφεραν με το προγενέστερο και με το νέο λογιστικό πρότυπο, επιτρέποντας έτσι μια πιο αποτελεσματική ανάλυση της επίδρασης ενός πιο ευέλικτου προτύπου στις πρακτικές γνωστοποίησης των επιχειρήσεων.

Επιπροσθέτως, η μελέτη των Bennett et al. (2006) παρουσιάζει μια συγκριτική ανάλυση τριών προτύπων, όπου εστιάζεται το περιεχόμενο και τα χαρακτηριστικά των προτύπων. Η δύναμη της ερευνητικής τους μεθόδου έγκειται στη χρήση πραγματικών προτύπων βασισμένων σε αρχές αντί για τη δημιουργία τροποποίησης προτύπων βασισμένων σε κανόνες, η οποία έχει γίνει σε πειραματικές μελέτες. Επιλέγουν ένα αμερικανικό πρότυπο ως παράδειγμα ενός προτύπου βασισμένου σε κανόνες, αναφορικά με το κόστος για την E&A. Επιπλέον, επέλεξαν ένα πρότυπο διεθνές λογιστικό πρότυπο (ΔΛΠ9 - Έξοδα Έρευνας και Ανάπτυξης), ως παράδειγμα βασισμένου σε αρχές προτύπου. Για να ενισχύσουν την ανάλυση, επέλεξαν επίσης ένα πρότυπο από τη Νέα Ζηλανδία (Παράγωγα και άλλα Χρηματοπιστωτικά Μέσα: Γνωστοποιήσεις), υποστηρίζοντας ότι η λογιστική τους είχε ισχυρή σχέση με τα ΔΠΧΑ και ανέμεναν ισχυρές ομοιότητες μεταξύ αυτών των δύο προτύπων, σε αντίθεση με το αμερικανικό πρότυπο. Οι ερευνητές λαμβάνουν υπόψη τον αριθμό των κανόνων και

των οδηγιών που υπάρχουν στα πρότυπα. Επιπλέον, ανέλυσαν τον αριθμό των αποφάσεων που απαιτούνται στα τρία πρότυπα, συνδυαστικά με το υποστηρικτικό υλικό. Από την ανάλυση προέκυψε ότι και τα τρία πρότυπα περιείχαν τόσο κανόνες όσο και αρχές, και ότι όταν η πολυπλοκότητα των βασιζόμενων σε αρχές προτύπων έγινε υπερβολικά υψηλή, απαιτούνται πρόσθετες απαιτήσεις γνωστοποίησης για να καταστεί δυνατή η συμμόρφωση με το εν λόγω πρότυπο.

Τα αποτελέσματα των Bennet et al. (2006) απεικονίζουν τις συζητήσεις που παρουσιάστηκαν στο προηγούμενο τμήμα, όπως για παράδειγμα το ζήτημα της μεταξύ επικοινωνίας και περιορισμού. Στην περίπτωση των τριών προταθέντων προτύπων, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η πολυπλοκότητα των απαιτήσεων του με τα διεθνή πρότυπα πρέπει να υποστηριχθεί από ένα σημαντικό αριθμό κανόνων προκειμένου να καταστεί δυνατή η επικοινωνία. Από την άλλη πλευρά, η χρήση μιας μόνο μεθόδου (αμερικανικό πρότυπο) διευκολύνει την εφαρμογή, αλλά μπορεί να οδηγήσει στην παράλειψη σχετικών πληροφοριών. Όταν πρόκειται για επιχειρησιακές αποφάσεις, το αμερικανικό πρότυπο που βασίζεται σε κανόνες απαιτεί λιγότερη κρίση από τα άλλα δύο πρότυπα. Αυτό το αποτέλεσμα είναι σύμφωνο με τα ευρήματα ακαδημαϊκών, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι τα πρότυπα που βασίζονται σε αρχές χαρακτηρίζονται από υψηλότερο επίπεδο επαγγελματικής κρίσης.

Βάσει της συγκριτικής ανάλυσης που παρέχεται, οι Bennet et al. (2006) καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι οι φορείς καθορισμού προτύπων πρέπει να μειώσουν τη σημασία που αποδίδεται στην ομοιογένεια και τη συνοχή κατά τη μετάβαση προς περισσότερα πρότυπα βασισμένα σε αρχές και να αυξήσουν το επίπεδο της επαγγελματικής κρίσης

στα πρότυπα εν γένει. Ωστόσο, καθώς η σπουδαιότητα της συγκρισιμότητας και της ομοιογένειας έχει τονιστεί από τους ερευνητές και τους τυποποιημένους παράγοντες, είναι σημαντικό να εκτιμηθεί κατά πόσον είναι δίκαιο να συμβιβάζεται η συνάφεια

Η παρούσα μελέτη ακολουθεί τη μεθοδολογία που χρησιμοποιήθηκε από τους παραπάνω, η οποία χρησιμοποιεί αρχειακά δεδομένα και εκμεταλλεύεται μια πραγματική ρυθμιστική αλλαγή για να διερευνήσει τον αντίκτυπο της αυξημένης ευελιξίας στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών σε διάφορες χώρες. Καθώς τα πρότυπα συνήθως περιέχουν τόσο κανόνες όσο και αρχές, και είναι συνεπώς σκόπιμο να μελετήσουμε τις διαφορές μεταξύ προτύπων βασισμένων σε κανόνες και αρχών. Για παράδειγμα, το ΔΠΧΑ 8 είναι περισσότερο βασισμένο σε αρχές από ότι το προγενέστερο διεθνές πρότυπο, αν και περιέχει επίσης ανελαστικές απαιτήσεις γνωστοποίησης, όπως η αποκάλυψη της κερδοφορίας του τομέα για κάθε λειτουργικό τομέα, όπως παρουσιάζεται στο Κεφάλαιο 2.

Από γενική άποψη, οι βελτιώσεις που αναμένονται από την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 απειλούνται από διάφορους παράγοντες. Πρώτον, το ΔΠΧΑ 8 περιέχει απαιτήσεις βάσει κανόνων, αλλά από την άλλη, λαμβάνει υπόψη του κατά πόσο οι πληροφορίες παρέχονται τακτικά στον ΕΛΕΑ και κατά πόσο είναι δύσκολο για την εταιρεία να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει τις πληροφορίες. Ο Nelson (2003) υποστηρίζει ότι οι επαγγελματίες πρέπει να διαθέτουν σαφείς απαιτήσεις προκειμένου να διευκολύνουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεων, αν και πολλοί έχουν εκφράσει ανησυχίες σχετικά με τις διάφορες πτυχές που καθιστούν το ΔΠΧΑ 8 πιο ευέλικτο και πώς αυτές θα μπορούσαν να επηρεάσουν αρνητικά την ποιότητα των πληροφοριών τομέα. Για

παράδειγμα, το ΔΠΧΑ 8 δεν προσδιορίζει τα έσοδα, τα αποτελέσματα, τα περιουσιακά στοιχεία ή τις υποχρεώσεις του τομέα ή τα στοιχεία ενεργητικού και παθητικού του τομέα θα πρέπει να γνωστοποιούνται μόνο εάν παρέχονται τακτικά στο ΕΛΕΑ. Δεύτερον, η υψηλή ποιότητα της βασικής αρχής αποτελεί σημαντικό χαρακτηριστικό που διευκολύνει την αύξηση της σχετικότητας των πληροφοριών (Daske et al., 2008).

Η βασική αρχή του ΔΠΧΑ 8 έχει επικριθεί επειδή δεν αποτυπώνει την ουσία του προτύπου. Η έννοια της σημαντικότητας δεν είναι αρκετά σαφής, γεγονός που δυσχεραίνει τους συντάκτες να αξιολογήσουν το είδος των πληροφοριών που πρέπει να αποκαλυφθούν. Αυτό οδηγεί στην τρίτη πτυχή, που είναι ότι το ΔΠΧΑ 8 ασκεί νέα πίεση στους ελεγκτές να αξιολογήσουν εάν οι πληροφορίες παρέχονται ή δεν παρέχονται τακτικά στον ΕΛΕΑ. Τέλος, το διεθνές πλαίσιο στο οποίο το ΔΠΧΑ 8 είναι υποχρεωτικό θα μπορούσε να επηρεάσει το βαθμό στον οποίο το πιο ευέλικτο πρότυπο αξιοποιείται από εταιρείες που είναι εισηγμένες σε διαφορετικές χώρες. Δεν φαίνεται δυνατόν να ερμηνευθούν με ομοιογενή τρόπο τα ευέλικτα πρότυπα σε χώρες με διαφορετικές λογιστικές ιστορίες και θεσμικές συνθήκες (Brown & Tarca, 2007; Daske et al., 2008).

3.2.4 ΜΕΛΕΤΕΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΜΕΑ

Αυτή η ενότητα παρουσιάζει μια επισκόπηση των εμπειρικών μελετών που έχουν αξιολογήσει τις αλλαγές στους κανονισμούς αναφοράς τομέα σύμφωνα με τις Αμερικάνικες ΓΑΛΑ και τα ΔΛΠ/ΔΠΧΑ. οι αλλαγές που παρουσιάζονται σε αυτό το

τμήμα έγιναν πριν από το ΔΠΧΑ8. Το πρώτο μέρος αφορά τις αλλαγές σύμφωνα με τα US GAAP, ενώ το δεύτερο μέρος εξετάζει τις αλλαγές σύμφωνα με τα ΔΠΧΑ.

US GAAP

Στις ΗΠΑ, η αλλαγή σε SFAS131 από το 14 πραγματοποιήθηκε το 1997. Έχει δημιουργηθεί μια ολόκληρη ακαδημαϊκή βιβλιογραφία σχετικά με αυτή την αλλαγή και παρουσιάστηκαν ενδιαφέροντα αποτελέσματα. Ορισμένες από τις μελέτες επιβεβαιώνουν τα οφέλη από το νέο πρότυπο, ενώ άλλα επισημαίνουν τα προβλήματα που προέκυψαν μετά την εισαγωγή του νέου προτύπου.

Μια μελέτη από τους Herrmann και Thomas, το 2000, σε εκατό μεγάλες επιχειρήσεις στις ΗΠΑ προσπάθησε να διερευνήσει στα πρώτα αποτελέσματα της υιοθέτησης του SFAS131. Οι συγγραφείς επικεντρώθηκαν στη διερεύνηση ενδεχόμενων αλλαγών στον ορισμό ενός τμήματος, στον αριθμό των τμημάτων, στον αριθμό των στοιχείων που αναφέρθηκαν για κάθε τμήμα και στην αποκάλυψη της επιχείρησης. Πάνω από τα δύο τρίτα του δείγματος χρησιμοποίησε έναν διαφορετικό ορισμό του τομέα, υπογραμμίζοντας έτσι την πιθανή αναποτελεσματικότητα του προηγούμενου προτύπου. Γενικά, οι εταιρείες αποκάλυψαν περισσότερα στοιχεία για κάθε λειτουργικό τομέα, παρόλο που η αύξηση ήταν αρκετά μέτρια. Ένα άλλο σημαντικό αποτέλεσμα που σχετίζεται με τη γεωγραφική αναφορά ανά τομέα και παρουσίασε αύξηση του ποσοστού των γεωγραφικών τομέων σε επίπεδο χώρας, καθώς και μείωση του ποσοστού των μεγαλύτερων γεωγραφικών περιοχών. Αυτό ήταν ένα θετικό αποτέλεσμα, καθώς σήμαινε ότι οι γεωγραφικές πληροφορίες που αποκαλύφθηκαν ήταν πιο συγκεκριμένες και σχετικές. Ωστόσο, οι συγγραφείς υπογράμμισαν το γεγονός

ότι ορισμένες εταιρείες συνέχισαν να αποκαλύπτουν πολύ ευρείς γεωγραφικούς τομείς μετά την υιοθέτηση του νέου προτύπου. Ένα αρνητικό αποτέλεσμα ήταν η δραστική μείωση της αναφοράς των κερδών ανά γεωγραφική περιοχή, η οποία δεν απαιτείται πλέον με βάση το SFAS 131.

Οι Street et al. (2000) αξιολόγησαν την αλλαγή σε SFAS131 με πιο συγκεκριμένους όρους. Εξέτασαν το κατά πόσον το νέο πρότυπο είχε ως αποτέλεσμα: α) μεγαλύτερο αριθμό τμημάτων της Γραμμής Επιχειρήσεων για επιχειρήσεις που ισχυρίζονται ότι λειτουργούν σε μία, βάσει του προγενέστερου προτύπου, β) επιχειρήσεις που αναφέρουν περισσότερα στοιχεία για κάθε τομέα, και γ) βελτιωμένη συνοχή των πληροφοριών κατά τομέα με άλλα μέρη της ετήσιας έκθεσης. Εξετάστηκαν μόνο επιχειρήσεις στις ΗΠΑ, και διαπίστωσαν αύξηση του αριθμού των εμφανιζόμενων τομέων. Εντόπισαν επίσης μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος. Εντούτοις, ανακάλυψαν επίσης διάφορα μέτρα κερδοφορίας του τομέα που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε ενδεχόμενη έλλειψη συγκρισιμότητας, και γενικά, συμπέραναν ότι το νέο πρότυπο γνωστοποίησης τομέων, έπαιξε ρόλο στη βελτίωση της συνοχής των διαχειριστικών αναλύσεων ή άλλων γνωστοποιήσεων στην ετήσια έκθεση.

Οι Berger & Hann (2003) διερεύνησαν επίσης το νέο πρότυπο, εστιάζοντας κυρίως στο περιβάλλον πληροφόρησης και το περιβάλλον παρακολούθησης. Συγκέντρωσαν τα δεδομένα που σχετίζονται με το νέο λογιστικό πρότυπο, καθώς επίσης και ιστορικά δεδομένα από το προγενέστερο. Το δείγμα τους αποτελείται από περίπου 3000 παρατηρήσεις. Το κύριο συμπέρασμα ήταν ότι το νέο πρότυπο ώθησε τις επιχειρήσεις

να αποκαλύψουν προηγουμένως αποκρυμμένες πληροφορίες και ότι αυτές οι πρόσφατα γνωστοποιημένες πληροφορίες επηρέασαν τις εκτιμήσεις της αγοράς και οδήγησαν σε σημαντικές αλλαγές στις δραστηριότητες των επιχειρήσεων μετά την υιοθέτηση του νέου προτύπου γνωστοποίησης στις ΗΠΑ. Συγκεκριμένα, τα πορίσματα έδειξαν ότι υπήρξε αύξηση στον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αναφέρονται στο ΔΠΧΑ8 και ότι οι εταιρείες παρείχαν περισσότερες αναλυτικές πληροφορίες. Επιπλέον, διαπιστώθηκε σημαντική βελτίωση στην ακρίβεια των προβλέψεων μετά την εισαγωγή του νέου προτύπου. Οι συγγραφείς υποστήριξαν ότι, συνολικά, τα αποτελέσματά τους επιβεβαίωσαν την πρόβλεψη ότι η προσέγγιση διαχείρισης θα οδηγούσε σε εταιρείες που αποκάλυψαν πληροφορίες που δεν ήταν διαθέσιμες.

Οι Ettredge et al. (2005) υπογράμμισαν τη σημασία μιας ακριβούς πρόβλεψης των μελλοντικών κερδών για την αποτελεσματικότητα της αγοράς όσον αφορά τις προβλέψεις των αναλυτών και τις επιλογές των επενδυτών. Έχουν μελετήσει επίσης τον αντίκτυπο του SFAS131 στην ικανότητα της χρηματιστηριακής αγοράς να προβλέψει τα κέρδη των επιχειρήσεων. Από το δείγμα τους που αποτελούταν από αμερικανικές εισηγμένες εταιρείες, διαπιστώθηκε αύξηση της αναφοράς πολλαπλών τμημάτων μετά την εισαγωγή του SFAS 131 και ότι η αύξηση αυτή σχετίζεται θετικά με την ακρίβεια των προβλέψεων αποδοχών (που μετριέται ως Συντελεστής Ανταπόκρισης Κερδών) κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η βελτίωση της πληροφόρησης κατά τομέα βάσει του νέου προτύπου επηρέασε θετικά την ακρίβεια των αναλύσεων μελλοντικών κερδών των αναλυτών. Οι συγγραφείς κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η βελτιωμένη αποκάλυψη που σχετίζεται με την διακύμανση των κερδών των τομέων σε

διατομεακά τμήματα, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν ως ένδειξη αύξησης της διαφάνειας των πληροφοριών, η οποία όχι μόνο ωφελούσε τους εξωτερικούς χρήστες, αλλά και τις εταιρείες που χρειάζονται εξωτερική χρηματοδότηση και αποκαλύπτουν περισσότερες διαφορές σχετικά με την κερδοφορία ανά τομέα, αυξάνοντας έτσι τη δυνατότητα προσέλκυσης κερδοφόρων επενδυτών.

Επιπροσθέτως, οι Hope et al. (2009) διερεύνησαν την επίπτωση της απαγόρευσης της αποκάλυψης γεωγραφικών κερδών για γεωγραφικές περιοχές που αναφέρθηκαν ως δευτερεύοντες τομείς στο πλαίσιο του νέου προτύπου υπό τα US GAAP. Το δείγμα αποτελούταν από 1041 εισηγμένες στο χρηματιστήριο εταιρείες για τουλάχιστον εικοσιτέσσερα τρίμηνα. Η υπόθεση της μελέτης ήταν ότι η έλλειψη γεωγραφικών κερδών θα είχε αρνητικό αντίκτυπο στη δυνατότητα πρόβλεψης ακριβών κερδών, αλλά η πρόβλεψη τους αυτή δεν φάνηκε να υποστηρίζεται. Συνεπώς, βγήκε το συμπέρασμα ότι η μη γνωστοποίηση των γεωγραφικών κερδών δεν επηρεάζει την ακρίβεια ή τη διασπορά των προβλέψεων των αναλυτών.

Συνοπτικά, οι μελέτες των ΗΠΑ που αναφέρθηκαν παραπάνω δείχνουν ότι η μετάβαση από το προγενέστερο λογιστικό πρότυπο γνωστοποίησης, στο νέο, οδήγησε σε αύξηση του αριθμού στοιχείων που αναφέρθηκαν ανά λειτουργικό τομέα και αύξηση της συνοχής των πληροφοριών μεταξύ των διαφόρων τμημάτων στις ετήσιες εκθέσεις. Τα εμπειρικά αποτελέσματα δείχνουν επίσης ότι ο συντελεστής απόκρισης των κερδών είναι η εκτιμώμενη σχέση μεταξύ των αποδόσεων σε μετοχές και του απροσδόκητου τμήματος των ανακοινώσεων κερδών εταιρειών (δηλ. Νέων πληροφοριών). Γενικώς, η

υιοθέτηση του SFAS131 οδήγησε σε αύξηση της ποιότητας των πληροφοριών, με αποτέλεσμα να αυξηθεί η διαφάνεια και η ακρίβεια ως προς την πρόβλεψη των κερδών.

Συνοψίζοντας, τα αποτελέσματα σχετικά με την εισαγωγή του νέου προτύπου γνωστοποίησης στις ΗΠΑ σχετίζεται με την παρούσα μελέτη, διότι, όπως παρουσιάζεται στο Κεφάλαιο 2, η διαδικασία υιοθέτησης του ΔΠΧΑ8 ξεκίνησε ως έργο με απώτερο σκοπό την σύγκλιση μεταξύ των διεθνών και αμερικανικών λογιστικών προτύπων. Ως εκ τούτου, όλες οι αποφάσεις διατύπωσης και περιεχομένου του ΔΠΧΑ 8 έχουν γίνει με τη φιλοδοξία να επιτευχθεί πλήρης σύγκλιση με τα US GAAP. Η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 έχει επικριθεί γιατί δεν δίνει προτεραιότητα στις ανάγκες των χρηστών χρηματοπιστωτικών μέσων και επηρεάζεται πολύ από το έργο σύγκλισης.

ΔΠΧΑ

Το αρχικό ΔΛΠ14 εκδόθηκε το 1981 και απαιτούσε γνωστοποιήσεις εσόδων, αποτελεσμάτων και περιουσιακών στοιχείων τόσο για επιχειρηματικούς όσο και για γεωγραφικούς τομείς. Οι εταιρείες υποχρεώθηκαν επίσης να αποκαλύψουν πληροφορίες σχετικά με τις δραστηριότητες κάθε επιχειρηματικού τομέα και τη σύνθεση κάθε γεωγραφικού τομέα. Στο σημείο αυτό, το ΔΛΠ 14 ήταν σχεδόν πανομοιότυπο με το SFAS 14 στις ΗΠΑ και αμφότερα τα πρότυπα ήταν πολύ επικριτικά από διαφορετικές ομάδες.

Οι ανησυχίες σχετικά με το ΔΛΠ 14 συνοψίζονται στην μελέτη των Nichols και Street (2002), οι οποίοι υποστηρίζουν ότι το ΔΛΠ 14 επιτρέπει στις εταιρείες να ισχυρίζονται

ότι δεν παρουσιάζουν το τμήμα του κλάδου επειδή οι ορισμοί είναι πολύ ευρείς. Δεύτερον, τονίζουν ότι όταν οι γεωγραφικές περιοχές που αποκαλύπτονται ορίζονται ως ευρείες περιοχές και δεν είναι ειδικές για κάθε χώρα, καθιστώντας έτσι την ανάλυση των επιχειρήσεων πολύ δύσκολη. Επίσης, εκφράζουν την ανάγκη για αναφορά περισσότερων στοιχείων ανά τομέα. Τέλος, υποστηρίζουν ότι υπάρχει έλλειψη πληρότητας και ακρίβειας στα κριτήρια που διέπουν τον τρόπο με τον οποίο οι εταιρείες πρέπει να παρέχουν πληροφορίες σχετικά με τις οργανωτικές μονάδες που χρησιμοποιούνται για σκοπούς εσωτερικής διαχείρισης.

Η κριτική έγινε από την IASC και ακολούθησε έκδοση αναθεώρησης του ΔΛΠ14, και 2 χρόνια αργότερα (1997) εκδόθηκε και επίσημα με τις μεταρρυθμίσεις που προέκυψαν, την ίδια χρονιά που έγινε και η επίσημη έκδοση του αντίστοιχου προτύπου στις ΗΠΑ. Το πρότυπο περιλάμβανε τις ακόλουθες σημαντικές αλλαγές:

A) Παρόλο που το ΔΛΠ14 απαιτούσε το ίδιο ποσό πληροφοριών για επιχειρηματικούς και γεωγραφικούς τομείς, το μεταρρυθμισμένο πρότυπο απαιτεί από την εταιρεία να επιλέξει μία από αυτές ως την κύρια βάση της κατάταξης, και την άλλη ως δευτερεύουσα βάση. Λιγότερες πληροφορίες πρέπει στη συνέχεια να γνωστοποιούνται για τα δευτερεύοντα τμήματα.

B) Οι πληροφορίες που απαιτούνται για κάθε κύριο τομέα σύμφωνα με τη μεταρρύθμιση έχουν επεκταθεί.

Γ) Η μεταρρύθμιση απαιτεί από τις εταιρείες να χρησιμοποιούν τις ίδιες λογιστικές αρχές για την αναφορά κατά τομέα και την ενοποιημένη αναφορά.

Δ) Οι κατευθυντήριες γραμμές για τον ορισμό και τον προσδιορισμό των τομέων που πρέπει να ανακοινώνονται είναι πολύ πιο συγκεκριμένοι.

Παρουσιάζεται μια επισκόπηση εμπειρικών μελετών σχετικά με την αναφορά σε τμήματα σε διάφορες χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Ευρώπης όπου εφαρμόζονται ευρέως τα ΔΠΧΑ. Η ανασκόπηση επικεντρώνεται στα προγενέστερα από το ΔΠΧΑ8 πρότυπα. Η κατανόηση της συμπεριφοράς υποβολής εκθέσεων από τις εταιρείες σύμφωνα με τα προηγούμενα πρότυπα θα επιτρέψει την καλύτερη κατανόηση των συνεπειών της υιοθέτησης του νέου αυτού προτύπου που εξετάζεται στην παρούσα έρευνα.

Οι Nichols and Street (2002) εστίασαν στις εταιρείες που αναφέρουν σύμφωνα με το ΔΛΠ14. Διερεύνησαν κατά πόσον οι νέες απαιτήσεις είχαν ως αποτέλεσμα την αύξηση στον αριθμό τμημάτων (ιδιαίτερα για τις εταιρείες που είχαν προηγουμένως διεκδικηθεί να λειτουργούν σε μία ενιαία επιχειρησιακή γραμμή) και τις πιο σημαντικές και διαφανείς γεωγραφικές περιοχές σε αντίθεση με τις ενιαίες επιχειρησιακές ζώνες που συνδέονται με αρχική έκδοση του ΔΛΠ14. Εξετάζουν επίσης τις επιχειρήσεις που αναφέρουν περισσότερες πληροφορίες για κάθε επιχειρησιακή γραμμή ή γεωγραφικές περιοχές και την βελτίωση ως προς την συνοχή των πληροφοριών. Το δείγμα τους αποτελείται από ετήσιες εκθέσεις εταιρειών από την Ευρώπη, την Κίνα και την Αφρική. Τα αποτελέσματα αποκάλυψαν αύξηση του αριθμού των τομέων που αναφέρθηκαν γενικά. Διαπιστώθηκε επίσης μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος. Επιπλέον, διαπιστώθηκε αύξηση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά πρωτογενή και δευτερογενή τμήματα. Η

συνοχή βελτιώθηκε επίσης, παρόλο που οι εταιρείες συνέχισαν να χρησιμοποιούν ευρείες, ασαφείς γεωγραφικές περιοχές για την τμηματική αναφορά.

Ομοίως, σε μια προσπάθεια ανάπτυξης της προαναφερθείσας μελέτης, οι Prather-Kinsey & Meek (2004) εξέτασαν την επίδραση του ΔΛΠ 14 περιλαμβάνοντας μια πιο λεπτομερή ανάλυση των γεωγραφικών γνωστοποιήσεων. Περιέλαβαν ανάλυση τόσο της αποκάλυψης επιχειρηματικών όσο και γεωγραφικών πληροφοριών. Επιπλέον, συμπεριέλαβαν μεταβλητές της συγκεκριμένης εταιρείας στην ανάλυση και τις συνέδεσαν με τις πρακτικές γνωστοποίησης. Χρησιμοποίησαν δείγμα από είκοσι-οχτώ χώρες που συμμορφώθηκαν με το νέο πρότυπο γνωστοποίησης. Τα ερευνητικά ερωτήματα της μελέτης αφορούσαν το είδος των στοιχείων που αποκαλύπτονται στα δύο πρότυπα, τον αντίκτυπο του προτύπου στις γεωγραφικές πληροφορίες, τον αριθμό των επιχειρηματικών και γεωγραφικών τομέων που κοινοποιήθηκαν σύμφωνα με το νέο πρότυπο, τις απαιτήσεις του νέου προτύπου και τέλος τον αντίκτυπο των σχετικών μεταβλητών μιας εταιρείας κατά την αναφορά. Τα αποτελέσματα της μελέτης έδειξαν ότι η αλλαγή του προτύπου οδήγησε στην αποκάλυψη νέων στοιχείων, ιδίως για τα επιχειρηματικά τμήματα. Δεν καταγράφηκε απώλεια πληροφοριών σύμφωνα με το νέο πρότυπο, ενώ παρατηρήθηκε μια μικρή αύξηση στον αριθμό των επιχειρηματικών και γεωγραφικών τομέων που κοινοποιήθηκαν. Κατά την εξέταση της συμμόρφωσης με τις γενικές απαιτήσεις του ΔΛΠ 14, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι εταιρείες παρουσίασαν χαμηλή συμμόρφωση με το νέο πρότυπο. Συνολικά, τα εμπειρικά αποτελέσματα για την εισαγωγή του ΔΛΠ14, παρουσιάζουν την ύπαρξη μιας γενικής αύξησης στον αριθμό των αναφερθέντων τομέων και μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος. Υπάρχει επίσης μια μικρή αύξηση του αριθμού των

στοιχείων που αποκαλύφθηκαν και μιας αλλαγής στο είδος των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν.

Όπως αναφέρεται παραπάνω, ορισμένες μελέτες παρουσίασαν τα πρώτα αποτελέσματα της εισαγωγής του ΔΠΧΑ8 στην Ευρώπη. Αυτή η ενότητα παρέχει μια επισκόπηση αυτών των άρθρων εστιάζοντας στην επίδραση του προτύπου αυτού στις πρακτικές γνωστοποίησης εταιρειών από γενική άποψη. Οι ακόλουθες τρεις μελέτες διερευνούν την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 σε διεθνές επίπεδο.

Πρώτον, οι Nichols et al. (2012) αναλύουν ένα δείγμα εισηγμένων Ευρωπαϊκών εταιρειών από 14 χώρες, οι οποίες συγκρίνονται μέσω των αναφορών τους κατά το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ8. Τα αποτελέσματα αφορούν κυρίως τη συνοχή, τον αριθμό των τμημάτων, τα συγκεκριμένα στοιχεία που αναφέρθηκαν ανά τομέα και την αποκάλυψη σε επίπεδο οντότητας. Οι συγγραφείς διερευνούν την αλλαγή στο ΔΠΧΑ8 από διαφορετικές προοπτικές. Παρουσιάζουν έξι ερευνητικά ερωτήματα σχετικά με τις ακόλουθες πτυχές: τον βαθμό έγκαιρης υιοθέτησης του ΔΠΧΑ8, τη συνέπεια των γνωστοποιήσεων του τομέα σε σχέση με άλλα τμήματα της ετήσιας έκθεσης, τον τύπο των αναφερόμενων επιχειρηματικών τομέων, την ενδεχόμενη μεταβολή του αριθμού των τμημάτων ανέφεραν το είδος των πληροφοριών που αποκαλύφθηκαν και τις πρακτικές συμφιλίωσης.

Όσον αφορά τις εταιρείες που υιοθέτησαν πρόωρα το πρότυπο αυτό, διαπίστωσαν ότι οι εταιρείες υιοθέτησαν πρόωρα το ΔΠΧΑ8 λόγω: των αλλαγών στις διαχειριστικές τους δομές, της διάθεσης τμημάτων, των σημαντικών αποκτήσεων και των αναφερόμενων τμημάτων. Επιπλέον, οι πληροφορίες των τμημάτων ήταν συνεπείς με

άλλα τμήματα των ετήσιων εκθέσεων. Η πλειονότητα των εταιρειών συνέχισαν να αναφέρουν την επιχειρησιακή γραμμή ως το λειτουργικό τμήμα τους, ενώ ορισμένες επιχειρήσεις ορίζουν τους λειτουργικούς τους τομείς ως «μικτούς». Επιπλέον, ο μέσος αριθμός τομέων αυξήθηκε σε όλες τις χώρες εκτός από μία. Ωστόσο, το μεγαλύτερο μέρος του δείγματός τους ανέφερε τον ίδιο αριθμό τομέων μετά το ΔΠΧΑ8. Όσον αφορά την αναφορά συγκεκριμένων στοιχείων, υποστήριξαν ότι το νέο πρότυπο οδήγησε σε περισσότερες πληροφορίες για την κερδοφορία ανά τομέα, όπως και επίσης σημειώθηκε μείωση η γνωστοποίηση των στοιχείων του ενεργητικού του τομέα, των υποχρεώσεων, των συμμετοχικών τίτλων και της κεφαλαιακής δαπάνης. Όσον αφορά τις εθελοντικές γνωστοποιήσεις, οι συγγραφείς διαπίστωσαν ότι οι εταιρείες ανέφεραν ως επί το πλείστον τα ακόλουθα στοιχεία και στα δύο πρότυπα: πρόσθετη κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων και πρόσθετα στοιχεία του ισολογισμού. Επιπρόσθετα, διαπίστωσαν ότι σύμφωνα με το ΔΠΧΑ8, σημειώθηκε σημαντική αύξηση στις εταιρείες που αποκάλυψαν πολλαπλά μέτρα κερδοφορίας. Επιπλέον, το 36% του δείγματος αναγνώρισε τον ΕΛΕΑ στις υποσημειώσεις του τμήματος.

Αυτοί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το ΔΠΧΑ8 δεν οδήγησε στην αποκάλυψη περισσότερων στοιχείων ανά λειτουργικό τομέα. Όσον αφορά τη γνωστοποίηση σε επίπεδο οντότητας, οι συγγραφείς υποστήριξαν ότι το ΔΠΧΑ8 δεν οδήγησε σε απώλεια γεωγραφικών πληροφοριών. Εν ολίγοις, σημειώθηκε σημαντική αύξηση του μέσου αριθμού των γεωγραφικών τομέων που αναφέρθηκαν και του αριθμού των εταιρειών που κοινοποιούσαν συγκεκριμένες γνωστοποιήσεις ανά χώρα.

Οι Cereola et al. (2013) υπέβαλαν ανάλυση των επιπτώσεων του ΔΠΧΑ 8 σε σχέση με γεωγραφικές γνωστοποιήσεις σε επίπεδο οντότητας σε δείγμα που αποτελούταν από επιχειρήσεις σε 20 Ευρωπαϊκές χώρες, την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία. Στη μελέτη αυτή, παρατηρήθηκε αύξηση, τόσο του μέσου αριθμού γεωγραφικών τομέων που αποκαλύφθηκαν, όσο και του αριθμού των εταιρειών που παρέχουν πληροφορίες για κάθε χώρα. Ωστόσο, παρατηρήθηκε επίσης μείωση του αριθμού των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν για κάθε γεωγραφικό τομέα. Το τελικό συμπέρασμα ότι οι γεωγραφικές πληροφορίες που γνωστοποιούνται στο ΔΠΧΑ 8 ήταν, γενικά, λιγότερο συγκεντρωτικές από ό, τι στο προγενέστερο.

Οι Leung και Verriest (2015) επικεντρώθηκαν στην επίδραση του ΔΠΧΑ8 στις πληροφορίες γεωγραφικών τμημάτων, με ένα δείγμα μη-χρηματοπιστωτικών επιχειρήσεων που παρουσίασαν πωλήσεις στο εξωτερικό 2008 περισσότερες από το 50% του συνολικού κύκλου εργασιών για το 2008. Το δείγμα διανεμήθηκε σε 19 Ευρωπαϊκές χώρες, όπου διαπιστώθηκε ότι, αφενός, τα ΔΠΧΑ οδήγησαν σε πιο αναλυτική αναφορά γεωγραφικών τομέων, πράγμα που σημαίνει ότι οι εταιρείες αποκαλύπτουν γεωγραφικούς τομείς με βάση μικρότερες γεωγραφικές περιοχές σε σύγκριση με ευρύτερες. Από την άλλη, ο αριθμός των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά γεωγραφική περιοχή μειώθηκε σύμφωνα με το νέο πρότυπο. Επιπλέον, δεν παρουσιάστηκε καμία ένδειξη ότι τη ρευστότητα της αγοράς και το κόστος του μετοχικού κεφαλαίου είχαν επηρεαστεί από το ΔΠΧΑ 8.

Εν συνέχεια, οι Crawford et al. (2012), διεξήγαγαν μελέτη εισηγμένων εταιρειών του Ηνωμένου Βασιλείου. Σύμφωνα με τους συγγραφείς, σημειώθηκε μέτρια αύξηση (από

3,30 σε 3,56) του μέσου αριθμού των αναφερθέντων τομέων. Όσον αφορά συγκεκριμένα στοιχεία που αναφέρθηκαν, ο μέσος αριθμός στοιχείων ανά λειτουργικό τμήμα μειώθηκε σημαντικά στο Ηνωμένο Βασίλειο. Σύμφωνα με τους Nichols et al. (2012), η γνωστοποίηση των υποχρεώσεων του τομέα μειώθηκε σημαντικά για τις εταιρίες και από τους δύο δείκτες που εξετάστηκαν. Από την άποψη των εταιριών FTSE 100, οι συγγραφείς διαπίστωσαν μείωση της αποκάλυψης περιουσιακών στοιχείων, κεφαλαιουχικών δαπανών, μη ταμειακών εξόδων, και της καθαρής θέσης

Από την άλλη, οι εταιρίες του FTSE 100 παρουσίασαν αύξηση στην αποκάλυψη των εσόδων από τόκους, τα έξοδα τόκων, τα έξοδα φόρου εισοδήματος και τα δικαιώματα μειοψηφίας. Ο ΕΛΕΑ γνωστοποιήθηκε από το 80% των εταιριών του FTSE 250, ενώ το ποσοστό αυτό ήταν μικρότερο για τις επιχειρήσεις του FTSE 100. Ωστόσο, ο μέσος αριθμός στοιχείων δευτερογενών περιοχών του προγενέστερου προτύπου σε σύγκριση με τα τμήματα της ολικής ενοποίησης που επιβλήθηκε από το ΔΠΧΑ8 μειώθηκε σημαντικά.

Οι Heem και Valenza (2010) ανέλυσαν τις εξαμηνιαίες εκθέσεις από τις εταιρίες εισηγμένες στο Γαλλικό χρηματιστήριο. Σε ένα σχετικά πολύ μικρό δείγμα από τις μεγαλύτερες εισηγμένες εταιρίες στη Γαλλία, εξέτασαν δύο βασικές υποθέσεις: η πρώτη ήταν ότι το ΔΠΧΑ 8 οδήγησε σε αύξηση του τον αριθμό των αναφερθέντων τομέων, και η δεύτερη ότι το ΔΠΧΑ 8 οδήγησε σε αύξηση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά τομέα. Το συμπέρασμα των συντακτών ήταν ότι η ανάλυση κατά τομέα που παρουσιάζεται στο προγενέστερο πρότυπο ήταν ήδη σύμφωνη με την εσωτερική αναφορά των γαλλικών εταιριών, και ότι έτσι εξήγησε επίσης γιατί οι

εταιρείες διατήρησαν τη σειρά επιχειρηματικών και γεωγραφικών περιοχών ως τους τύπους τμημάτων τους. Αναλύθηκαν τα στοιχεία που αποκαλύφθηκαν ανά τομέα, αλλά και πάλι δεν παρατηρήθηκαν σημαντικές διαφορές πριν ή μετά την εισαγωγή του νέου προτύπου. Τα αποτελέσματά τους θα μπορούσαν να υποδηλώνουν ότι οι γαλλικές εταιρείες είναι ανθεκτικές στις αλλαγές εφαρμογής/εισαγωγής ενός νέου προτύπου, και γίνεται πιο φανερή η απροθυμία των γαλλικών εταιριών να αλλάξουν τους τρόπους εργασίας τους όταν πρόκειται για την γνωστοποίηση τμημάτων. Ωστόσο, δεδομένου ότι η μελέτη αυτή αποκλείει μεσαίες και μικρές επιχειρήσεις και περιλαμβάνει μόνο πληροφορίες από εξαμηνιαίες εκθέσεις, τα αποτελέσματα θα πρέπει να ερμηνεύονται με προσοχή, δίχως να γίνονται γενικεύσεις.

Επίσης, η μελέτη των Pardal και Morais (2011) επικεντρώθηκε σε ισπανικές εισηγμένες εταιρείες. Το αντικείμενο της μελέτης επικεντρώθηκε στο είδος των τομέων που περιγράφονται στο ΔΠΧΑ 8, στα είδη στοιχείων που αναφέρθηκαν ανά τομέα, στο επίπεδο της συμμόρφωσης με το πρότυπο και στον παράγοντα που συνδέεται με υψηλότερο επίπεδο συμμόρφωσης. Αυτοί διαπίστωσαν ότι η πλειοψηφία των ισπανικών εταιριών είχαν ως λειτουργικό τομέα την περιοχή όπου ήταν και η γραμμή παραγωγής, αφήνοντας τις πληροφορίες για τη γεωγραφική περιοχή ως τον κύριο τύπο αποκαλύψεων σε επίπεδο οντοτήτων. Ο μέσος όρος των στοιχείων που παρουσιάστηκαν για το σύνολο του δείγματος σύμφωνα με το νέο πρότυπο ήταν περίπου 8 στοιχεία ανά τομέα. Οι συγγραφείς διαπίστωσαν μια σημαντική θετική σχέση μεταξύ του επιπέδου συμμόρφωσης και του μεγέθους της επιχείρησης, καθώς και μια σημαντική αρνητική σχέση μεταξύ του επιπέδου συμμόρφωσης και της κερδοφορίας, υποδηλώνοντας έτσι ότι οι επιχειρήσεις ενδέχεται να εξακολουθούν να

αποκρύπτουν το γεγονός ότι έχουν υψηλότερα κέρδη, περιορίζοντας τους λειτουργικούς τομείς, για να μειώσουν το ανταγωνιστικό κόστος. Μια ανησυχία για τη μελέτη αυτή είναι ότι δεν έγινε άμεση σύγκριση με τη συμπεριφορά αναφοράς των εταιρειών του δείγματος σύμφωνα με το προγενέστερο πρότυπο, γεγονός που σημαίνει ότι η μετάβαση από το παλαιό στο νέο πρότυπο δεν μπορεί να μελετηθεί άμεσα.

Οι Pisano και Landriana (2012) στη μελέτη τους ανέφεραν τα αποτελέσματα εισηγμένων εταιρειών στην Ιταλία για 2 χρόνια. Εκεί διαπίστωσαν ότι δεν υπήρξε σημαντική μεταβολή στον αριθμό και τη φύση των αποκαλυπτόμενων τομέων. Από την άλλη πλευρά, ο μέσος αριθμός στοιχείων που αποκαλύφθηκαν αυξήθηκε κατά μέσο όρο με 1,26 στοιχεία. Επιπλέον, εξέτασαν αν ο αριθμός των τομέων συνδέεται θετικά με το μέτρο της συγκέντρωσης της βιομηχανίας και διακρίνει ότι οι επιχειρήσεις σε πιο ανταγωνιστικές βιομηχανίες, οι μεγαλύτερες επιχειρήσεις, επιχειρήσεις με χαμηλότερα χρέη, ενώ οι λιγότερο κερδοφόρες επιχειρήσεις ανέφεραν περισσότερα στοιχεία ανά τομέα.

Ορισμένες μελέτες επικεντρώθηκαν στην εισαγωγή των ΔΠΧΑ στη Γερμανία. Για παράδειγμα, οι Weissenberg και Franzen (2012) παρέχουν μια περιγραφική ανάλυση της επίδρασης της υιοθέτησης του ΔΠΧΑ8 σε εταιρείες του γερμανικού χρηματιστηρίου. Τα αποτελέσματά τους δείχνουν σημαντική αύξηση του μέσου αριθμού των λειτουργικών τομέων που αναφέρθηκαν, παρόλο που ανακάλυψαν επίσης σημαντική μείωση του μέσου όρου των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά λειτουργικό τομέα. Επιπλέον, διαπιστώθηκε σημαντική αύξηση του μέσου αριθμού γεωγραφικών τομέων που κοινοποιήθηκαν και αύξηση του αριθμού των εταιρειών που

παρείχαν πληροφορίες για συγκεκριμένες χώρες. Εντούτοις, εντόπισαν επίσης σημαντική μείωση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά γεωγραφικό τομέα.

Τέλος, οι Kajüter και Nienhaus (2015) διερευνούν τη χρησιμότητα των πληροφοριών του νέου προτύπου για τους επενδυτές. Το δείγμα τους αποτελείται από εισηγμένες επιχειρήσεις, και καλύπτει την περίοδο τριών ετών. Οι συγγραφείς παρέχουν μια ανάλυση 3 μερών σχετικά με τη σημασία του ΔΠΧΑ8. Το πρώτο μέρος αποτελείται από μια σύγκριση της σχέσης αξίας των εκθέσεων κατά τομέα πριν και μετά την εφαρμογή του νέου προτύπου. Στο δεύτερο μέρος συγκρίνεται μια ομάδα εταιρειών που άλλαξαν πραγματικά τα τμήματα τους σύμφωνα με το νέο πρότυπο και μια ομάδα εταιρειών που δεν άλλαξαν τμήματα. Το τελευταίο μέρος βασίζεται στη δυνατότητα παρατήρησης εκθέσεων κατά τομέα για την ίδια εταιρεία και το ίδιο έτος, αλλά κάτω από δύο διαφορετικά πρότυπα για τη σύγκριση της σχέσης αξίας. Η μελέτη αυτή υποδεικνύει ότι το ΔΠΧΑ8 παρέχει υψηλότερη σχέση αξίας των εκθέσεων κατά τομέα, σε σύγκριση με το προγενέστερο πρότυπο και στα τρία αυτά μέρη που εξετάστηκαν από τους Kajüter και Nienhaus (2017).

Οι παραπάνω μελέτες μπορούν να θεωρηθούν ως η πρώτη ένδειξη ότι υπάρχουν ορισμένες διαφορές μεταξύ των χωρών όσον αφορά τον αντίκτυπο του ΔΠΧΑ 8 στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών. Ωστόσο, τα αποτελέσματα αυτών των τεσσάρων μελετών δεν είναι άμεσα συγκρίσιμα, διότι οι ερευνητές έχουν διαφορετικούς ειδικούς σκοπούς και το εμπειρικό υλικό που συγκεντρώθηκε σε κάθε μελέτη δεν είναι ισοδύναμο. Ως εκ τούτου, η παρούσα διδακτορική μελέτη,

κάνει χρήση συγκρίσιμου εμπειρικού υλικού για κάθε μία από τις ευρωπαϊκές χώρες που εξετάζονται. Αυτή η μεθοδολογική επιλογή επιτρέπει την άμεση σύγκριση των επιπτώσεων από την εισαγωγή του νέου προτύπου γνωστοποίησης τομέων στις πρακτικές χρηματοοικονομικής πληροφόρησης διεθνώς.

Οι ακόλουθες μελέτες διερευνούν την εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 σε μία μόνο χώρα, εκτός ΕΕ. Για παράδειγμα, οι μελέτες του Kang & Gray (2013) περιλαμβάνουν μια περιγραφική ανάλυση της επίδρασης του νέου προτύπου σε εισηγμένες αυστραλιανές εταιρείες που περιλαμβάνονται στον δείκτη ASX200. Τα αποτελέσματά τους αποκαλύπτουν σημαντική αύξηση του μέσου αριθμού λειτουργικών τομέων (αν και μεγάλο ποσοστό του δείγματος, ανέφερε τον ίδιο αριθμό τομέων). Επιπλέον, αυτή η μελέτη αποκαλύπτει ότι η πλειοψηφία του δείγματος αποκαλύπτει τα στοιχεία του ΕΛΕΑ της κάθε επιχείρησης.

Μια δεύτερη μελέτη, που διεξήχθη και πάλι στην Αυστραλία από τους He et al. (2012), επικεντρώνεται στην επίδραση του ΔΠΧΑ8 στην πρόβλεψη της ακρίβειας των αναλυτών για τη διερεύνηση δείγματος εισηγμένων εταιρειών. Όπως και στην παραπάνω μελέτη, διαπιστώθηκε σημαντική αύξηση στον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αναφέρθηκαν. Επιπλέον, ανακάλυψαν σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος μετά την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ8. Σύμφωνα με τη μελέτη αυτή, ο μέσος αριθμός γεωγραφικών τομέων σε ολόκληρη την οντότητα αναφέρθηκε επίσης σημαντικά, αν και υπήρξε σημαντική μείωση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύπτονται ανά γεωγραφικό τομέα. Τέλος, αξιολογήθηκε ο αντίκτυπος του νέου προτύπου στην πρόβλεψη της ακρίβειας. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι το πάνω από

40% των εταιρειών έκαναν γνωστοποίηση περισσότερων τομέων ακολουθώντας το νέο πρότυπο. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο διαχωρισμός πρέπει να οδηγήσει σε υψηλότερη ακρίβεια προβλέψεων. Παρ' όλα αυτά, οι συγγραφείς δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσουν μια άμεση σύνδεση μεταξύ μιας συγκεκριμένης αλλαγής που προκάλεσε το νέο πρότυπο και μιας βελτίωσης της ακρίβειας των προβλέψεων.

Τα κόστη ιδιοκτησίας (proprietary cost) αποτελούν τα μειονεκτήματα τα οποία σχετίζονται με την γνωστοποίηση ευαίσθητων πληροφοριών μιας εταιρείας προς τον ανταγωνισμό (Aleksanyan M. & Danbolt J., 2015). Με βάση τα ανωτέρω είναι αναμενόμενο οι διευθυντές μιας επιχείρησης να επιθυμούν να αποκρύψουν κάποια πληροφόρηση προκειμένου να μην επιτρέψουν στους ανταγωνιστές τους να εισέλθουν στην αγορά και να βλάψουν τα μελλοντικά τους κέρδη. Μια τρίτη μελέτη που εξετάζει την περίπτωση της Αυστραλίας, έγινε από τους Bugeja et al. (2015). Αυτοί ανέλυσαν τον τρόπο με τον οποίο τα κόστη ιδιοκτησίας μπορούν να σχετίζονται με τις επιπτώσεις της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8. Το δείγμα τους αποτελείται από εισηγμένες επιχειρήσεις στην Αυστραλία. Σε αυτή τη μελέτη, ο μέσος αριθμός λειτουργικών τομέων που αναφέρθηκαν στο νέο πρότυπο ήταν ως επί το πλείστον αμετάβλητος. Ωστόσο, οι συγγραφείς διαπίστωσαν σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Επίσης, διαπιστώθηκε σημαντική μείωση του μέσου αριθμού στοιχείων που παρουσιάζονται ανά λειτουργικό τομέα σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Πρόκειται για μία από τις λίγες μελέτες που αφορούν το νέο πρότυπο, και διερευνά τις προοπτικές κόστους για υπηρεσίες και ιδιοκτησίες. Οι συγγραφείς διαπίστωσαν ότι οι εταιρείες που παρουσιάζουν υψηλό ποσοστό επικερδών τομέων και εταιρειών σε πιο

«συγκεντρωμένες» βιομηχανίες είχαν την τάση να μειώσουν τον αριθμό των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά τομέα βάσει του νέου προτύπου.

Σε μια μελέτη που εκπονήθηκε από τους Mardini et al. (2012), σκοπός ήταν να περιγραφούν οι γενικές επιπτώσεις της εισαγωγής των ΔΠΧΑ σε δείγμα επιχειρήσεων που είναι εισηγμένες στην Ιορδανία, όπου διαπιστώθηκε μια μικρή αύξηση του αριθμού των εταιρειών πολλαπλών τομέων στο πλαίσιο του νέου προτύπου. Επίσης, παρατηρήθηκε σημαντική αύξηση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά λειτουργικό τομέα και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η γνωστοποίηση στοιχείων που ήταν υποχρεωτική σύμφωνα με το προγενέστερο πρότυπο συνεχίστηκε να γίνεται σύμφωνα με το νέο πρότυπο. Επιπλέον, διαπιστώθηκε σημαντική αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αποκάλυψαν λεπτομέρειες σχετικά με τους μεγάλους πελάτες. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι προηγούμενες μελέτες σχετικά με την αναφορά κατά τομέα σύμφωνα με το ΔΛΠ14 στην Ιορδανία αποκάλυψαν ένα χαμηλό επίπεδο αποκάλυψης και συμμόρφωσης, και έτσι οι συγγραφείς διαπίστωσαν αύξηση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά λειτουργικό τομέα. Συνοπτικά, η εισαγωγή του νέου προτύπου οδήγησε σε βελτίωση της πληροφόρησης κατά τομέα μεταξύ των επιχειρήσεων της Ιορδανίας, η οποία ήταν σχετικά χαμηλή σύμφωνα με το προγενέστερο.

Τέλος, οι δύο μελέτες που ακολουθούν σχετίζονται με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8, και η μία ακολουθεί ποιοτική μεθοδολογική προσέγγιση που δεν συνηθίζεται σε τέτοιου είδους έρευνες όπου μελετούνται και συγκρίνονται λογιστικά πρότυπα, και η δεύτερη είναι μια ανασκόπηση της βιβλιογραφίας. Αρχικά, στη μελέτη τους, οι Crawford et al.

(2014) διεξήγαγαν συνεντεύξεις σε ένα μικρό δείγμα των διαφόρων εμπλεκόμενων στη χρήση του προτύπου φορέων (χρήστες, ελεγκτές και συντάκτες) για να διαπιστώσει πώς επηρεάζει το νέο πρότυπο τη λήψη αποφάσεων. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι υπήρξε γενική συμφωνία ως προς τη χρησιμότητα των πληροφοριών από το νέο πρότυπο, ιδιαίτερα μεταξύ των επενδυτών. Ωστόσο, οι απόψεις διαφέρουν όσον αφορά την ενδεχόμενη αύξηση της χρήσης του νέου προτύπου. Οι ερωτηθέντες ισχυρίστηκαν ότι η γνωστοποίηση σύμφωνα με το προγενέστερο πρότυπο ήταν επίσης χρήσιμη. Συμπερασματικά, η προσέγγιση της διαχείρισης επικροτήθηκε από τους συντάκτες, αλλά όχι από τους χρήστες, οι οποίοι φοβούνταν την απώλεια της συγκρισιμότητας. Οι συντάκτες των οικονομικών εκθέσεων ευνόησαν την ευελιξία που προσφέρεται από το νέο πρότυπο γνωστοποίησης, και πιστεύουν ότι οι πληροφορίες θα γίνουν πιο σχετικές και θα αντικατοπτρίζουν καλύτερα την εσωτερική κατάσταση μιας επιχείρησης. Επιπλέον, παρουσίασαν μια σειρά συνεπειών και συστάσεων πολιτικής για τον επικεφαλή λήψης αποφάσεων λειτουργίας, περιλαμβανομένης μεγαλύτερης καθοδήγησης και ισχυρότερων απαιτήσεων σχετικά με τις ακόλουθες πτυχές: α) τη σπουδαιότητα, τον σκοπό και τη φύση των γνωστοποιήσεων για ολόκληρη την οντότητα, β) την ταυτότητα του ΕΛΕΑ και τις εξηγήσεις σχετικά με τυχόν ασυνέπεια με άλλα στοιχεία της ετήσιας έκθεσης. Τέλος, χρησιμοποίησαν την εισαγωγή του νέου προτύπου για να αναλύσουν τα θέματα που θα μπορούσαν να προκύψουν σε σχέση με την διοίκηση όταν ένα διεθνές πρότυπο εδραιώνεται.

Επιπροσθέτως, όπως αναφέρεται στο δεύτερο κεφάλαιο της παρούσας διατριβής, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 δεν ήταν απλή, και οι Crawford et al. (2014) προσπάθησαν να εντοπίσουν τους λόγους πίσω από αυτή την πολυπλοκότητα. Οι συγγραφείς

υποστήριξαν ότι, παραδοσιακά, η ΕΕ χαρακτηρίστηκε από υψηλή κρατική συμμετοχή στη ρυθμιστική διαδικασία γενικότερα, και ότι αυτή η παράδοση είχε γίνει πιο εμφανής στη διαδικασία εφαρμογής του ΔΠΧΑ 8.

Τέλος, οι Nichols et al. (2013) παρουσίασαν μια αξιολόγηση της εισαγωγής της μεθόδου διαχείρισης για την αναφορά κατά τομέα παρουσιάζοντας μια βιβλιογραφική ανασκόπηση των μελετών που αξιολογούν τις επιπτώσεις των εφαρμογών του λογιστικού προτύπου που βρίσκεται υπό εξέταση τόσο μέσω των αμερικανικών, όσο και των διεθνών λογιστικών προτύπων αναφοράς. Αυτή η επισκόπηση καλύπτει διάφορες πτυχές της πληροφόρησης κατά τομέα, επιχειρησιακοί τομείς και στοιχεία γνωστοποίησης, κενά και συμφωνίες αναφορών κατά τομέα, γεωγραφικές αποκαλύψεις σε επίπεδο οντότητας, βλάβη από πλευράς ανταγωνισμού και χρησιμότητα των πληροφοριών κατά τομέα. Στον επίλογό τους σχετικά με τις μελλοντικές ερευνητικές ευκαιρίες στον τομέα της πληροφόρησης κατά τομέα βάσει του νέου προτύπου είναι ιδιαίτερα σημαντικό επειδή υπογραμμίζουν το γεγονός ότι η αναφορά τομέων σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 αυξάνει την ετερογένεια στις πρακτικές γνωστοποίησης λόγω της διακύμανσης των δομών εσωτερικής διαχείρισης με την πάροδο του χρόνου. Υπογραμμίζουν επίσης τη σημασία της διερεύνησης του επιπέδου ομοιογένειας των στοιχείων κατά τομέα, διότι αυτό διευκολύνει τη συγκρισιμότητα των πληροφοριών κατά τομέα μεταξύ εταιρειών και χωρών.

Συνοπτικά, οι μελέτες που διερευνούν τον αντίκτυπο της υιοθέτησης του ΔΠΧΑ 8 στις Ευρωπαϊκές χώρες ανέφεραν σημαντική μείωση του μέσου αριθμού γνωστοποιήσεων για λειτουργικούς τομείς.

Όσον αφορά τον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αποκαλύπτονται, η διεθνής μελέτη των Nichols et al. (2012) διαπίστωσε μια μέση αύξηση του αριθμού των τμημάτων. Ωστόσο, αυτό το αποτέλεσμα επιβεβαιώνεται μόνο σε λίγες χώρες. Οι άλλες εξεταζόμενες χώρες δεν παρουσίασαν καμία αλλαγή στον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αποκαλύφθηκαν.

Τα συνολικά αποτελέσματα σχετικά με τις γεωγραφικές πληροφορίες σε επίπεδο οντότητας παρουσιάζουν γενική μείωση του αριθμού των στοιχείων που αποκαλύπτονται ανά γεωγραφική περιοχή, γεγονός που επιβεβαιώνει τις ανησυχίες που εκφράζονται σχετικά με τις απαιτήσεις σε επίπεδο οντότητας στο ΔΠΧΑ8 (IASB, 2013α σελ. 10). Επιπλέον, φαίνεται ότι η εισαγωγή του νέου προτύπου έχει οδηγήσει σε λιγότερο συγκεντρωτικές γεωγραφικές περιοχές και σε μεγαλύτερο αριθμό αποκαλυπτόμενων περιοχών. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούν να υπάρχουν πολλές περιπτώσεις εταιρειών που αποκαλύπτουν ευρείες γεωγραφικές περιοχές, ακόμη και σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8.

Μπορεί επίσης, να διαπιστωθεί ότι οι πρώτες μελέτες που διερεύνησαν την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 έχουν διαπιστώσει σημαντική αύξηση στον αριθμό των εταιρειών που γνωστοποιούν τον ΕΛΕΑ, καθώς και αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν πολλαπλά μέτρα κερδοφορίας. Επίσης, πολύ λίγες μελέτες έχουν διερευνήσει άλλες πτυχές που σχετίζονται με την αναφορά τομέων εν γένει (δηλ. Το ιδιοκτησιακό κόστος και το ανταγωνιστικό περιβάλλον) σε σχέση με τα ΔΠΧΑ.

Οι Bugeja et al. (2015) διαπίστωσαν ότι οι εταιρείες που παρουσιάζουν υψηλό ποσοστό επικερδών τομέων και εταιρείες σε πιο συγκεντρωμένες βιομηχανίες είχαν τάση να

μειώσουν τη γνωστοποίηση στοιχείων βάσει του νέου προτύπου. Αυτό δείχνει ότι τα ιδιόκτητα κόστη αποτελούν σημαντικό παράγοντα που επηρεάζει την αποκάλυψη τομέων ακόμη και σύμφωνα με το νέο πρότυπο. Στη μελέτη τους, οι Leung και Verriest (2015) δεν βρήκαν καμία ένδειξη ότι το ΔΠΧΑ 8 επηρέασε την ακρίβεια των προβλέψεων των αναλυτών, τη ρευστότητα της αγοράς και το κόστος των ιδίων κεφαλαίων.

Η παρούσα διδακτορική μελέτη ανταποκρίνεται στην ανάγκη για εμπειρικά αποτελέσματα που να σχετίζονται με τον αντίκτυπο του ΔΠΧΑ8 στο επίπεδο ομοιογένειας στις πρακτικές γνωστοποίησης. Υπό αυτή την έννοια, η μελέτη παρέχει μια άμεση σύγκριση πρακτικών αναφοράς τομέων πριν και μετά την εισαγωγή του νέου προτύπου εντός μιας χώρας, η ακόμα και μεταξύ χωρών όπου οι επιχειρήσεις μπορεί να δραστηριοποιούνται.

Καταρχήν, στην έρευνα αυτή θα εξεταστεί ένα διεθνές δείγμα με τον ίδιο αριθμό παρατηρήσεων για κάθε μία από τις χώρες που επιλέχθηκαν, επιτρέποντας έτσι μια πιο άμεση σύγκριση μεταξύ των χωρών. Η σύγκριση βασίζεται στην αποκάλυψη τομέων τόσο σε επίπεδο λειτουργίας όσο και σε επίπεδο οντότητας.

Η μελέτη συμβάλλει επίσης στην υπάρχουσα βιβλιογραφία με γνώση σχετικά με τον αντίκτυπο του ΔΠΧΑ 8 σε ευρωπαϊκές χώρες, παρέχοντας μια συνολική ανάλυση των επιπτώσεων του νέου προτύπου σε κάθε μία από τις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης. Στο βαθμό που μπορώ να διαπιστώσω, δεν έχουν διεξαχθεί μελέτες σχετικά με τις ιταλικές και γαλλικές εταιρείες όσον αφορά τον αντίκτυπο του ΔΠΧΑ 8 τόσο σε επίπεδο λειτουργίας όσο και σε επίπεδο οντότητας. Περαιτέρω, αυτή είναι η πρώτη

μελέτη που περιλαμβάνει μικρότερες εταιρείες κατά την αξιολόγηση της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 στη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ιταλία.

Επιπλέον, πρόκειται για την πρώτη μελέτη που εξετάζει εάν οι διαφορετικοί τύποι απαιτήσεων γνωστοποίησης που περιλαμβάνονται στο ΔΠΧΑ 8 έχουν διαφορετικό αντίκτυπο στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών. Αναλυτικότερα, στο 2^ο Κεφάλαιο παρουσιάζεται πιο αναλυτικά το είδος των πληροφοριών που πρέπει να γνωστοποιούνται ανά λειτουργικό τομέα σύμφωνα με το προγενέστερο πρότυπο, και το νέο, καθώς επίσης και το σύνολο των πληροφοριών που απαιτούνται σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 μόνο εάν παρέχονται τακτικά στο ΕΛΕΑ, και ποιες από αυτές τις πληροφορίες είναι εθελοντικές σύμφωνα με το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ 8. Στη συνέχεια, καταρτίζω τρεις διαφορετικούς δείκτες που παρουσιάζουν αυτά τα διαφορετικά είδη πληροφοριών και αναλύουν αν υπάρχουν διαφορές στις πρακτικές γνωστοποίησης μιας εταιρείας πριν και μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 στο γεγονός ότι το πρότυπο αυτό περιλαμβάνει υποχρεωτικές και μη υποχρεωτικές απαιτήσεις.

3.2.5 ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ Ι

Γενικώς, όσοι προωθούν τη διεθνή υιοθέτηση των ΔΠΧΑ πιστεύουν ότι τα βασικά λογιστικά πρότυπα είναι καλύτερα από τα βασισμένα σε κανόνες όσον αφορά τη συνάφεια των δημοσιοποιημένων οικονομικών πληροφοριών και τη συγκρισιμότητά τους (Abad et al., 2018).

Καθώς η υιοθέτηση της προσέγγισης διαχείρισης επιτρέπει στους χρήστες να αναθεωρούν μια οντότητα από την ίδια προοπτική με τη διοίκηση, είναι πιο επωφελής

από την προσέγγιση κινδύνου και ανταμοιβής. Ωστόσο, όσο περισσότερο βασίζεται στους κανόνες χαρακτήρας του προγενέστερου προτύπου γνωστοποίησης τομέων, τόσο περισσότερο ενισχύεται τη συγκρισιμότητα των πληροφοριών μεταξύ των εταιρειών, παρέχοντας, για παράδειγμα, έναν κοινό ορισμό των εσόδων του τομέα, των δαπανών κατά τομέα, των αποτελεσμάτων κατά τομέα, των στοιχείων του τομέα και των υποχρεώσεων του τομέα.

Ωστόσο, οι φορείς προώθησης του ΔΠΧΑ8 τόνισαν ότι η συνάφεια αυτών των τυποποιημένων πληροφοριών ήταν ανεπαρκής, επειδή δεν αντανακλούσε πάντα την εσωτερική οργάνωση της εταιρείας (IASB, 2006). Η εσωτερική δομή της εταιρείας έχει σημαντικό ρόλο σύμφωνα με το νέο πρότυπο, και ασκεί νέα πίεση στις γνωστοποιήσεις και την ποιότητα της εταιρείας. Αυτό συμβαδίζει με το γεγονός ότι οι ρυθμιστές των προτύπων πρέπει να δώσουν λιγότερη έμφαση στην ομοιογένεια και τη συνοχή όταν προχωρούν προς την κατεύθυνση περισσότερων προτύπων βασισμένων σε αρχές.

Δεδομένης της φύσης των αρχών του ΔΠΧΑ 8, οι εταιρείες θα πρέπει να ενθαρρύνονται να κάνουν λογιστικές επιλογές που να αντανακλούν καλύτερα την οικονομική πραγματικότητα. Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει την αποκάλυψη περισσότερων τμημάτων εάν θεωρούνταν ότι αυτό θα αντανακλούσε καλύτερα την εσωτερική οργάνωση της οντότητας. Ωστόσο, οι εταιρείες θα μπορούσαν να καταχραστούν την ευελιξία του νέου προτύπου, υπό την έννοια ότι θα μπορούσαν να υποστηρίξουν ότι η εσωτερική δομή υποβολής εκθέσεων της οντότητας δεν καθορίστηκε από περισσότερους τομείς ή ότι ο αριθμός των υποκείμενων τμήματα θα μπορούσε να μειωθεί.

Η αυξημένη ευελιξία του ΔΠΧΑ8 μπορεί να αναγνωρισθεί σε μια σειρά κανόνων που σχετίζονται με τις ειδικές απαιτήσεις του προτύπου που παρουσιάστηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο. Προγενέστερες μελέτες έχουν διερευνήσει τον αντίκτυπο της περισσότερο ή λιγότερο ακριβούς διατύπωσης των προτύπων πάνω στα οποία βασίζονται οι συντάκτες των καταστάσεων οικονομικής αναφοράς (χρηματοοικονομικές καταστάσεις), αλλά γενικά, φαίνεται ότι ένα λιγότερο ακριβές πρότυπο οδηγεί σε λιγότερο επιθετική αναφορά.

Στην περίπτωση του ΔΠΧΑ8, έχει εκφραστεί κριτική σχετικά με τη δυνητική απώλεια πληροφοριών κατά την γνωστοποίηση στοιχείων ενεργητικού και παθητικού του τομέα σε επίπεδο λειτουργικών και γεωγραφικών περιουσιακών στοιχείων σε επίπεδο οντότητας. Επίσης, διαπιστώνεται ότι η αύξηση της ακρίβειας των απαιτήσεων γνωστοποίησης αυξάνει την ποιότητα των αναφερόμενων πληροφοριών, και κατά συνέπεια, η αύξηση της ευελιξίας των απαιτήσεων θα μπορούσε ενδεχομένως να οδηγήσει σε μείωση της ποιότητας των αναφερόμενων πληροφοριών.

Εμπειρικές μελέτες που διερευνούν την εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 αποδεικνύουν διαφορετικά αποτελέσματα σε σχέση με τον αριθμό των στοιχείων ανά τομέα που αποκαλύπτονται σε γενικές γραμμές, χωρίς όμως να διευκρινίζεται η φύση των στοιχείων αυτών.

Επίσης, ακόμη και όταν πρόκειται για γεωγραφικές πληροφορίες που αποκαλύπτονται στο επίπεδο της οντότητας, η φράση που χρησιμοποιείται στο πρότυπο, δηλαδή "... αναφέρει τις ακόλουθες γεωγραφικές πληροφορίες, εκτός εάν οι απαραίτητες

πληροφορίες δεν είναι διαθέσιμες και το κόστος για την ανάπτυξή τους θα ήταν υπερβολικό", επιτρέποντας στις εταιρείες να καταχραστούν την αυξημένη ευελιξία.

Γενικά, φαίνεται ότι ο μέσος αριθμός γεωγραφικών περιοχών που αναφέρθηκαν σε επίπεδο οντότητας αυξήθηκε μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8, ωστόσο, όσον αφορά τον αριθμό των αντικειμένων που αποκαλύπτονται ανά γεωγραφική περιοχή, διάφορες μελέτες αναφέρουν μείωση. Τα αποτελέσματα σχετικά με τον τύπο της γεωγραφικής περιοχής που αναφέρθηκε δείχνουν αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αναφέρουν γεωγραφικές πληροφορίες για κάθε χώρα.

Μια άλλη πτυχή που πρέπει να εξεταστεί κατά την ανάλυση περισσότερων βασισμένων σε αρχές λογιστικών προτύπων είναι η δυνητική απώλεια συμμόρφωσης στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων ως συνέπεια της αυξημένης ευελιξίας. Ωστόσο, είναι δύσκολο να εκτιμηθεί η συμμόρφωση εάν οι απαιτήσεις του προτύπου δεν είναι πολύ συγκεκριμένες ή ακριβείς (Clarkson et al., 2006). Γενικά, οι μελέτες σχετικά με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 δεν εξηγούν την έλλειψη επίδρασης του νέου προτύπου στον αριθμό των αναφερθέντων τομέων.

Εν συνέχεια, οι Benston et al. (2006) υπογραμμίζουν το ζήτημα της αυξημένης εμπιστοσύνης στην επαγγελματική κρίση και την ενδεχόμενη απώλεια της αξιοπιστίας των αναφερόμενων πληροφοριών. Ένα πιθανό μειονέκτημα της φύσης των αρχών του ΔΠΧΑ 8 είναι η διαχείριση της διακριτικής ευχέρειας κατά την αξιολόγηση της τακτικής για την χρήση και παροχή πληροφοριών από τον ΕΛΕΑ. Έτσι, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 επιτρέπει στις επιχειρήσεις να ισχυρίζονται ότι δεν χρησιμοποιούν συγκεκριμένες ευαίσθητες πληροφορίες για να αποφύγουν την αποκάλυψή τους.

Επίσης, δεν είναι σαφές εάν ο ελεγκτής θα έχει πρόσβαση στα εσωτερικά έγγραφα μιας εταιρείας για να ελέγξει τη ροή πληροφοριών στον ΕΛΕΑ.

Σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να αξιολογηθεί ο αντίκτυπος της εισαγωγής του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών. Η υπάρχουσα ακαδημαϊκή βιβλιογραφία σχετικά με την εισαγωγή του νέου προτύπου έχει μέχρι στιγμής αποσαφηνίσει το θέμα αυτό. Ως εκ τούτου, τα αναφερόμενα αποτελέσματα αποτελούν το σημείο εκκίνησης για τη συγκέντρωση των σχετικών δεδομένων σε διάφορες χώρες, γεγονός που θα διευκολύνει μια άμεση σύγκριση μεταξύ χωρών.

3.3 ΜΕΡΟΣ ΙΙ

3.3.1 ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Η επιρροή του ειδικού περιβάλλοντος μιας χώρας στη χρηματοοικονομική πληροφόρηση έχει ήδη εξεταστεί εκτενώς στη λογιστική βιβλιογραφία.

Οι παράγοντες που χαρακτηρίζουν το συγκεκριμένο περιβάλλον μιας χώρας είναι, για παράδειγμα, η ιστορία, ο πολιτισμός, το νομικό περιβάλλον, η πολιτική, η επιβολή του νόμου και ο τύπος της χώρας (Morais & Curto, 2009).

Ένας τρόπος κατηγοριοποίησης των ειδικών για τη χώρα παραγόντων στον τομέα της λογιστικής είναι ο διαχωρισμός τους σε περιβαλλοντικούς παράγοντες και σε εθνικούς παράγοντες (Tan et al., 2011). Οι περιβαλλοντικοί παράγοντες επηρεάζουν τη λογιστική εξέλιξη μιας χώρας γενικά και περιλαμβάνουν πτυχές όπως το νομικό

σύστημα, ο προσανατολισμός των χρηματοπιστωτικών αγορών και η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στη διαδικασία καθορισμού προτύπων. Οι εθνικοί παράγοντες διαχωρίζουν τις εθνικές πρακτικές χρηματοοικονομικής πληροφόρησης και περιλαμβάνουν την επίδραση των φορολογικών κανόνων στις λογιστικές μετρήσεις (Durukan et al., 2012).

Η διαδικασία εναρμόνισης των διαφόρων λογιστικών συστημάτων στην Ευρώπη άρχισε στα τέλη της δεκαετίας του '70 και αναπτύχθηκε περαιτέρω στις δεκαετίες που ακολούθησαν του με τις συνεχείς τροποποιήσεις με σκοπό την βελτίωση των ΔΛΠ, και αργότερα το 2005 με την εισαγωγή των ΔΠΧΑ. Μελέτες που συγκρίνουν την εφαρμογή των ΔΛΠ/ΔΠΧΑ στην Ευρώπη δείχνουν ότι δεν έχει επιτευχθεί πλήρης εφαρμογή (Verriest et al., 2013). Επιπλέον, φαίνεται ότι η χρήση ενός ενιαίου συνόλου λογιστικών προτύπων δεν βελτίωσε άμεσα τη λογιστική ποιότητα, και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τα νομικά και πολιτικά συστήματα των χωρών, μαζί με παράγοντες όπως ο τύπος της χρηματοπιστωτικής αγοράς, επηρεάζουν την ποιότητα της λογιστικής. Τα νομικά και πολιτικά συστήματα μπορούν να επηρεάσουν τη λογιστική ποιότητα καθώς η ανάπτυξη λογιστικών προτύπων είναι μια πολιτική διαδικασία κατ' επιρροή και των φορολογικών αρχών των τράπεζων, των μετόχων, των διευθυντικών στελεχών καθώς και των συνδικάτων, τα οποία ασκούν πίεση στα θεσμικά όργανα της εκπόνησης ή της αναθεώρησης των προτύπων. Συνεπώς, παρατηρείται ότι, τα λογιστικά πρότυπα στις χώρες κοινού δικαίου (common law), όπως οι Η.Π.Α., επηρεάζονται άμεσα και από ιδιωτικούς παράγοντες προκειμένου να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των επενδυτών, ενώ στις χώρες κοινοτικού/αστικού δικαίου (civil law), όπως Γαλλία, Γερμανία κ.ά., η χρηματοοικονομική πληροφόρηση αποσκοπεί κυρίως

στην ανταπόκριση των προτεραιοτήτων των εκάστοτε κυβερνήσεων (Joos & Leung 2013).

Ένας μεγάλος αριθμός ερευνών είναι διαθέσιμος για τον αντίκτυπο συγκεκριμένων πολιτιστικών διαστάσεων σε διάφορες πτυχές, συμπεριλαμβανομένης της λογιστικής. Αυτές οι διαστάσεις δεν εξετάζονται λεπτομερώς σε αυτήν την ανασκόπηση και δεν χρησιμοποιούνται για την ανάλυση των εμπειρικών αποτελεσμάτων.

Τα πρότυπα στις χώρες του κοινού δικαίου επηρεάζονται άμεσα από ιδιωτικές οργανώσεις και ο κύριος σκοπός είναι να ικανοποιηθούν οι ανάγκες των επενδυτών, στις χώρες του κώδικα δικαίου τα λογιστικά πρότυπα συμπεριλαμβάνονται στο εμπορικό δίκαιο που θεσπίζεται από τα δικαστήρια, η διαφορά είναι ότι στις χώρες αυτές οι κανονισμοί χρηματοοικονομικής αναφοράς επηρεάζονται κατά κύριο λόγο από κυβερνητικές προτεραιότητες.

Η βιβλιογραφία υποδηλώνει ότι το νομικό σύστημα μιας χώρας διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη χρηματοοικονομική πληροφόρηση. Ωστόσο, υπάρχει ισχυρή συσχέτιση μεταξύ του νομικού συστήματος και του προσανατολισμού του χρηματοπιστωτικού συστήματος σε μια χώρα (Kvaal & Nobes, 2010). Ο προσανατολισμός του χρηματοπιστωτικού συστήματος μπορεί να είναι προσανατολισμένος είτε προς το τραπεζικό σύστημα, είτε προς την αγορά. Μελέτες έχουν δείξει ότι η αξία της οικονομικής πληροφόρησης είναι χαμηλότερη στις χώρες στις οποίες οι τράπεζες παρέχουν τις περισσότερες κεφαλαιακές ανάγκες επειδή οι τράπεζες διαθέτουν ήδη τις πληροφορίες που χρειάζονται για την κατανομή κεφαλαίου.

Οι πληροφορίες κατά τομέα είναι σημαντικές για μια πλήρη αποτίμηση μιας επιχείρησης, αν και οι πληροφορίες αυτές είναι ήδη διαθέσιμες σε τράπεζες σε τράπεζες με προσανατολισμό στις τράπεζες, όπως η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία, οι εταιρείες που απαριθμούνται στις χώρες αυτές θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν την αυξημένη ευελιξία του ΔΠΧΑ8 και αποκαλύπτουν λιγότερες πληροφορίες τμήματος σύμφωνα με το νέο πρότυπο.

Η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στη διαδικασία καθορισμού προτύπων μπορεί να βλάψει την αντικειμενικότητα και τη λειτουργικότητα των προτύπων με την έννοια ότι χώρες στις οποίες η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα είναι υψηλή θα μπορούσε να παρουσιάσει οικονομικές πληροφορίες χαμηλότερης αξίας. Στο Ηνωμένο Βασίλειο η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα είναι υψηλή, αλλά αυτό δεν ισχύει και για τις άλλες τρεις χώρες που περιλαμβάνονται στη μελέτη (Leuz et al., 2003). Όπως παρουσιάζεται στο 2^ο Κεφάλαιο, η υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8 δεν ήταν απλή για όλες τις χώρες του δείγματος. Έχουν αναφερθεί ανησυχίες ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 ήταν περισσότερο πολιτικός ελιγμός παρά μια πραγματική προσπάθεια βελτίωσης της πληροφόρησης του τομέα. Η αξιολόγηση της πολιτικής συμμετοχής των ιδιωτικών τομέων στις τέσσερις χώρες στη φάση υλοποίησης του ΔΠΧΑ 8 θα μπορούσε να συμβάλει στον προσδιορισμό της επίδρασης του ιδιωτικού τομέα στις πρακτικές γνωστοποίησης τομέων. Ωστόσο, δεδομένου ότι μια τέτοια αξιολόγηση υπερβαίνει το πεδίο αυτής της μελέτης, είναι κάτι που οι μελλοντικοί ερευνητές θα μπορούσαν να διερευνήσουν.

Επιπλέον, υπάρχουν στοιχεία που υποδηλώνουν ότι η επιρροή των φορολογικών κανόνων στις λογιστικές μετρήσεις έχει αρνητικό αντίκτυπο στην αξία της οικονομικής

πληροφόρησης (Ali & Hwang, 2000). Η εξήγηση γι 'αυτό είναι ότι οι φορολογικοί κανόνες βασίζονται συνήθως σε πολιτικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς στόχους. Ως εκ τούτου, η ισχυρή επιρροή των φορολογικών κανόνων έχει δυνητικά αρνητικό αντίκτυπο στην αξία της οικονομικής πληροφόρησης των επενδυτών και των πιστωτών. Ακόμη και στην περίπτωση αυτή, το Ηνωμένο Βασίλειο διαφέρει από τις υπόλοιπες τρεις χώρες, αφού αυτές παρουσιάζουν χαμηλή επιρροή των φορολογικών κανόνων στις οικονομικές λογιστικές μετρήσεις (Daske et al., 2008).

Επίσης, μία από τις επικρίσεις του ΔΠΧΑ 8 είναι η έλλειψη ορισμού της κερδοφορίας ανά τομέα (Nichols et al., 2012). Δεδομένου ότι το ΔΠΧΑ 8 επιτρέπει τη χρήση μη κερδοφορίας με βάση τα ΔΠΧΑ, προκύπτει ότι εταιρείες που είναι εισηγμένες σε χώρες στις οποίες οι φορολογικοί κανόνες έχουν ισχυρή επιρροή στις λογιστικές μετρήσεις (Γερμανία, Γαλλία και Ιταλία) θα μπορούσαν να αποκαλύψουν μέτρα κερδοφορίας εκτός ΔΠΧΑ σε μεγαλύτερο βαθμό.

Μια άλλη πτυχή που έχει ερευνηθεί στη λογιστική έρευνα σε σχέση με τις διαφορές σε επίπεδο χωρών στις πρακτικές χρηματοοικονομικής πληροφόρησης είναι ο αντίκτυπος της επιβολής της νομοθεσίας (Brown & Tarca, 2014). Η εφαρμογή δεν περιλαμβάνεται στην προηγούμενη κατηγοριοποίηση (περιβαλλοντικοί παράγοντες έναντι εθνικών πρακτικών), διότι διαμορφώνεται ενδογενώς από όλους τους προαναφερθέντες παράγοντες (Hope, 2003). Η επιβολή έχει μετρηθεί με διαφορετικούς τρόπους στη βιβλιογραφία. Εδώ, συχνά λαμβάνονται διάφορες πτυχές για να δημιουργηθούν πληρεξούσια για την επιβολή.

Πιο συγκεκριμένα, η επιβολή συνήθως περιλαμβάνει διαφορετικές διαστάσεις, όπως οι δαπάνες ελέγχου σε επίπεδο χώρας, η δικαστική αποτελεσματικότητα και η προστασία των μετόχων. Οι εμπειρικές έρευνες δείχνουν ότι το επίπεδο εφαρμογής συνδέεται θετικά με την ποιότητα των δημοσιοποιημένων οικονομικών πληροφοριών. Ωστόσο, η εφαρμογή δεν είναι τόσο εύκολη στην πράξη ειδικά όταν πρόκειται να γίνει σε διάφορες χώρες είτε δοκιμαστικά/εθελοντικά, είτε όταν πρόκειται να επιβληθεί αρμοδίως (Brown & Tarca, 2007; Daske et al., 2008). Είναι πιθανό ότι η επιβολή έχει σημαντική επίδραση στον τρόπο με τον οποίο η υιοθέτηση των ΔΠΧΑ επηρεάζει τα αποτελέσματα χρηματοοικονομικών εκθέσεων. Στο μέτρο που η επιβολή κυμαίνεται σημαντικά μεταξύ των χωρών, είναι πιθανό να παρατηρηθεί μια αντίστοιχα μεγάλη διακύμανση των αποτελεσμάτων χρηματοοικονομικής αναφοράς. Ωστόσο, είναι σημαντικό να θεωρηθεί ότι η επιβολή θα μπορούσε επίσης να μετριάσει την επίδραση άλλων παραγόντων που είναι γνωστό ότι επηρεάζουν την ποιότητα της χρηματοοικονομικής αναφοράς αρνητικά (Holthausen, 2009).

Η εφαρμογή στο Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ιταλία διαφέρει από διαφορετικές απόψεις (Leuz et al., 2003). Για παράδειγμα, γενικά, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Γερμανία έχουν υψηλότερο επίπεδο νομικής επιβολής από τη Γαλλία και την Ιταλία. Συνεπώς, αυτό μπορεί να επηρεάσει τον τρόπο με τον οποίο οι εταιρείες εφαρμόζουν το ΔΠΧΑ 8. Αφενός, τα οφέλη που αναμένονται με την εισαγωγή του νέου προτύπου θα μπορούσαν να είναι μεγαλύτερα στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία, δεδομένου ότι το επίπεδο εκτέλεσης είναι υψηλότερο εκεί από ότι στη Γαλλία ή στην Ιταλία. Από την άλλη, καθώς το ΔΠΧΑ 8 δεν απαιτεί απαραίτητως αλλαγή στις πρακτικές υποβολής στοιχείων, οι πρακτικές υποβολής εκθέσεων των εταιρειών που

είναι εισηγμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία θα μπορούσαν επίσης να είναι ενιαίες παρά το υψηλότερο επίπεδο εκτέλεσης.

Το ερώτημα που τίθεται στη συνέχεια είναι εάν αρκεί η εναρμόνιση των διεθνών λογιστικών κανόνων για την εναρμόνιση των διεθνών λογιστικών πρακτικών. Τα ΔΠΧΑ είναι πρότυπα βασισμένα σε αρχές, γεγονός που συνεπάγεται ότι οι ελεγκτές και οι λογιστές πρέπει να ακολουθούν γενικές αρχές και όχι καλά περιγραφέντα πρότυπα, και συνεχώς πρέπει να προσαρμόσουν αυτές τις γενικές αρχές σε μια νέα ειδική κατάσταση (Ball 2006). Όταν η κρίση έχει τόσο σημαντικό ρόλο, η αποτελεσματικότητα του νομικού συστήματος και ο βαθμός επιβολής του νόμου καθίστανται θεμελιώδεις για τον προσδιορισμό της λογιστικής ποιότητας. Συνεπώς, οι παράγοντες που σχετίζονται με τη χώρα είναι σημαντικοί για τη διερεύνηση ενδεχόμενων διαφορών που σχετίζονται με τη χώρα όσον αφορά την εφαρμογή του ΔΠΧΑ 8.

Οι Chan et al. (2013) μελέτησαν επίσης την σημασία της πληροφόρησης και της θεσμικής επιβολής στην ακρίβεια των προβλέψεων αποδοχών. Παρατήρησαν ότι οι χώρες του που ακολουθούν το αστικό δίκαιο έδειξαν χαμηλότερη λογιστική ποιότητα όπως και προστασία των επενδυτών.

Το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία έχουν επιλεγεί ως δείγματα χωρών για τη συγκεκριμένη μελέτη, στις χώρες της Ευρώπης όσον αφορά το ΑΕΠ και τον πληθυσμό και είναι συγκρίσιμες όσον αφορά τον αριθμό των ετών που χρησιμοποιούν τα ΔΠΧΑ και την περίοδο ένταξής τους στην ΕΕ (Soderstrom & Sun 2007). Ταυτόχρονα, παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές όσον αφορά τους

περιβαλλοντικούς και εθνικούς παράγοντες. Αν και σε αυτή τη μελέτη δεν εξετάζονται εμπειρογνώμονες που σχετίζονται με τη χώρα, οι συζητήσεις που παρουσιάζονται σε αυτή την ενότητα θα χρησιμοποιηθούν ως βάση για να εξηγηθούν οι ενδεχόμενες διαφορές σε επίπεδο χωρών στις πρακτικές γνωστοποίησης τομέων πριν και μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

3.3.2 ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΔΠΧΑ

Το παρόν κεφάλαιο παρουσιάζει και συζητά μελέτες που έχουν διερευνήσει την εισαγωγή των ΔΠΧΑ στο Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ιταλία, προκειμένου να παράσχουν μια γενική εικόνα της γενικής στάσης των χωρών έναντι και των απόψεων τους σχετικά με ένα κοινό διεθνές λογιστικό σύστημα. Οι γενικές στάσεις και οι εμπειρίες των χωρών σε σχέση με την εισαγωγή και εφαρμογή των ΔΠΧΑ ενδιαφέρουν επίσης κατά την ανάλυση των διαφορών σε επίπεδο χώρας.

Οι Street & Gray (2001) διεξήγαγαν εκτενή έρευνα σχετικά με τις οικονομικές καταστάσεις και τις υποσημειώσεις εταιρειών παγκοσμίως, χρησιμοποιώντας τα ΔΠΧΑ, προκειμένου να διερευνήσουν το επίπεδο μη συμμόρφωσης και να προσδιορίσουν τους παράγοντες που προκαλούν ενδεχόμενη μη συμμόρφωση σε όλες τις χώρες μετά την εισαγωγή των ΔΠΧΑ. Όπως αναμενόταν, ανακάλυψαν ότι το επίπεδο συμμόρφωσης διέφερε σημαντικά μεταξύ των χωρών. Σε επίπεδο εταιρείας, η συμμόρφωση τείνει να είναι υψηλότερη για εταιρείες με μη περιφερειακές εγγραφές, όπως οι βιομηχανίες μεταφορών, επικοινωνιών και ηλεκτρονικών ειδών. Επιπλέον, τα αποτελέσματα έδειξαν ότι οι εταιρείες που εδρεύουν στην Κίνα ή στην Ελβετία είχαν σημαντικά υψηλότερο επίπεδο συμμόρφωσης. Παραδόξως, εντοπίστηκαν σημαντικά

προβλήματα με τη μη συμμόρφωση σε εταιρείες που βρίσκονται στη δυτική Ευρώπη, ιδίως στη Γαλλία και τη Γερμανία. Ο λόγος για τον οποίο η Κίνα και η Ελβετία παρουσίαζαν υψηλή συμμόρφωση οφείλονταν στο γεγονός ότι χρειάστηκε πιθανότατα να αποκτήσουν παγκόσμια εμπιστοσύνη όσον αφορά την οικονομική πληροφόρηση, προκειμένου να είναι αποδεκτές από τη διεθνή επενδυτική κοινότητα. Από την άλλη, απέδωσαν τη χαμηλή συμμόρφωση της Γερμανίας και της Γαλλίας στους ισχυρούς εθνικούς φραγμούς έναντι των ΔΠΧΑ στις χώρες αυτές.

Όσον αφορά τη Γαλλία, η υιοθέτηση προτύπων των ΔΠΧΑ οδήγησε σε πολύ σημαντικές αλλαγές στις γαλλικές λογιστικές πρακτικές σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Ενώ η Γαλλία δίνει έμφαση στον συντηρητισμό, ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά των ΔΠΧΑ είναι η εστίαση της στη λογιστική της εύλογης αξίας και στην αποτίμηση του ισολογισμού (Demaria and Dufour, 2007). Περαιτέρω, τα γαλλικά GAAP χαρακτηριστικά χαρακτηρίζονται ως προσανατολισμένα προς τα συμφέροντα και φορολογικά. Από την άλλη πλευρά, τα ΔΠΧΑ είναι προσανατολισμένα στους μετόχους και σχετικά ανεξάρτητα από τις εκτιμήσεις φορολογικών δηλώσεων. Μετά την αρχική υιοθέτηση των ΔΠΧΑ, η πλειοψηφία των γαλλικών εταιρειών συνέχισε να χρησιμοποιεί το ιστορικό κόστος για την αξία των περιουσιακών στοιχείων, που είναι η συντηρητική επιλογή (Demaria and Dufour, 2007). Έτσι, παρά την εισαγωγή των ΔΠΧΑ, η παραδοσιακή συντηρητική προσέγγιση εξακολουθεί να ενσωματώνεται στη γαλλική πρακτική. Τα αποτελέσματα αυτά σχετίζονται με τα πρώτα έτη αναφοράς σύμφωνα με τα ΔΠΧΑ, αν και φαίνεται ότι η γενική στάση των γαλλικών εταιρειών και ρυθμιστικών αρχών είναι αρνητική με βάση τα ΔΠΧΑ.

Ο Γάλλος πρόεδρος, Ζαν Σιράκ είχε δηλώσει τον Ιούλιο του 2003 σε επιστολή του προς τον τότε πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ρομάνο Πρόντι ότι ορισμένα ΔΛΠ θα είχαν «κακές συνέπειες για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα». Ακόμη και μετά την αρχική εισαγωγή των ΔΠΧΑ, η Γαλλία παρέμεινε διστακτική σχετικά με αυτό το λογιστικό σύστημα (Demaria and Dufour, 2007).

Όσον αφορά τη Γερμανία, το καθήκον συμμόρφωσης με τα ΔΠΧΑ επίσης δεν ήταν εύκολο. Η στρατηγική λογιστικής μεταρρύθμισης της γερμανικής κυβέρνησης μπορεί να χαρακτηριστεί συντηρητική, αργή και ευαίσθητη. Επιπλέον, εμπειρικά στοιχεία δείχνουν ότι η λογιστική ποιότητα των χρηματοοικονομικών πληροφοριών ήταν ήδη σε υψηλό επίπεδο σύμφωνα με τις γερμανικές GAAP και ότι η εισαγωγή των ΔΠΧΑ θεωρήθηκε ως ένα βήμα προς τα πίσω (Watrin et al., 2012). Με την εξέταση των χαρακτηριστικών των λογιστικών ποσών (χρησιμοποιώντας ένα δείγμα γερμανικών εταιρειών για την περίοδο 1994 έως 2005), διαπιστώθηκε γενική μείωση της λογιστικής ποιότητας (με βάση δείκτες διαχείρισης κερδών και έγκαιρη αναγνώριση ζημιών) μετά την υποχρεωτική υιοθέτηση το 2005. Τέλος, η Γερμανία διαφέρει από τις άλλες τρεις χώρες λόγω της γερμανικής παράδοσης που χρησιμοποιεί δύο ξεχωριστά σύνολα αναφοράς για τη λογιστική και τη διαχείριση και όχι ένα ενιαίο λογιστικό σύστημα.

Όσον αφορά το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιταλία, οι Dunne et al. (2008) υπέβαλαν έκθεση για τη διερεύνηση της εφαρμογής των ΔΠΧΑ. Αυτοί εξέτασαν τις αλλαγές στις οικονομικές καταστάσεις από διάφορες προοπτικές, ανέλυσαν οικονομικές καταστάσεις και διεξήγαγαν συνεντεύξεις στο Ηνωμένο Βασίλειο, την Ιταλία και την Ιρλανδία. Το μεγαλύτερο πρόβλημα που παρατηρήθηκε και στις τρεις χώρες κατά την

εφαρμογή των ΔΠΧΑ ήταν η δέσμευση χρόνου. Σημαντικό χρηματικό ποσό είχε επίσης δαπανηθεί για το προσωπικό κατά τη διάρκεια της αλλαγής αυτής. Αυτό συνέβη ιδιαίτερα στην Ιταλία. Απαιτείται μια πολιτισμική αλλαγή για να μετακινηθεί η γενική εστίαση από τους πιστωτές προς τους μετόχους. Επιπροσθέτως, η πολυπλοκότητα ορισμένων προτύπων απαιτούσε τη συμμετοχή ειδικευμένων και πολυέξοδων εξωτερικών συμβούλων.

Παρά ταύτα, τα πρότυπα εξακολουθούσαν να θεωρούνται δύσκολα να εφαρμοστούν και να παρακολουθούνται στην πράξη και στις τρεις χώρες. Το γλωσσικό εμπόδιο ήταν ένα ιδιαίτερο πρόβλημα για την Ιταλία και η μετάφραση όλων των προτύπων δεν ήταν ιδιαίτερα επίκαιρη. Επιπλέον, η ερμηνεία διαφορετικών προτύπων δεν ήταν πάντα απλή λόγω των πολιτισμικών διαφορών, ιδιαίτερα στην Ιταλία. Εν ολίγοις, η διαδικασία εφαρμογής ήταν παρόμοια και στις τρεις χώρες, παρόλο που οι ιταλικές εταιρείες τείνουν να βασίζονται περισσότερο στους ελεγκτές τους από οι ιρλανδικές ή οι βρετανικές εταιρείες. Οι ιταλικές ελεγκτικές εταιρείες συχνά βασίζονταν στα διεθνή λογιστικά γραφεία τους που εδρεύουν στο Λονδίνο. Έτσι, η καμπύλη εκμάθησης για ιταλικές εταιρείες και ελεγκτές ήταν πιθανώς πολύ μεγαλύτερη από εκείνη των εταιρειών στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιρλανδία. Μια τελευταία πτυχή που αξίζει να αναφερθεί είναι ο τρόπος με τον οποίο οι ερωτηθέντες βίωσαν την αξία της οικονομικής πληροφόρησης σύμφωνα με τα ΔΠΧΑ. Οι απόψεις των Ιταλών ερωτηθέντων διέφεραν σημαντικά από τους Βρετανούς και Ιρλανδούς συμμετέχοντες, καθώς οι Ιταλοί πίστευαν ότι οι οικονομικές καταστάσεις ήταν τώρα πιο χρήσιμες στη λήψη αποφάσεων, ενώ οι Βρετανοί και οι Ιρλανδοί δεν το έκαναν.

Μια πιο πρόσφατη μελέτη διερεύνησε το κόστος και τα οφέλη από την εφαρμογή των ΔΠΧΑ στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιταλία (Fox et al., 2013). Σκοπός αυτής της μελέτης ήταν να συλλέξει και να αναλύσει τις απόψεις των εθνικών φορέων και να διερευνήσει εάν χώρες με διαφορετικό κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό υπόβαθρο παρουσιάζουν διαφορετικές εμπειρίες όσον αφορά τη συμμόρφωση με τα ΔΠΧΑ. Διεξήγαγαν μια σειρά συνεντεύξεων με τους συντάκτες, τους χρήστες και τους ελεγκτές των οικονομικών καταστάσεων. Η βασική πρόβλεψη της μελέτης ήταν ότι οι ενδιαφερόμενοι από το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιταλία έχουν διαφορετικές απόψεις και εμπειρίες σχετικά με τη συμμόρφωση με τα ΔΠΧΑ λόγω των διαφορετικών νομικών παραδόσεων και πολιτισμών τους. Χαρακτηριστικό για τους βρετανούς που συμμετείχαν στην έρευνα ήταν η τεράστια δέσμευσή τους σε διάφορες επαγγελματικές ομάδες λογιστικής τυποποίησης. Οι συγγραφείς κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι εμπλεκόμενοι στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι πιο σίγουροι για το επιχείρημα με το εννοιολογικό πλαίσιο των ΔΠΧΑ και συνεπώς είναι επομένως πιο σίγουροι για την εμπλοκή τους με τα τυποποιημένα επιχειρήματα σχετικά με αμφιλεγόμενα πρότυπα. Ωστόσο, παρατηρείται ότι οι Ιταλοί ενδιαφερόμενοι αφιέρωσαν περισσότερα χρήματα και προσπάθειες για να κατανοήσουν τις αρχές των ΔΠΧΑ και να εκτιμήσουν το είδος των επιπτώσεων που θα είχαν στις πρακτικές τους. Ο ρόλος των ελεγκτών και ελεγκτικών εταιριών ήταν πιο σημαντικός για τους Ιταλούς, οι οποίοι βασίζονταν στην τακτική επικοινωνία με τους ειδικούς σε θέματα εφαρμογής των ΔΠΧΠ οι οποίοι και παρείχαν την εκάστοτε ζητούμενη τεχνική υποστήριξη μέσω της διεύθυνσης των τεχνικά γραφεία των ελεγκτικών – συμβουλευτικών υπηρεσιών. Συνολικά, αυτή η έρευνα δείχνει ότι η εφαρμογή των διεθνών προτύπων διαφέρει από χώρα σε χώρα. Οι

συγγραφείς ενθάρρυναν την αναγνώριση ότι οι μεμονωμένες χώρες έχουν μια μοναδική προοπτική, δηλαδή αυτή των άμεσα ενδιαφερομένων, γεγονός που καθιστά τα πρότυπα δυσκολότερο να κατανοηθούν σε ορισμένες χώρες. Επιπλέον, παρότρυναν τους υπευθύνους σύνταξης των προτύπων να συνειδητοποιήσουν το κόστος και τα οφέλη των προτύπων και να παράσχουν υποστήριξη για την υλοποίηση από χώρα σε χώρα.

3.3.3 Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΙΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ

Αυτή η υποενότητα ασχολείται με το ζήτημα της ετερογένειας στις πρακτικές γνωστοποίησης παρά τους κοινούς δημοσιονομικούς κανονισμούς, παρουσιάζοντας και συζητώντας συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους οι διεθνείς διαφορές στις πρακτικές γνωστοποίησης παραμένουν και σε ποιο βαθμό.

Υπάρχουν διάφοροι λόγοι για την θέσπιση διεθνών διαφορών μετά την εναρμόνιση των λογιστικών κανόνων. Ο Nobes (2006) συνοψίζει τους λόγους αυτούς σε μια δημοσίευση που επικεντρώνεται στην ΕΕ. Ωστόσο, για να αποσαφηνίσει ορισμένα πρακτικά παραδείγματα, αναφέρεται στις δύο μεγαλύτερες οικονομίες και κεφαλαιαγορές της ΕΕ, συγκεκριμένα το Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία.

Α) Ο πρώτος λόγος σχετίζεται με τις διαφορετικές εκδόσεις των ΔΠΧΑ και τις διαφορές μεταξύ των ΔΛΠ και των ΔΠΧΑ που έχουν εγκριθεί από την ΕΕ, μερικών από των οποίων οι διαδικασίες επικύρωσης υπήρξαν αρκετά προβληματικές.

Β) Ο δεύτερος λόγος είναι η ύπαρξη «κρυφών» εναλλακτικών. Αυτό συνεπάγεται ότι διαφορετικές χώρες επιλέγουν διαφορετικές εναλλακτικές λύσεις, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα διαφορετικές λογιστικές πρακτικές ανά χώρα.

Γ) Ο τρίτος λόγος είναι η αυξημένη ανάγκη χρήσης εκτιμήσεων για τη λειτουργία των ΔΠΧΑ. Η χρήση εκτιμήσεων απαιτεί επαγγελματική κρίση και είναι πιο δύσκολο να παρακολουθηθεί με αντικειμενικό τρόπο.

Δ) Ο τέταρτος λόγος αφορά ζητήματα που αφορούν την πρώτη εφαρμογή και τον τρόπο με τον οποίο επηρεάζουν την εφαρμογή των λογιστικών προτύπων. Δηλαδή, αναφέρεται στο πώς τα μεταβατικά ζητήματα ενός νέου προτύπου μπορεί μερικές φορές να έχουν μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στις οικονομικές καταστάσεις των ΔΠΧΑ.

Ε) Τέλος, ο πέμπτος λόγος για τη διεθνή διαφορά είναι η ατελής εφαρμογή των ΔΠΧΑ. Ο συγγραφέας καταδεικνύει ότι παρά την απαίτηση χρήσης των ΔΠΧΑ, ο βαθμός εθνικής επιβολής καθορίζει την πραγματική λογιστική πρακτική σε μια συγκεκριμένη χώρα.

Ο Nobes (2006) ενθαρρύνει τους ερευνητές να θέσουν ένα ερευνητικό πρόγραμμα και να διερευνήσουν εμπειρικά εάν διαφορετικές χώρες εφαρμόζουν διαφορετικά τα νέα πρότυπα, ελέγχοντας τους διαφορετικούς λόγους για τις ετερογενείς λογιστικές πρακτικές που παρουσιάστηκαν παραπάνω.

Εκτός από αυτούς τους λόγους για τη διατήρηση των διεθνών διαφορών, είναι σημαντικό να γίνεται διάκριση μεταξύ της υιοθέτησης των ΔΠΧΑ και της σύγκλισης με τα ΔΠΧΑ.

Η παγκοσμιοποίηση και η αύξηση των διασυνοριακών δραστηριοτήτων δημιούργησε την ανάγκη για ένα εναρμονισμένο σύνολο λογιστικών πρότυπων, καθώς ένα σύνολο εναρμονισμένων λογιστικών πρότυπων ωφελούν σε επίπεδο επιχείρησης και χώρας. Με μειωμένο επενδυτικό ρίσκο, και κεφάλαια χαμηλού κόστους, ενισχύεται η αποτελεσματικότητα των κεφαλαιαγορών, και αναπτύσσονται οι επιχειρήσεις.

Η μεγαλύτερη ελευθερία των κεφαλαιαγορών καθιστά ιδιαίτερα σημαντικό την εναρμόνιση των λογιστικών πρότυπων, που χαρακτηρίζονται από υψηλή χρηματοοικονομική ποιότητα, κατανόηση, και συγκρισιμότητα έτσι ώστε να υπάρχει διαφάνεια.

Ωστόσο, όπως προαναφέρθηκε, υπάρχει αρκετοί παράγοντας οι οποίοι πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά την αναφορά της εναρμόνισης των λογιστικών προτύπων. Αρκετοί ερευνητές, επικεντρώνουν την έρευνα τους στο εθνικό θεσμικό πλαίσιο και τον αντίκτυπο που έχει στη χρηματοοικονομική.

Σε μια έρευνα σχετικά με το κίνητρο υιοθέτησης των ΔΠΧΑ, οι Hope et al. (2006) χρησιμοποίησαν δείγμα ευρωπαϊκών χωρών που υιοθέτησαν τα πρότυπα αυτά πριν από την υποχρεωτική επιβολή τους. Παρατηρήθηκε πως σε δικαιοδοσίες όπου η επενδυτική προστασία είναι περιορισμένη, αποζητήθηκε αυξημένη ποιότητα, καθώς η συμμόρφωση ήταν πολύ πιο σημαντική, επομένως δεν δίστασαν να ακολουθήσουν

τους νέους κανόνες που τους επιβλήθηκαν. Ο Nobes (2006) επιβεβαίωσε επίσης το θέμα της παρερμηνείας που προέκυψε, και επέκρινε επίσης την ευελιξία στην επιβολή τους, καθώς αυτό μπορεί να οδηγήσει σε σημαντικές διαφορές αναφορικά με την χρηματοοικονομική αναφορά στις διάφορες χώρες.

Στην μελέτη των Kvaal και Nobes (2012) γίνεται αναφορά στην παράλληλη και ευέλικτη χρήση των εθνικών και διεθνών λογιστικών προτύπων της πρώτης φορολογικής περιόδου μετά από το 2005, όπου παρατηρείται υψηλή ανομοιογένεια, χωρίς να επιτυγχάνεται η αναμενόμενη συγκρισιμότητα, που υπόσχονταν τα ΔΠΧΠ. Στην έρευνα των Kvaal & Nobes (2012) μελετήθηκαν διάφορα οικονομικά μεγέθη, από επιχειρήσεις εταιρίες μερικών χρηματιστηριακών αγορών που αναφέρονται στην παρούσα διατριβή (Η.Β., Γαλλία & Γερμανία). Η γενική υπόθεση της μελέτης είναι ότι υπάρχουν ετερογενείς λογιστικές πρακτικές στις χώρες που εφαρμόζουν τα ΔΠΧΑ. Κατά τη διερεύνηση της κανονιστικής αλλαγής από το ΔΛΠ 14R στο ΔΠΧΑ 8, είναι σημαντικό να ληφθεί υπόψη ο τρόπος με τον οποίο διαμορφώνονται τα πρότυπα παροχής στοιχείων βάσει των τοπικών GAAP των αντίστοιχων χωρών. Παρόλο που το σημείο εκκίνησης αυτής της μελέτης είναι το ΔΛΠ 14 για όλες τις χώρες, η αυξημένη ευελιξία που χαρακτηρίζει το ΔΠΧΑ 8 επιτρέπει στις χώρες να επανέλθουν στις παλιές συνήθειες. Έτσι, μελετήθηκαν 16 διαφορετικά θέματα λογιστικής πολιτικής και διατυπώνουν συγκεκριμένες υποθέσεις για κάθε μία από αυτές για την περίοδο 2008 & 2009, δηλαδή μετά από την επιβολή των λογιστικών αυτών μέτρων, τα οποία συγκρίθηκαν με προγενέστερη έρευνα των ιδίων 2 χρόνια νωρίτερα (Kvaal & Nobes (2010). Βάσει των συγκεκριμένων εθνικών προτύπων σε σχέση με αυτά τα θέματα, οι συγγραφείς προέβλεπαν πως η συμπεριφορά αναφοράς των εταιρειών μπορεί να

διαφέρει από χώρα σε χώρα. Στη συνέχεια διαπίστωσαν συστηματικές διαφορές μεταξύ των χωρών για τα θέματα που παρουσιάστηκαν. Παρατηρήθηκε πως δεν υπήρξαν ιδιαίτερες αλλαγές στο Η.Β. και τη Γερμανία, σε αντίθεση με το υπόλοιπο δείγμα, συμπεριλαμβανομένου και της Γαλλίας. Σύμφωνα με τους συγγραφείς, αυτό το αποτέλεσμα υποδηλώνει επίσης ότι είναι δυνατόν να εξαχθούν συμπεράσματα σχετικά με τις παραλλαγές στις πρακτικές αποκάλυψης που δεν είναι πολύ εύκολο να μετρηθούν. Παραδείγματα περιλαμβάνουν την τάση να γίνονται απομειώσεις, πώς να μετράτε ταμειακές ροές και την κατάλληλη επιλογή του προεξοφλητικού επιτοκίου.

Οι διάφορες πτυχές που τέθηκαν από τον Nobes (2006) ισχύουν επίσης για την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Πρώτον, η ατελής εφαρμογή είναι σημαντική, διότι οι εταιρείες του δείγματος αυτής της μελέτης είναι εισηγμένες σε τέσσερις διαφορετικές Ευρωπαϊκές χώρες και, που χαρακτηρίζονται από διαφορετικούς παράγοντες που σχετίζονται με τη χώρα. Περαιτέρω, η μελέτη αυτή εξετάζει την πρώτη εφαρμογή του ΔΠΧΑ 8. Συνεπώς, τα πιθανά ζητήματα μεταβατικής υιοθέτησης που εντοπίζονται εδώ θα μπορούσαν να διατηρηθούν ακόμη και τα επόμενα χρόνια. Τα θέματα αφορούν τις ακόλουθες πτυχές: την παρουσίαση των καταστάσεων αποτελεσμάτων, τη γνωστοποίηση ενός υπολοίπου για το λειτουργικό κέρδος, τη γνωστοποίηση των αποτελεσμάτων, την παρουσίαση των ισολογισμών, τη σειρά παρουσίασης στοιχείων ρευστότητας, την παρουσίαση της κατάστασης μεταβολών ιδίων κεφαλαίων, τον τρόπο υπολογισμού των λειτουργικών ταμειακών ροών, τη γνωστοποίηση των μερισμάτων και των τόκων στις καταστάσεις ταμειακών ροών, τη μέτρηση των ενσώματων ακινητοποιήσεων, των επενδύσεων σε ακίνητα και των χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων στην εύλογη αξία, τη μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε για τη ροή

αποθέματος, την προσέγγιση που χρησιμοποιήθηκε για την αποκάλυψη αναλογιστικών κερδών ή ζημιών και τη χρήση της αναλογικής ενοποίησης (Kvaal and Nobes, 2012).

Οι επιχειρήσεις σε Η.Β και Γερμανία μελετώνται στη έρευνα των Christensen και Nikolaev (2013), οι οποίοι εξετάζουν το ιστορικό κόστος καθώς και την εύλογη αξία. Αυτοί παρατήρησαν ότι μόνο σε επιχειρήσεις της Γερμανίας επιτρέπεται η ιστορική κοστολόγηση, ενώ στην Αγγλία ακολουθούνται διαφορετικές προσεγγίσεις για επιχειρήσεις που επέλεξαν να αναφέρουν με τα ΔΠΧΑ οικειοθελώς και για αυτούς που αναγκάστηκαν να αναφέρουν με τα ΔΠΧΑ λόγω της υποχρεωτικής φύσεως του προτύπου.

Γενικά, οι διαφορές μεταξύ των χωρών επηρεάζουν την εφαρμογή των ΔΠΧΑ, καθώς και τα κίνητρα που τις έλκυσε στην υιοθέτηση των ΔΠΧΑ. Διάφορες έρευνες καταδεικνύουν ότι οι οικονομικές αναταράξεις και έλλειψη μηχανισμών επενδυτικής προστασίας παρακινούν αρκετές επιχειρήσεις, όχι απαραίτητα εισηγμένες σε χρηματιστήρια, να υιοθετήσουν οικειοθελώς τα ΔΠΧΑ λόγω των πλεονεκτημάτων που προσφέρουν.

Σύμφωνα με τους Nobes & Zeff (2008), η υιοθέτηση σημαίνει ότι τα ΔΠΧΑ αντικαθιστούν τους εσωτερικούς κανόνες λογιστικής αναφοράς καθιστώντας υποχρεωτική την υποβολή εκθέσεων από όλες τις εταιρείες ή από ορισμένες εταιρείες μιας χώρας σύμφωνα με τα νέα αυτά πρότυπα. Η σύγκλιση, από την άλλη πλευρά, περιγράφεται από τους συγγραφείς ως μια διαδικασία στην οποία τα εγχώρια πρότυπα ευθυγραμμίζονται διαδοχικά με τα ΔΠΧΑ. Ως εκ τούτου, η σύγκλιση με τα ΔΠΧΑ είναι δύσκολη και θα χρειαστεί χρόνος για να επιτευχθεί.

3.3.4 ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕΡΟΥΣ ΙΙ

Το σημείο εκκίνησης αυτής της μελέτης είναι ότι η Ευρωπαϊκή συμπεριφορά αναφοράς είναι ανομοιογενής παρά τον κοινό λογιστικό κανονισμό. Η μελέτη αυτή εξετάζει την ενδεχόμενη επίπτωση των διαφορών σε επίπεδο χώρας στην εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

Όσον αφορά τους παράγοντες της χώρας που παρουσιάζονται παραπάνω, οι χώρες μπορούν να χωριστούν σε δύο υποομάδες: το Ηνωμένο Βασίλειο από τη μία και οι άλλες τρεις χώρες από την άλλη. Οι περιβαλλοντικοί παράγοντες που χαρακτηρίζουν το Ηνωμένο Βασίλειο είναι το νομικό σύστημα που βασίζεται στο κοινό δίκαιο, ο προσανατολισμός του χρηματοπιστωτικού συστήματος της χώρας στην αγορά και η υψηλή συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στη διαδικασία καθορισμού προτύπων. Η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία έχουν ένα διαφορετικό νομικό σύστημα και ένα χρηματοπιστωτικό σύστημα προσανατολισμένο στις τράπεζες και μια μικρότερη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα. Οι Chan et al. (2013) υποστηρίζουν ότι οι χώρες του κοινού δικαίου χαρακτηρίζονται από μια νομική προστασία προσανατολισμένη στους επενδυτές, η οποία αυξάνει τη ζήτηση για λεπτομερείς οικονομικές πληροφορίες. Επιπλέον, η αξία της οικονομικής πληροφόρησης είναι υψηλότερη όταν το χρηματοπιστωτικό σύστημα μιας χώρας είναι προσανατολισμένο στην αγορά, δεδομένου ότι η διαφάνεια διαδραματίζει μεγαλύτερο ρόλο στην κατανομή κεφαλαίων (Ozkan et al., 2012). Με βάση αυτά τα επιχειρήματα, οι εταιρείες που είναι εισηγμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο θα μπορούσαν να παρουσιάσουν πιο λεπτομερείς πληροφορίες κατά τομέα από τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ιταλία.

Υπάρχουν επίσης διαφορές όσον αφορά τους εθνικούς παράγοντες. Για παράδειγμα, στη Γερμανία, στην Ιταλία και στη Γαλλία, οι φορολογικοί κανόνες της χώρας επηρεάζουν τις οικονομικές λογιστικές μετρήσεις. Στη μελέτη τους, οι Ali & Hwang (2000) διαπίστωσαν ότι η αξία της οικονομικής πληροφόρησης επηρεάζεται αρνητικά από το επίπεδο φορολογικής ευθυγράμμισης. Δεδομένου ότι το ΔΠΧΑ8 επιτρέπει μεγαλύτερη ευελιξία όσον αφορά τον προσδιορισμό των πτυχών όπως η κερδοφορία, τα περιουσιακά στοιχεία και οι υποχρεώσεις, προκύπτει ότι η υψηλή φορολογική ευθυγράμμιση της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας θα μπορούσε να αντανakλάται στις πρακτικές γνωστοποίησης και στις μετρήσεις αυτών των στοιχείων.

Επιπλέον, τα επίπεδα εφαρμογής των κανόνων είναι υψηλότερα στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία από ότι στη Γαλλία και την Ιταλία, πράγμα που σημαίνει ότι, με βάση τα διαφορετικά επίπεδα εφαρμογής, δυνατό για την αυξημένη ευελιξία του ΔΠΧΑ 8 να αξιοποιηθεί διαφορετικά σε αυτές τις δύο ομάδες. Για παράδειγμα, εταιρείες που είναι εισηγμένες στη Γαλλία και την Ιταλία θα μπορούσαν να προσπαθήσουν να πάρουν πλεονέκτημα της αυξημένης ευελιξίας, συμμετέχοντας σε πρακτικές αποκάλυψης που δεν είναι βέλτιστες από την οπτική γωνία των χρηστών των πληροφοριών.

Η μετάβαση από τα τοπικά πρότυπα σε ένα ενιαίο σύνολο λογιστικών πρακτικών όπως τα ΔΠΧΑ έχει αποδειχθεί πρόκληση σε όλες τις χώρες που μελετήθηκαν, αν και η διαδικασία φαίνεται να ήταν κάπως ομαλότερη στο Ηνωμένο Βασίλειο, πιθανώς επειδή τα πρότυπα έχουν δημοσιευθεί στα αγγλικά και τα βρετανικά πρότυπα είναι πιο κοντά στα ΔΠΧΑ (Choi et al., 2013). Ωστόσο, η γενική στάση στο Ηνωμένο Βασίλειο

φαίνεται να είναι ότι η εισαγωγή των ΔΠΧΑ δεν έχει βελτιώσει σε σημαντικό βαθμό τη χρησιμότητα των λογιστικών πληροφοριών (Dunne et al., 2008). Επιπλέον, οι ενδιαφερόμενοι του Ηνωμένου Βασιλείου είναι πιο σίγουροι για την πρόκληση των τυποποιητών για αμφιλεγόμενα πρότυπα. Πρόκειται για μια σημαντική πτυχή που πρέπει να ληφθεί υπόψη, ιδίως ενόψει του γεγονότος ότι η διαδικασία εφαρμογής του ΔΠΧΑ 8 δεν ήταν απλή, και ότι έχουν εγερθεί ορισμένες ανησυχίες (Véron, 2007). Περαιτέρω, η γενική αρνητική στάση απέναντι στην εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 μπορεί επίσης να έχει αρνητικό αντίκτυπο στις πρακτικές γνωστοποίησης τομέων στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Σύμφωνα με το Street and Gray (2001), το επίπεδο συμμόρφωσης με τα ΔΠΧΑ στη Γερμανία είναι σημαντικά χαμηλότερο από ό, τι σε άλλες χώρες (εκτός της Γαλλίας) τα στοιχεία αυτά θα μπορούσαν να επηρεάσουν αρνητικά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Επίσης, η ποιότητα των λογιστικών πληροφοριών στις γερμανικές εταιρείες είναι σχετικά υψηλή. Έτσι, εάν η ποιότητα των πληροφοριών κατά τομέα είναι ήδη υψηλή σε γερμανικές εταιρείες, ο αντίκτυπος του ΔΠΧΑ 8 μπορεί να μην είναι τόσο ισχυρός όσο αναμενόταν. Με άλλα λόγια, εάν ο διαχωρισμός των τμημάτων είναι ήδη σύμφωνος με την εσωτερική δομή του και αν τα στοιχεία που αποκαλύπτονται ανά τομέα συμμορφώνονται με τις πληροφορίες που χρησιμοποιεί το ΕΛΕΑ, δεν είναι απαραίτητη καμία αλλαγή στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων.

Τέλος, η χρήση δύο ξεχωριστών αναφορών (χρηματοοικονομικής και διοικητικής λογιστικής) εφαρμόζεται αποκλειστικά από την Γερμανία. Αυτό είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον όταν πρόκειται για τη στροφή προς την προσέγγιση διαχείρισης. Καθώς οι

εταιρείες χρησιμοποιούνται ήδη για την παροχή χωριστών διαχειριστικών πληροφοριών, η προσαρμογή σε ένα πρότυπο που αποσκοπεί στην παρακολούθηση της εσωτερικής δομής της εταιρείας θα πρέπει να είναι ευκολότερη.

Η εισαγωγή των ΔΠΧΑ στη Γαλλία οδήγησε σε αλλαγή στις λογιστικές πρακτικές, ιδίως όσον αφορά τη λογιστική της εύλογης αξίας. Οι ισχυροί εθνικοί φραγμοί στην εισαγωγή των ΔΠΧΑ έχουν επίσης αντίκτυπο στο επίπεδο συμμόρφωσης. Η γενική στάση των γαλλικών φορέων έναντι των ΔΠΧΑ είναι «σκεπτικιστική». Η διερεύνηση του εάν αυτή η αρνητικότητα έχει αντίκτυπο στις πρακτικές αποκάλυψης στοιχείων των γαλλικών εταιρειών είναι επομένως ενδιαφέρον.

Η εφαρμογή των ΔΠΧΑ στην Ιταλία ήταν επίσης πρόκληση και σήμαινε προσαρμογές σε νέα πρότυπα και μια πολιτισμική αλλαγή όσον αφορά τη μετάβαση από έναν πιστωτή σε έναν κύριο μέτοχο. Επιπλέον, στην Ιταλία, οι εταιρείες έχουν στηριχθεί εκτενώς στους ελεγκτές για την κατανόηση και την εφαρμογή των νέων προτύπων, πράγμα που σημαίνει ότι η καμπύλη εκμάθησης για τις ιταλικές εταιρίες είναι πολύ πιο απότομη από εκείνη των αγγλικών εταιρειών. Επομένως, είναι νόμιμο να συναχθεί ότι οι ιταλικές εταιρείες θα προσεγγίσουν την εφαρμογή του ΔΠΧΑ 8 με τον ίδιο τρόπο. Ωστόσο, οι ιταλικές ελεγκτικές εταιρείες συχνά βασίζονται σε διεθνή τεχνικά γραφεία που εδρεύουν στο Ηνωμένο Βασίλειο. Συνεπώς, είναι πιθανό ότι η στάση απέναντι στα νέα πρότυπα στο Ηνωμένο Βασίλειο θα επηρεάσει τους Ιταλούς ελεγκτές και, έμμεσα, τις πρακτικές γνωστοποίησης ιταλικών εταιρειών. Ωστόσο, οι Ιταλοί εμπλεκόμενοι φορείς εξέφρασαν ότι η χρησιμότητα των αποφάσεων των οικονομικών καταστάσεων έχει αυξηθεί σημαντικά μετά την εισαγωγή των ΔΠΧΑ.

Οι ερευνητές ενθαρρύνονται να διερευνήσουν κατά πόσο διαφορετικές χώρες εφαρμόζουν διαφορετικά τα ΔΠΧΑ, ελέγχοντας τους διαφορετικούς λόγους των ετερογενών λογιστικών πρακτικών. Επιπλέον, εταιρείες σε διαφορετικές χώρες κάνουν χρήση της δυνατότητας να ακολουθήσουν τις πρακτικές πριν από το ΔΠΧΑ που συνδέονται με τις εθνικές ΓΑΛΑ. Στη μελέτη αυτή, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είναι υποχρεωτική για τις εταιρείες που ήδη υποβάλλουν εκθέσεις σύμφωνα με το ίδιο πρότυπο. Ωστόσο, η αυξημένη ευελιξία που χαρακτηρίζει το ΔΠΧΑ 8 καθιστά δυνατό για τις εταιρείες να επανέλθουν στις πρακτικές του προγενέστερου ΔΛΠ.

Επίσης, οι απαιτήσεις για την αναφορά σε τμήματα των αντίστοιχων τοπικών ΓΑΛΑ απαιτούν να γνωστοποιηθούν λιγότερες πληροφορίες κατά τομέα σε σύγκριση με το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ8 και στις τέσσερις χώρες. Έτσι, οι διαφορές στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων πριν από τα ΔΠΧΑ θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διαφορές σε επίπεδο χώρας στις πρακτικές αναφοράς κατά τομέα μετά το ΔΠΧΑ 8.

Παρόλο που αυτές οι μελέτες δεν είναι άμεσα συγκρίσιμες, υπάρχει ένδειξη ότι οι πρακτικές πληροφόρησης κατά τομέα διαφέρουν μεταξύ των χωρών μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Μία από τις κυριότερες ανησυχίες σχετικά με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είναι η απώλεια συγκρισιμότητας ως συνέπεια πιο ευέλικτων και πιο ασαφών κανόνων. Σύμφωνα με τον Nobes (2005), υπάρχουν σημαντικά πλεονεκτήματα με κανόνες που βασίζονται στα πρότυπα από την άποψη της συγκρισιμότητας, της επαληθεύσιμης και της χρήσης από τους ελεγκτές και τις ρυθμιστικές αρχές. Συγκεκριμένα, τα πρότυπα που βασίζονται σε κανόνες προσφέρουν λιγότερες ευκαιρίες για διαχείριση κερδών και βελτίωση της επικοινωνίας των γενικών

προθέσεων των τυποποιημένων ρυθμιστών. Συνεπώς, ένα πρότυπο βασισμένο σε κανόνες, όπως το ΔΛΠ14, θα μπορούσε να επιτρέψει ευκολότερο έλεγχο της συμμόρφωσης των εταιρειών με τους κανόνες, και εν συνεχεία να ενθαρρύνει τις εταιρείες να τηρήσουν όλες τις απαιτήσεις. Αυτή η πτυχή είναι σημαντική σε μια συγκριτική μελέτη όπως η παρούσα.

Η συμπερίληψη τεσσάρων διαφορετικών χωρών διευκολύνει τη διερεύνηση των επιπτώσεων του νέου προτύπου στην ομοιογένεια των πρακτικών γνωστοποίησης και του περιεχομένου της αποκάλυψης. Οι χώρες που συμπεριλαμβάνονται στο δείγμα έχουν σημαντικές διαφορές όσον αφορά τους παράγοντες που σχετίζονται με τη χώρα, τις εθνικές συμπεριφορές έναντι των ΔΠΧΑ και τις απαιτήσεις για την υποβολή εκθέσεων κατά τομέα πριν από την επιβολή του νέου προτύπου. Η φύση αυτών των διαφορών είναι πολύπλοκη, γεγονός που καθιστά δύσκολη την πρόβλεψη για τον τρόπο με τον οποίο θα επηρεάσουν τις πρακτικές κατά τομέα αναφοράς μετά το ΔΠΧΑ 8. Ωστόσο, είναι εύλογο να αναμένουμε ότι αυτές οι διαφορές θα επηρεάσουν τις πρακτικές αποκάλυψης τομέων σε επίπεδο χώρας.

3.4 ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

3.4.1 ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΕΤΑΙΡΙΚΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΜΕΩΝ

Αυτό το τμήμα εξετάζει την επίδραση των χαρακτηριστικών των επιχειρήσεων στις πρακτικές αποκάλυψης τομέων. Το κύριο μέλημα αυτής της μελέτης είναι να προσδιοριστεί εάν υπάρχουν διαφορές στις πρακτικές γνωστοποίησης σε επίπεδο χώρας όταν μετατοπίζονται προς ένα πρότυπο που βασίζεται περισσότερο στις αρχές. Εντούτοις, προκειμένου να διακρίνουμε τις ενδεχόμενες διαφορές στις πρακτικές γνωστοποίησης σε επίπεδο χώρας, είναι απαραίτητο να ελέγξουμε για τον αντίκτυπο των διαφορών και σε επίπεδο επιχείρησης. Το πρώτο μέρος αυτής της ενότητας παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά της επιχείρησης που έχουν χρησιμοποιηθεί ως μεταβλητές ελέγχου στην βιβλιογραφία. Στη συνέχεια ακολουθεί συζήτηση σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο το ανταγωνιστικό περιβάλλον μιας εταιρείας επηρεάζει την αναφορά σε τμήματα, δηλαδή πώς μπορεί να εξηγήσει τις πρακτικές αποκάλυψης τομέων.

3.4.2 ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Αυτή η ενότητα παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά της επιχείρησης που έχουν χρησιμοποιηθεί στη βιβλιογραφία και έχουν προσδιοριστεί ως έχοντα αντίκτυπο στις πρακτικές αποκάλυψης τομέων.

ΜΕΓΕΘΟΣ

Αυτό το χαρακτηριστικό επίπεδο της επιχείρησης έχει χρησιμοποιηθεί στην βιβλιογραφία για τμήματα αναφοράς και έχει αποδειχθεί ότι έχει θετική σχέση με τις γνωστοποιήσεις των τμημάτων. Υπάρχουν διάφοροι λόγοι για αυτό. Πρώτον, το κόστος της αποκάλυψης πληροφοριών είναι σχετικά χαμηλό για τις μεγάλες επιχειρήσεις, επειδή υποτίθεται ότι παράγουν αυτές τις πληροφορίες για εσωτερικούς σκοπούς ήδη. Δεύτερον, οι μικρότερες επιχειρήσεις έχουν κίνητρο να αποφύγουν την πληρέστερη γνωστοποίηση των οικονομικών δραστηριοτήτων τους από εκείνες που αναφέρονται στην ετήσια έκθεση, η οποία αποτελεί την κύρια πηγή πληροφοριών για τους ανταγωνιστές τους. Επιπλέον, σύμφωνα με τους Watts και Zimmerman (1978), οι μεγαλύτερες εταιρείες επηρεάζονται περισσότερο από το πολιτικό κόστος, και έτσι θα αποκαλύψουν περισσότερα για να αποφύγουν τη συμμετοχή της κυβέρνησης στις επιχειρηματικές τους ενέργειες, έστω και με την μορφή επίβλεψης. Συνεπώς, η πρόβλεψη είναι ότι το μέγεθος της εταιρείας συνδέεται θετικά με το ποσό των πληροφοριών τομέα που γνωστοποιούνται και στα δύο πρότυπα.

Στη παρούσα μελέτη, είναι απαραίτητες ορισμένες προδιαγραφές για να διερευνηθεί ο αντίκτυπος του μεγέθους μιας εταιρείας στις πρακτικές αποκάλυψης τομέων. Μια συνεισφορά αυτής της μελέτης είναι η συμπερίληψη τόσο του μεγαλύτερου όσο και του μικρότερου μέρους του δείγματος που επιτρέπει μια πληρέστερη ανάλυση του αντίκτυπου αυτού του χαρακτηριστικού στις πρακτικές γνωστοποίησης του τομέα μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Προηγούμενες μελέτες για την αναφορά κατά τομέα έχουν επικεντρωθεί σχεδόν αποκλειστικά οι μεγαλύτερες εταιρείες στο χρηματιστήριο.

Ωστόσο, η μελέτη των Crawford et al. (2012) αποτελεί εξαίρεση. Οι ερευνητές εξέτασαν εταιρείες από δύο διαφορετικούς δείκτες, (FTSE 100 & FTSE 250). Αυτοί διαπιστώνουν κάποιες διαφορές μεταξύ των δύο αυτών ομάδων όσον αφορά τις πληροφορίες τομέα που γνωστοποιήθηκαν. Όπως εξηγείται Κεφάλαιο 2, οι μικρότερες επιχειρήσεις έχουν εκφράσει την δυσαρέσκεια τους για το γεγονός ότι η φύση του ΔΠΧΑ 8 τους υποχρεώνει να γνωστοποιούν εμπορικά ευαίσθητες πληροφορίες. Για τους λόγους αυτούς, η συμπερίληψη μεγαλύτερων και μικρότερων εταιρειών στο δείγμα είναι απαραίτητη για να καθοριστεί εάν οι ενδεχόμενες διαφορές στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων μπορούν να εξηγηθούν από το μέγεθος της εταιρείας.

ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΟΧΛΕΥΣΗ

Σύμφωνα με τον Prencipe (2004), η χρηματοοικονομική μόχλευση πρέπει να συνδέεται θετικά με το επίπεδο της αποκάλυψης του τομέα. Ο βασικός λόγος για αυτό είναι ότι οι πληροφορίες κατά τομέα μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τους διαχειριστές για τη βελτίωση της διαδικασίας παρακολούθησης για τους δανειστές. Επομένως, προκύπτει ότι οι εταιρείες με μεγαλύτερη χρηματοοικονομική μόχλευση έχουν κίνητρο να αποκαλύψουν περισσότερες πληροφορίες προκειμένου να μειώσουν το κόστος των υπηρεσιών. Άλλες μελέτες έχουν βρει μια ασήμαντη σχέση μεταξύ της αποκάλυψης και της χρηματοοικονομικής μόχλευσης, όπως αυτή των Leuz, 1999. Υπάρχουν διαφορετικές εξηγήσεις για αυτό το αποτέλεσμα. Για παράδειγμα, η σημασία της γνωστοποίησης σε επίπεδο ομίλου μπορεί να επηρεαστεί αρνητικά από το συμφέρον των πιστωτών σε μεμονωμένες θυγατρικές. Ένας άλλος λόγος μπορεί να είναι το περιβάλλον. Δηλαδή, αν το θεσμικό περιβάλλον χαρακτηρίζεται από την επικράτηση

των συμφωνιών τραπεζικού χρέους, οι εταιρείες έχουν την τάση να δημιουργούν μια εμπιστευτική σχέση με τις τράπεζες χρηματοδότησης. Συνεπώς, οι σχετικές πληροφορίες παρέχονται απευθείας στην τράπεζα και όχι μέσω της οικονομικής έκθεσης. Υπό το πρίσμα αυτό, δεν παρουσιάζω καμία εκ των προτέρων πρόβλεψη του τύπου σχέσης μεταξύ χρηματοοικονομικής μόγλευσης και του ποσού των πληροφοριών που αποκαλύπτονται.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Αρκετές μελέτες έχουν ελεγχθεί για τα ποσοστά ανάπτυξης των επιχειρήσεων όταν μελετούν την αναφορά κατά τομέα, όπως αυτή του Prencipe (2004). Όσον αφορά την κερδοφορία, η επίδραση των χαρακτηριστικών αυτής της συγκεκριμένης επιχείρησης στην αναφορά τομέα είναι πολύπλοκη. Οι αναπτυσσόμενες εταιρείες έχουν κίνητρο να αποκαλύψουν πληροφορίες κατά τομέα και να προσπαθήσουν να κρύψουν κερδοφόρα τμήματα από ανταγωνιστές. Επομένως δεν δηλώνεται η πρόιμη πρόβλεψη.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗΣ

Οι εταιρείες που είναι εισηγμένες σε πολλές χρηματιστηριακές αγορές έχουν κίνητρο να αποκαλύψουν πληροφορίες για τμήματα υψηλότερης ποιότητας προκειμένου να προσελκύσουν επενδυτές και να εξασφαλίσουν αξιοπιστία. μια σχέση που έχει επιβεβαιωθεί σε προηγούμενες μελέτες έχει, όπως αυτή των Prather Kinsey & Meek, (2004). Ως εκ τούτου, αναμένω ότι οι εταιρείες που είναι εισηγμένες σε πολλές διεθνείς αγορές θα έχουν την τάση να αναφέρουν περισσότερες πληροφορίες κατά τμήματα και στα δύο πρότυπα.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Τα ανταγωνιστικά περιβάλλοντα και το ιδιοκτησιακό κόστος ποικίλλουν μεταξύ των βιομηχανιών (Defond et al., 2011). Επομένως, η υπαγωγή της βιομηχανίας μπορεί να επηρεάσει τις πρακτικές αναφοράς των τομέων. Επίσης, οι Street and Grey (2001) διαπιστώνουν ότι οι εταιρείες στον τομέα των μεταφορών, των επικοινωνιών και των ηλεκτρονικών είναι συνδεδεμένες με μεγαλύτερη συμμόρφωση με τα ΔΛΠ.

ΕΙΔΟΣ ΕΛΕΓΚΤΩΝ

Προηγούμενες μελέτες έδειξαν ότι οι εταιρείες που ελέγχονται από το Big 4 έχουν τάση να αναφέρουν πληροφορίες υψηλότερης κατηγορίας (Prather-Kinsey & Meek, 2004). Η προσδοκία είναι λοιπόν ότι οι εταιρείες που ελέγχονται από το Big 4 αναφέρουν περισσότερες πληροφορίες κατά τμήματα και στα δύο πρότυπα. Καθώς διερευνούμε τόσο μεγαλύτερες όσο και μικρότερες εταιρείες, επεκτείνω την ανάλυση των επιπτώσεων του τύπου του ελεγκτή στις πρακτικές γνωστοποίησης,

συμπεριλαμβάνοντας και τις τρεις αμέσως μεγαλύτερες ελεγκτικές εταιρείες (GT, BDO & Mazars). Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι επιχειρήσεις αυτές συνδέονται επίσης με ελέγχους υψηλής ποιότητας και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε δείγμα με σχετικά μεγάλη ποικιλία στο μέγεθος της εταιρείας (Lim et al., 2016).

ΠΡΟΩΡΗ ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Οι Nichols et al. (2012) διερευνά γιατί ορισμένες εταιρείες υιοθέτησαν πρόωρα το ΔΠΧΑ8 και βρήκαν τους πιο κοινούς λόγους: αλλαγές στις δομές διαχείρισης, διάθεση τομέων, σημαντικές εξαγορές και καμία αλλαγή στους αναφερόμενους τομείς. Η παρούσα μελέτη συμπεριλαμβάνει την ενδεχόμενη πρόωρη υιοθέτηση του νέου προτύπου ως μεταβλητή ελέγχου στα στατιστικά μοντέλα για τη διερεύνηση στον αντίκτυπο του στις πρακτικές αποκάλυψης τομέων με μια πολυπαραγοντική προσέγγιση και όχι μόνο με έναν περιγραφικό τρόπο.

Μερικές εμπειρικές μελέτες έχουν διερευνήσει την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 με την ενσωμάτωση των χαρακτηριστικών επιπέδου της επιχείρησης ως μεταβλητών ελέγχου. Αυτές οι μελέτες διαφέρουν ως προς τους σκοπούς τους και, ως εκ τούτου, δεν είναι εύκολα συγκρίσιμες. Εντούτοις, διερευνούν παρόμοια χαρακτηριστικά που φαίνεται να επηρεάζουν τις πρακτικές υποβολής εκθέσεων για τα τμήματα μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Τα κοινά χαρακτηριστικά που παρατηρούνται γενικώς είναι το μέγεθος, οι ευκαιρίες ανάπτυξης, η κερδοφορία και η μόχλευση. Συνολικά, τα ευρήματα δείχνουν ότι το μέγεθος είναι σημαντικά και θετικά συνδεδεμένο με την ποιότητα των πληροφοριών τμήματος που αποκαλύπτονται. Η κερδοφορία φαίνεται να έχει θετική σχέση με τον αριθμό των στοιχείων που γνωστοποιούνται στο ΔΠΧΑ 8, αλλά όχι με

τον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αποκαλύπτονται. Οι ευκαιρίες ανάπτυξης και η μόχλευση παρουσιάζουν γενικά αρνητική σχέση με το ποσό των πληροφοριών κατά τομέα που γνωστοποιούνται στο ΔΠΧΑ 8 αλλά, ως επί το πλείστον, δεν είναι σημαντικές.

Συμπερασματικά, τα χαρακτηριστικά της επιχείρησης που εξετάζονται στην παρούσα μελέτη είναι, το μέγεθος, η κερδοφορία, η μόχλευση, ο ρυθμός ανάπτυξης, οι εγγραφές, ο τύπος του ελεγκτή, η βιομηχανία και η πρόωρη και εθελοντική υιοθέτηση των νέων προτύπων.

3.4.3 ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑ ΚΟΣΤΗ

Το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα είναι μια κρίσιμη πτυχή όταν πρόκειται για την τμηματική αναφορά. Και αυτό είναι πολύπλοκο, διότι οι διαχειριστές ενδέχεται να είναι απρόθυμοι να αποκαλύψουν πληροφορίες κατά τομέα, επειδή μπορούν να παρέχουν στους ανταγωνιστές εμπορικά πολύτιμες πληροφορίες που δεν είναι αλλιώς διαθέσιμες. Σύμφωνα με το Standford (1998), μια άποψη είναι ότι οι εταιρείες θα αποφύγουν την παροχή αποκαλύψεων σε τμήματα για πράξεις σε ιδιαίτερα ανταγωνιστικά περιβάλλοντα. Μια άλλη άποψη είναι ότι οι εταιρείες θέλουν να αποκρύψουν πληροφορίες κατά τομέα σε λιγότερο ανταγωνιστικές βιομηχανίες, όπου είναι ασυνήθιστα υψηλά τα κέρδη.

Σε κάθε περίπτωση, οι εταιρείες πρέπει να κάνουν ένα συμβιβασμό όταν πρόκειται να ενημερώσουν την επενδυτική κοινότητα για την αξία τους και να αποφύγουν να αποκαλύψουν ευαίσθητες πληροφορίες στους ανταγωνιστές. Οι εταιρείες λαμβάνουν

τέτοιες αποφάσεις αφού παρακολουθήσουν τα μηνύματα σχετικά με τις μελλοντικές αποδόσεις και τις πιθανές μελλοντικές ενέργειες των αντιπάλων τους. Ένα αποτέλεσμα αυτού του συμβιβασμού είναι ότι σε περιόδους ισχυρού ανταγωνισμού η αξία της εταιρείας είναι υψηλότερη όταν αποκαλύπτει ότι όλα τα τμήματα έχουν παρόμοια αποτελέσματα (Downes et al., 2018). Στην περίπτωση αυτή, η αποφυγή δυσμενούς επιλογής είναι ένα σημαντικό κίνητρο και εμποδίζει τους ανταγωνιστές να μάθουν πάρα πολύ για μια συγκεκριμένη εταιρεία. Συνεπώς, μόνο σε εταιρείες με σχετικά ομοιογενή αποτελέσματα θα αναφέρουν ξεχωριστά τα τμήματα τους, ενώ οι εταιρείες με υψηλή ετερογένεια στα αποτελέσματα των τμημάτων τους δεν θα τείνουν να αποσυνθέτουν. Επιπλέον, υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν ότι οι εταιρείες παρακινούνται να αναφέρουν πληροφορίες σχετικά με τους τομείς τους με μεγαλύτερη διαφάνεια, προκειμένου να καταστούν πιο εμφανείς οι κακές επιδόσεις (Pope & McLeasy, 2011). Η εξήγηση γι 'αυτό είναι ότι θα εμφανιστούν ως χαμηλές επιδόσεις σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους.

Η μελέτη των Bugeja et al. (2015) διερεύνησε τα κίνητρα πίσω από τις πρακτικές αποκάλυψης τομέων μετά την εισαγωγή του των προγενέστερων καθώς και των νέων προτύπων. Οι συγγραφείς υιοθέτησαν μια προσέγγιση πολλαπλών μεταβλητών σε μια προσπάθεια να προσδιοριστεί γιατί οι επιχειρήσεις αποκαλύπτουν πρόσθετα τμήματα. Βρήκαν μόνο ελάχιστα στοιχεία που δείχνουν ότι η ανταγωνιστικότητα της βιομηχανίας και η υψηλότερη κερδοφορία της επιχείρησης επηρεάζουν τον αριθμό των αναφερθέντων τομέων. Ωστόσο, βρήκαν κάποια στοιχεία που υποδηλώνουν ότι η ποικιλομορφία της βιομηχανίας συνδέεται με την αλλαγή στον αριθμό των αναφερθέντων τομέων, αν και τα ευρήματα δεν ήταν συνεπή σε όλες τις δοκιμές που

πραγματοποιήθηκαν. Τέλος, υποστήριξαν ότι ο αριθμός των στοιχείων που αποκαλύφθηκαν ανά τομέα επηρεάστηκε από ανταγωνιστικές δυνάμεις και ένα κίνητρο για την ελαχιστοποίηση του κόστους των υπηρεσιών.

Συνοψίζοντας, ο αντίκτυπος του ανταγωνιστικού περιβάλλοντος σχετίζεται με το γεγονός ότι οι εταιρείες παρακινούνται να αποκρύψουν τις καλές επιδόσεις του τομέα, εάν αυτό προσελκύσει δυνητικούς ανταγωνιστές. Ταυτόχρονα, οι εταιρείες έχουν επίσης κίνητρο να κρύψουν τις επιδόσεις των κακών τμημάτων λόγω του κόστους των υπηρεσιών.

Ωστόσο, δεδομένου ότι η μελέτη αυτή δεν έχει ως στόχο να αξιολογήσει τον τρόπο με τον οποίο το κόστος ιδιοκτησίας και το κόστος αντιπροσωπείας, θα μπορούσαν να εξηγήσουν ενδεχόμενες διαφορές στις πρακτικές κατά τομέα αναφοράς μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ8, ωστόσο αυτές οι πτυχές δεν εξετάζονται άμεσα στη μελέτη μου. Εντούτοις, η συμπερίληψη της κερδοφορίας ως μεταβλητής ελέγχου δίνει μια ένδειξη της συνολικής απόδοσης μιας εταιρείας και επιτρέπει να ληφθούν υπόψη τα ενδεχόμενα κίνητρά της για την απόκρυψη ή την αποκάλυψη πληροφοριών τμήματος. Μια θετική σχέση μεταξύ της κερδοφορίας της εταιρείας και του ποσού των πληροφοριών που αποκαλύπτονται είναι η ένδειξη ότι οι εταιρείες έχουν κίνητρα να προσελκύσουν τους πιστωτές και να διαβεβαιώσουν τους μετόχους.

Η μελέτη αυτή περιλαμβάνει επίσης δύο χαρακτηριστικά σε επίπεδο επιχείρησης που δεν έχουν εξεταστεί όσον αφορά τις πρακτικές αποκάλυψης τομέων. Ο πρώτος είναι ο αριθμός των ετών που έχει αναφερθεί μια εταιρεία σύμφωνα με τις τοπικές GAAP πριν υιοθετήσει τα ΔΠΧΑ. Οι Kvaal & Nobes (2012) αποδεικνύουν ότι υπάρχουν διαφορετικές εθνικές εκδοχές της πρακτικής των ΔΠΧΑ. Επιπλέον, εταιρείες σε διαφορετικές χώρες χρησιμοποιούν τη δυνατότητα να ακολουθήσουν τις πρακτικές πριν από το νέο σύνολο προτύπων που συνδέονται με τις εθνικές ΓΑΛΑ. Η αυξημένη ευελιξία που χαρακτηρίζει το ΔΠΧΑ 8 θα μπορούσε να οδηγήσει τις εταιρείες να επανέλθουν στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων πριν από το ΔΠΧΑ, ακόμη και αν είχαν ήδη υποβάλει αναφορά σύμφωνα με το ίδιο προγενέστερο πρότυπο. Ωστόσο, αυτή η δυνατότητα θα πρέπει να είναι πιο σχετική με τις εταιρείες που έχουν υποβάλει έκθεση για αρκετά χρόνια βάσει των τοπικών ΓΑΛΑ πριν υιοθετήσουν τα ΔΠΧΑ. Για το λόγο αυτό, η εμπειρική ανάλυση λαμβάνει υπόψη αυτή την πτυχή.

Ο Prencipe (2004) διερεύνησε τον αντίκτυπο των ετών από τη δημιουργία μιας εταιρείας στις εθελοντικές αποκαλύψεις τομέων. Η πρόβλεψή της ήταν ότι οι εταιρείες που είχαν εισαχθεί για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα ανέφεραν καλύτερη αποκάλυψη τομέων. Ωστόσο, το πλαίσιο της μελέτης του ήταν το ιταλικό περιβάλλον, όπου οι κανονισμοί που αφορούσαν την αναφορά σε τμήματα ήταν σχεδόν ανύπαρκτοι, και η αποκάλυψη τομέων θεωρήθηκε ως εθελοντική πληροφόρηση. Τα έτη που αναφέρονται βάσει των τοπικών ΓΑΛΑ και πριν από την εισαγωγή των ΔΠΧΑ μπορούν να

χρησιμοποιηθούν για τη μέτρηση της εξοικείωσης της εταιρείας με τους τοπικούς κανονισμούς σε ένα πλαίσιο όπου οι πληροφορίες τομέα είναι ρυθμισμένες ομοιογενώς για όλες τις χώρες.

ΓΛΩΣΣΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Προηγούμενες διεθνείς μελέτες σχετικά με τις πρακτικές γνωστοποίησης συμπεριέλαβαν μόνο εταιρείες στο δείγμα που αναφέρουν στα αγγλικά (Nichols et al., 2012). Ωστόσο, η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία παρουσίασαν ισχυρούς εθνικούς φραγμούς στην εισαγωγή των ΔΠΧΑ (Dunne et al., 2008). Συνεπώς, οι εταιρείες που αποφασίζουν να μην δημοσιεύουν τις ετήσιες εκθέσεις τους στα αγγλικά θα μπορούσαν να υποδηλώνουν μια αποστροφή προς τη διεθνοποίηση ή να μην παρακινούνται να αναφέρουν με διαφάνεια.

Η συμπερίληψη εταιρειών που δεν αναφέρουν στα αγγλικά προσφέρει τη δυνατότητα να διερευνηθεί κατά πόσο η γλώσσα αναφοράς είναι ένας σημαντικός καθοριστικός παράγοντας για τις πρακτικές αποκάλυψης τομέων.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3.1 ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ			
Ερευνητικά ερωτήματα			
1	<i>Σε τι βαθμό επηρέασε η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 τις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα από τις εισηγμένες επιχειρήσεις που αναφέρονται σε τις τέσσερις μεγάλες χώρες στην Ευρώπη;</i>		
2	<i>Υπάρχουν διαφορές σε επίπεδο χώρας αναφορικά με την εταιρική αποκάλυψη πριν και μετά την εφαρμογή του ΔΠΧΑ 8, και σε περίπτωση που υπάρχουν, ποιες είναι αυτές;</i>		
Υποθέσεις της έρευνας			
H1	Αριθμός λέξεων	H1	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον όγκο πληροφορίας.</i>
		H1a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον όγκο πληροφορίας ανά χώρα.</i>
		H1b	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον όγκο πληροφορίας ανά μέγεθος επιχείρησης.</i>
H2	Ταυτοποίηση ΕΛΕΑ	H2	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει την αναγνώριση του ΕΛΕΑ</i>
		H2a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει την αναγνώριση του ΕΛΕΑ ανά χώρα.</i>
		H2b	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει την αναγνώριση του ΕΛΕΑ ανά μέγεθος επιχείρησης.</i>
H3	Προσδιορισμός Τομέα	H2	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον προσδιορισμό του τομέα.</i>
		H3a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον προσδιορισμό του τομέα ανά χώρα</i>
		H3b	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον προσδιορισμό του τομέα ανά μέγεθος επιχείρησης.</i>
H4	Αριθμός τομέων	H4	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον αριθμό τομέων.</i>
		H4a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον αριθμό τομέων ανά χώρα</i>
		H4b	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον αριθμό τομέων ανά μέγεθος επιχείρησης.</i>

H5	Διακυμάνσεις στον αριθμό λειτουργικών τμημάτων	H5	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τις διακυμάνσεις στον αριθμό λειτουργικών τμημάτων.</i>
		H5a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τις διακυμάνσεις από ένα σε πολλαπλά τμήματα.</i>
		H5b	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τις διακυμάνσεις από πολλαπλά τμήματα σε ένα.</i>
H6	Αριθμός γεωγραφικών περιοχών	H6	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον αριθμό γεωγραφικών περιοχών που γνωστοποιούνται.</i>
		H6a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον αριθμό γεωγραφικών περιοχών που γνωστοποιούνται σε επίπεδο χώρας.</i>
H7	Τύπος γεωγραφικών περιοχών	H7	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον τύπο γεωγραφικών περιοχών που γνωστοποιούνται.</i>
		H7a	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον τύπο γεωγραφικών περιοχών που γνωστοποιούνται σε επίπεδο χώρας.</i>
H8	Απαιτήσεις	H8	<i>Η εφαρμογή του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές γνωστοποίησης κατά λειτουργικό τομέα επηρεάζει τον αριθμό απαιτούμενων στοιχείων γνωστοποίησης.</i>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο: ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Αυτό το κεφάλαιο χωρίζεται σε τέσσερις ενότητες. Στην πρώτη γίνεται η περιγραφή της μεθοδολογικής προσέγγισης των ερευνητικών ερωτημάτων της παρούσας μελέτης, όπου γίνεται σύγκριση των διαθέσιμων μεθόδων και επιλέγεται η καταλληλότερη για το καθένα από τα στοιχεία που εξετάζονται.

Έπειτα περιγράφεται ο τρόπος συλλογής δεδομένων για τη διεξαγωγή της έρευνας, αναλύοντας τις τακτικές που χρησιμοποιήθηκαν για την συλλογή πρωτογενών δεδομένων, την απόρριψη ορισμένων από αυτών και την οργάνωση τους για τα επόμενα στάδια της έρευνας.

Τρίτον, παρουσιάζονται λοιπές μεθοδολογικές παρατηρήσεις, που δεν συμπεριλαμβάνονται στα κύρια ερευνητικά ερωτήματα που εξετάζονται στην παρούσα διδακτορική διατριβή, αλλά είναι αρκετά σημαντικά και ενδιαφέροντα για να παραλειφθούν.

Η τελευταία ενότητα, σχετικά με την συλλογή δεδομένων χωρίζεται σε δύο τμήματα. Το πρώτο μέρος περιγράφει το μέγεθος του δείγματος, τα διάφορα στάδια και τα κριτήρια αποκλεισμού που χρησιμοποιήθηκαν για την επιλογή του τελικού δείγματος.

Το δεύτερο μέρος περιλαμβάνει μια παρουσίαση δημογραφικού δείγματος και μεταβλητών ελέγχου για την διεξαγωγή της έρευνας.

4.1 ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Για την διερεύνηση των αναθεωρήσεων του ΔΠΧΑ8 και των επιδράσεων του στην εταιρική αποκάλυψη, είναι αναγκαίο να μελετηθεί η περίοδος πριν και μετά τις αλλαγές στο λογιστικό περιβάλλον και η μετατροπή, έτσι ώστε να είναι δυνατή η σύγκριση μεταξύ των επιλεγμένων χωρών. Το πρώτο ερευνητικό ερώτημα επικεντρώνεται λοιπόν, στις επιδράσεις της εφαρμογής του νέου προτύπου:

Πώς η μετατροπή από ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 επηρέασε την εταιρική γνωστοποίηση στην Ευρώπη;

Αυτό το ερευνητικό ερώτημα επικεντρώνεται στις διάφορες πτυχές που χαρακτηρίζουν το ΔΠΧΑ 8. Από άποψη λειτουργικού επιπέδου, αυτές είναι: ο προσδιορισμός του ΕΛΕΑ, ο προσδιορισμός τομέα, ο αριθμός των πρωτογενών/δευτερογενών τομέων, ο αριθμός των μονοτομηματικών εταιρειών και της γνωστοποίησης ανά κύριο/λειτουργικό τομέα. Επίσης, συμπεριλαμβάνονται οι γεωγραφικές περιοχές που γνωστοποιήθηκαν, οι τύποι γεωγραφικών περιοχών, καθώς και οι απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά γεωγραφική περιοχή.

4.1.1 ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΗ ΛΕΞΕΩΝ

Στη βιβλιογραφία, η καταμέτρηση του αριθμού των λέξεων είναι ένας απλός και αντικειμενικός τρόπος αξιολόγησης της γενικής ποιότητας της οικονομικής πληροφόρησης (Pearson, 2010; Saunders et al, 2015). Στη παρούσα μελέτη γίνεται

χρήση αυτής της μεθόδου για την εκτίμηση του γενικού αντίκτυπου της εισαγωγής του ΔΠΧΑ8 στις πρακτικές υποβολής εκθέσεων.

Ο αριθμός των λέξεων σε σχέση με τους τομείς του ΔΛΠ 14 συγκρίνεται με τον αριθμό των λέξεων που γνωστοποιούνται βάσει ΔΠΧΑ 8, που δημοσιοποιούνται στις ετήσιες εκθέσεις σχετικά με την παρουσίαση των λειτουργικών τομέων. Πρέπει να σημειωθεί ότι η μελέτη αυτή λαμβάνει υπόψη μόνο την συγκεκριμένη ενότητα στην ετήσια έκθεση, και όχι άλλες αναφορές τομέων σε άλλα μέρη της έκθεσης.

4.1.2 ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΛΗΨΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Ο προσδιορισμός του επικεφαλής λήψης επιχειρηματικών αποφάσεων (ΕΛΕΑ) και του ρόλου του, είναι σημαντικά όταν πρόκειται για γνωστοποίηση τομέων. Ο ρόλος του ΕΛΕΑ είναι ύψιστης σημασίας σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, διότι πάνω του βασίζεται η τακτική αναθεώρησή πληροφοριών που πρέπει να γνωστοποιούνται σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, καθώς και άλλες σημαντικές επιχειρησιακές αποφάσεις. Γι'αυτό το λόγο γίνεται καταμέτρηση των εταιριών που κάνουν αναφορά στον ΕΛΕΑ βάσει τα ΔΠΧΑ8 και τα ΔΛΠ14 και στη συνέχεια γίνεται σύγκριση μεταξύ τους.

4.1.3 ΤΟΜΕΙΣ

Είναι σημαντικό να προσδιοριστεί ο βαθμός όπου οι Ευρωπαϊκές επιχειρήσεις προσδιορίζουν τους κύριους και λειτουργικούς τομείς τους. Έτσι, συγκρίνεται ο τρόπος με τον οποίο οι επιχειρήσεις προσδιόρισαν τους τομείς τους σύμφωνα με τα δύο αυτά πρότυπα. Σύμφωνα με το ΔΛΠ 14, οι επιχειρήσεις καθόριζαν τα τμήματα τους ως

πρωτογενή/δευτερογενή, και στη συνέχεια, τα κύρια τμήματα ορίζονται βάσει επιχειρηματικής δραστηριότητας/γεωγραφικής περιοχής.

Επίσης, βάσει το ΔΠΧΑ 8, οι επιχειρήσεις γνωστοποιούν την εσωτερική τους δομή, πράγμα που σημαίνει ότι τα τμήματα σε λειτουργικό επίπεδο μπορούν να προσδιοριστούν από την επιχειρηματική τους δραστηριότητα, την γεωγραφική τους περιοχή, ή αυτό να γίνει σε συνδυασμό. Γι' αυτό το λόγο συγκρίνεται το ποσοστό των εταιρειών που προσδιορίζονται από τη δραστηριότητα/περιοχή βάσει το ΔΛΠ 14 και από τη δραστηριότητα/περιοχή ή ο συνδυασμός αυτών, βάσει του ΔΠΧΑ8.

4.1.4 ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΝΑΦΕΡΘΕΝΤΩΝ ΤΟΜΕΩΝ

Ο μέσος αριθμός πρωτογενών τομέων που αναφέρονται στο ΔΛΠ14 συγκρίνεται με τον μέσο όρο των λειτουργικών τομέων που αναφέρονται στο ΔΠΧΑ 8.

4.1.5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΕΝΟΣ ΤΟΜΕΑ

Ένα από τα προβλεπόμενα οφέλη από το ΔΠΧΑ 8 είναι η μείωση του αριθμού των εταιρειών που εστιάζουν σε ένα τομέα, και αναμένονται ενδεχόμενες μεταβολές στο ποσοστό τους. Συγκρίνεται λοιπόν ο αριθμός μεταβολής από ένα τομέα σε πολλαπλούς και αντίστροφα (από πολλαπλούς σε ένα) για να αξιολογήσει κατά πόσον η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 έχει οδηγήσει σε μείωση των εταιριών που γνωστοποιούν έναν μόνο τομέα.

4.1.6 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΑ ΚΥΡΙΟ/ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΟΜΕΑ

Στη μελέτη αυτή, χρησιμοποιούνται μονομερείς και πολυπαραγοντικές αναλύσεις για να διερευνηθεί κατά πόσον η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 επηρεάζει τις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών με διαφορετικό τρόπο, βάση τον τύπο των γνωστοποιήσεων. Για τον σκοπό αυτό μελετώνται τέσσερις δείκτες.

Ο πρώτος, υποχρεωτικός δείκτης, περιλαμβάνει τα στοιχεία που απαιτούνται και από τα δύο πρότυπα, (αποδοτικότητα, περιουσιακά στοιχεία και υποχρεώσεις). Ο δεύτερος, υπό-όρους δείκτης, περιλαμβάνει τις πληροφορίες για τα αποτελέσματα χρήσης και τις οικονομικές καταστάσεις, (έσοδα από εξωτερικούς πελάτες, έσοδα από τόκους, έξοδα τόκων, αποσβέσεις, έσοδα από τη μέθοδο της καθαρής θέσης, φορολογικά έσοδα, υλικά μη-ταμειακά στοιχεία εκτός από αποσβέσεις, τις επενδύσεις σε μεθόδους καθαρής θέσης, κεφαλαιουχικές δαπάνες). Ο τρίτος, εθελοντικός δείκτης, περιλαμβάνει εθελοντικές πληροφορίες κατά τομέα (πρόσθετα στοιχεία της κατάστασης λογαριασμού αποτελεσμάτων, πρόσθετα στοιχεία ισολογισμού, πληροφορίες για ταμειακές ροές, έξοδα E&A, έξοδα αναδιάρθρωσης, και άλλα λοιπά στοιχεία). Ο τελευταίος, συνολικός δείκτης, περιλαμβάνει τον συνολικό αριθμό στοιχείων που αποκαλύπτονται ανά κύριο/λειτουργικό τομέα. Αυτός ο δείκτης μπορεί να θεωρηθεί συγκεντρωτικός για το συνολικό όγκο πληροφοριών που αποκαλύπτουν οι επιχειρήσεις. Όσο υψηλότερος είναι ο δείκτης, τόσο περισσότερες πληροφορίες κατά τομέα παρέχονται από την εταιρεία σχετικά με τους κύριους/λειτουργικούς τομείς τους.

Καθώς η κάθε επιχείρηση έχει διαφορετικά κίνητρα για την εθελοντική γνωστοποίηση πληροφοριών, ο διαχωρισμός κατά τομέα θα επιτρέψει μια ανάλυση του τρόπου με τον οποίο το ΔΠΧΑ 8 επηρεάζει τις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών όταν οι απαιτήσεις μεταβάλλονται από υποχρεωτική σε υπό όρους (πιο ευέλικτη). Περαιτέρω, θα είναι δυνατό να αναλυθεί κατά πόσον η εισαγωγή μεγαλύτερης ευελιξίας επηρεάζει την αποκάλυψη των προαιρετικών πληροφοριών, με διερεύνηση των αλλαγών στον εθελοντικό δείκτη πριν και μετά την αλλαγή των προτύπων από ΔΛΠ14 σε ΔΠΧΑ8.

4.1.7 ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΟΝΤΟΤΗΤΑΣ

Ο μέσος αριθμός δευτερευόντων γεωγραφικών περιοχών που αναφέρονται στο ΔΛΠ14 συγκρίνεται με τον μέσο αριθμό γεωγραφικών τομέων που αναφέρονται στο ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο οντότητας.

4.1.8 ΤΥΠΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΟΝΤΟΤΗΤΑΣ

Οι διάφοροι τύποι γεωγραφικών περιοχών χωρίστηκαν στις ακόλουθες κατηγορίες: κανένας, μόνο χώρα έδρας, χώρα έδρας και άλλες περιοχές, συγκεκριμένη χώρα, συνδυασμός χωρών και περιοχών, χώρα έδρας και ευρύτερες περιοχές και ευρείες περιοχές.

4.1.9 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΟΝΤΟΤΗΤΑΣ

Οι πληροφορίες σχετικά με τις γεωγραφικές περιοχές στο επίπεδο δευτερογενούς οντότητας μπορούν να χωριστούν σε υποχρεωτικές και προαιρετικές. Ωστόσο, το μόνο στοιχείο που απαιτείται από τα δύο πρότυπα είναι τα γεωγραφικά έσοδα. Επιπλέον, οι κεφαλαιακές προσθήκες απαιτούνται μόνο βάσει του ΔΛΠ14. Για το λόγο αυτό, είναι δύσκολο να δημιουργηθεί ένας συγκεκριμένος δείκτης για τις γεωγραφικές πληροφορίες που απαιτούνται και από τα δύο πρότυπα. Για το λόγο αυτό, ο δείκτης που χρησιμοποιήθηκε σε αυτή τη μελέτη για γεωγραφικές πληροφορίες είναι ο συνολικός δείκτης, δηλαδή, περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που μπορούν να αποκαλυφθούν στο επίπεδο αυτό. Ο συνολικός γεωγραφικός δείκτης μπορεί να θεωρηθεί ως υποκατάστατο για το όγκο των γεωγραφικών πληροφοριών που αποκαλύπτουν οι επιχειρήσεις. Συνεπώς, όσο υψηλότερος είναι ο δείκτης, τόσο περισσότερες γεωγραφικές πληροφορίες παρέχονται από την εταιρεία σχετικά με τις γεωγραφικές περιοχές.

Τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στον συνολικό γεωγραφικό δείκτη είναι: γεωγραφικά έσοδα, γεωγραφικά στοιχεία ενεργητικού, γεωγραφικά μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία, άλλα γεωγραφικά στοιχεία ενεργητικού, γεωγραφική κερδοφορία, γεωγραφικές υποχρεώσεις, γεωγραφικά πρόσθετα στοιχεία λογαριασμού αποτελεσμάτων, γεωγραφική απόσβεση γεωγραφική E&A, και σημαντικοί πελάτες. Αυτό σημαίνει ότι οι επιχειρήσεις μπορούν να αποκαλύψουν το μέγιστο 11 στοιχεία και τουλάχιστον 0 ανά γεωγραφική περιοχή.

4.1.10 ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΔΠΧΑ8 ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΧΩΡΑΣ

Το δεύτερο ερευνητικό ερώτημα επικεντρώνεται σε όλες τις παραπάνω διαφορές που προκύπτουν από τη μετατροπή ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8, σε επίπεδο χώρας. Η μεθοδολογική προσέγγιση που ακολουθείται εξετάζει λοιπόν τις διακυμάνσεις όλων των παραπάνω χαρακτηριστικών, συγκρίνοντας την κάθε χώρα ανά πρότυπο, και στη συνέχεια κάνει σύγκριση ανά μεταξύ τους. Η προσέγγιση που χρησιμοποιείται απαντά λοιπόν το παρακάτω ερευνητικό ερώτημα:

Ποιες είναι οι διαφορές γνωστοποίησης σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς που ακολούθησαν έπειτα τη μετατροπή του ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο χώρας;

Για την ανάλυση των διαφορών μεταξύ των προτύπων σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς, αναλύονται χρησιμοποιώντας μονομεταβλητές και πολυπαραγοντικές αναλύσεις, καθώς και αναλύσεις πολλαπλών μεταβλητών.

Οι γραμμικές (Linear) και Poisson παλινδρομήσεις θα έχουν ως εξαρτημένη μεταβλητή τις διάφορες πτυχές ενδιαφέροντος σε επιχειρησιακό επίπεδο, όπως τον αριθμό λέξεων, αριθμό λειτουργικών τομέων, αριθμό στοιχείων που περιγράφονται στον «υπό όρους» δείκτη, κ.ά. Η κύρια ανεξάρτητη μεταβλητή που δοκιμάστηκε στην παλινδρόμηση είναι η χώρα/κράτος καθώς στη παρούσα έρευνα, μελετώνται οι διαφορές μεταξύ αυτών ενώ οι μεταβλητές ελέγχου είναι τα χαρακτηριστικά σε επίπεδο επιχείρησης και άλλοι παράγοντες που δεν έχουν μελετηθεί ξανά (ο αριθμός των ετών που έχει αναφερθεί μια εταιρεία σύμφωνα με τις Εθνικού Χαρακτήρα Γενικά Αποδεκτές

Λογιστικές Αρχές πριν την υιοθέτηση των ΔΠΧΑ & η Γλώσσα Γνωστοποίησης), και αναλύονται λεπτομερώς στο κεφάλαιο 3.4.2 και 3.4.3

Επιπροσθέτως, μια σειρά ελέγχων αντοχής (robustness checks) πραγματοποιήθηκαν για την ενίσχυση της εγκυρότητας των μοντέλων της μελέτης, με έλεγχο όλων των μεταβλητών για ενδεχόμενα ακραία σημεία. Σε ορισμένες περιπτώσεις των εξαρτώμενων μεταβλητών, βρέθηκαν ακραίες τιμές (3 ακραίες τιμές εντοπίστηκαν σχετικά με τον αριθμό των τμημάτων που αναφέρθηκαν και στα δύο πρότυπα, 6 ακραίες τιμές σχετικά με τον αριθμό των στοιχείων που αναφέρονται στον Συνολικό Γεωγραφικό Δείκτη σύμφωνα με το προγενέστερο πρότυπο (4 και 2 σύμφωνα με το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ8 αντίστοιχα). Ωστόσο, και με τον αποκλεισμό των ακραίων τιμών τα αποτελέσματα δεν επηρεάστηκαν σε κανένα από τα μοντέλα.

Οι περιγραφές των ανεξάρτητων μεταβλητών που περιλαμβάνονται, έχουν ως εξής:

ΗΒ	Ηνωμένο Βασίλειο	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία είναι εισηγμένη στο Ηνωμένο Βασίλειο.
ΓΑ	Γαλλία	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία είναι εισηγμένη στη Γαλλία.
ΓΕ	Γερμανία	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία είναι εισηγμένη στη Γερμανία.
ΙΤ	Ιταλία	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία είναι εισηγμένη στην Ιταλία.

Οι παραπάνω χώρες συγκρίνονται με το Ηνωμένο Βασίλειο σε όλες τις παλινδρομήσεις. Ωστόσο, οι συγκεκριμένες διαφορές μεταξύ των τεσσάρων χωρών

εξετάζονται περαιτέρω σε όλες τις παλινδρομήσεις που χρησιμοποιήθηκαν βάσει τις

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.1B
ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΜΕΤΑΒΛΗΤΩΝ

Κερδοφορία	Ο φυσικός λογάριθμος των κερδών προ φόρων, χρηματοδοτικών, επενδυτικών αποτελεσμάτων και αποσβέσεων διαιρούμενος με το συνολικό ενεργητικό (adjusted EBITDA).
Μόχλευση	Ο φυσικός λογάριθμος των χρηματοοικονομικών υποχρεώσεων/ συνολικό ενεργητικό.
Πολλαπλές καταχωρήσεις	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία είναι εισηγμένη σε διάφορες αγορές και 0 εάν όχι.
Big4	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία ελέγχεται από ελεγκτική εταιρία Big 4 (KPMG, PwC, EY, Deloitte).
Big7(3)	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία ελέγχεται από ελεγκτική εταιρία Big 7 (εκτός Big 4), BDO,GT, Mazars.
Βιομηχανική Παραγωγή παρακάτω μεταβλητές.	Αυτή η μεταβλητή παίρνει αξία 1 εάν η εταιρεία είναι εταιρεία βιομηχανικής παραγωγής.

4.2 ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Τα στοιχεία συγκεντρώθηκαν χειροκίνητα για το τελευταίο έτος που η κάθε εταιρεία γνωστοποίησε σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 (2008) και το πρώτο έτος που η εταιρεία γνωστοποίησε σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 (2009). Αυτή η διαδικασία επιτρέπει μια πιο αποτελεσματική απομόνωση του αποτελέσματος του νέου προτύπου, καθώς εξετάζει το ίδιο οικονομικό έτος.

Οι επιχειρήσεις που συμπεριλήφθηκαν στο τελικό δείγμα επιλέχθηκαν τυχαία από έναν κατάλογο των Ευρωπαϊκών εταιρειών που απαριθμούνται στο ευρετήριο της βάσης δεδομένων Creditsafe, η οποία υποστηρίζεται και στις τέσσερις χώρες που μελετούνται στην παρούσα έρευνα. Το Creditsafe είναι μια παγκόσμια βάση δεδομένων που περιέχει οικονομικές πληροφορίες για περισσότερες από 320.000 επιχειρήσεις στην

Ευρώπη δημόσιου ενδιαφέροντος και μη (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ηνωμένο Βασίλειο, Βέλγιο, Νορβηγία, Σουηδία, Ιρλανδία και Ολλανδία), στις ΗΠΑ, και την Ιαπωνία. Η βάση αυτή παρέχει πρόσβαση στα οικονομικά στοιχεία, πληροφορίες σχετικά με συγχωνεύσεις, τις τιμές των μετοχών και άλλες πληροφορίες.

Παρόλο που η βάση δεδομένων Creditsafe περιέχει ορισμένες πληροφορίες σχετικά με την αποκάλυψη τομέων για εισηγμένες επιχειρήσεις σε μερικές χώρες στην Ευρώπη, η συλλογή δεδομένων έγινε χειροκίνητα καθώς έπρεπε να διασφαλιστεί η πληρότητα και αξιοπιστία των δεδομένων, και άλλα πλεονεκτήματα που προσφέρει αυτή η μέθοδος συλλογής δεδομένων, όπως αναφέρονται παρακάτω.

Πρώτον, οι πρακτικές υποβολής εκθέσεων για το ίδιο έτος βάσει δύο διαφορετικών προτύπων μπορούν να συγκριθούν σε μεγαλύτερο βαθμό. Αυτό δεν θα ήταν εφικτό μόνο με τη χρήση των δεδομένων που ήταν διαθέσιμα στην Creditsafe, επειδή η βάση δεδομένων δεν διευκρινίζει ποτέ η εταιρεία υιοθέτησε το ΔΠΧΑ 8 και δεν παρουσιάζει τις αναθεωρημένες πληροφορίες τμήματος για την χρήση του έτους μετατροπής.

Δεύτερον, η επισκόπηση των ετήσιων εκθέσεων των εταιρειών επέτρεψε τον εύκολο εντοπισμό και τον αποκλεισμό των εταιρειών που επλήγησαν από άλλες σημαντικές αλλαγές στο επιχειρησιακό περιβάλλον, που δεν σχετίζονται με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

Τρίτον, ο απευθείας έλεγχος των ετήσιων εκθέσεων, δηλαδή πρωτόγεννων πηγών, δεν έθεσε σε κίνδυνο την έρευνα αναφορικά με ελλείψεις πληροφορίες. Πολλές φορές, δεν γίνεται αναφορά όλων των πληροφοριών της ετήσιας έκθεσης στις βάσεις δεδομένων,

ή γίνεται μεταποίηση αυτών για την ομοιομορφία των δεδομένων στις βάσεις αναζήτησης.

Τέλος, τα δεδομένα που συλλέχθηκαν, οργανώθηκαν με τέτοιο τρόπο από την αρχή της έρευνας, για να αντιστοιχούν στην σειρά που θα μελετούνταν τα διάφορα στοιχεία, διευκολύνοντας σημαντικά το συνολικό ερευνητικό έργο. Για παράδειγμα, πρώτα έγινε η επιλογή εταιριών (Παράρτημα 2), και όλων των στοιχείων που σχετίζονται με τους τομείς, και στη συνέχεια συλλέχθηκαν τα δεδομένα των ανεξάρτητων μεταβλητών, χρησιμοποιώντας και πάλι την Creditsafe. Μια παρουσίαση των περιγραφικών στατιστικών για τις ανεξάρτητες μεταβλητές αναλύεται περαιτέρω στο κεφάλαιο 5.

4.3 ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Η μεθοδολογία που χρησιμοποιείται σε αυτή τη μελέτη είναι καθαρά ποσοτική και ακολουθεί μια θετικιστική ερευνητική προσέγγιση. Η ποσοτική/θετικιστική προσέγγιση χρησιμοποιείται ευρέως στη λογιστική έρευνα και συνήθως χαρακτηρίζεται από τη δοκιμασία υποθέσεων χρησιμοποιώντας διαφορετικούς τύπους παλινδρόμησης.

Η ποσοτική μεθοδολογική προσέγγιση ακολουθείται με προκαθορισμένες και δομημένες τεχνικές συλλογής δεδομένων. Τα δεδομένα αυτά μπορεί να είναι και ποσοτικά, αλλά και ποιοτικά. Αυτό σημαίνει πως ορισμένα δεδομένα ποιοτικού χαρακτήρα, ποσοτικοποιούνται για τις ανάγκες της διεξαγωγής της έρευνας. Επίσης, η ποσοτική έρευνα εστιάζει στη χρήση δεδομένων με σκοπό την δοκιμή μιας θεωρίας, βασισμένη σε αριθμητικά στοιχεία τα οποία μελετούν και θέλουν να δώσουν

απαντήσεις στα ερευνητικά ερωτήματα που αναπτύχθηκαν. Η σχεδίαση λοιπόν μιας ποσοτικής έρευνας πρέπει να είναι οργανωμένη, και σχεδιασμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να απαντά στις υποθέσεις να έχουν καθοριστεί. Είναι επίσης σημαντικό να προκαθοριστούν οι εξαρτημένες και ανεξάρτητες μεταβλητές, έτσι ώστε να εξεταστούν οι σχέσεις μεταξύ τους με την χρήση των κατάλληλων στατιστικών αναλύσεων.

Τέλος, η ποσοτική μεθοδολογική προσέγγιση παρουσιάζει τα αποτελέσματα της μελέτης από ένα στατιστικά αποδεκτό δείγμα, εξασφαλίζοντας με αυτό τον τρόπο την γενικευσιμότητα των πορισμάτων. Συνοπτικά, τα πλεονεκτήματα της ποσοτικής μεθοδολογικής προσέγγισης συμπεριλαμβάνουν ότι μεγαλύτερα δείγματα του πληθυσμού καθιστούν τα αποτελέσματα της έρευνας γενικεύσιμα. Ελαχιστοποιείται επίσης η υποκειμενικότητα που θα υπήρχε από την χρήση ποιοτικών δεδομένων, και γίνεται ταχύτερη και μεγαλύτερης ακρίβειας αξιολόγηση δεδομένων.

Ωστόσο, η ποσοτική μεθοδολογική προσέγγιση περιορίζεται μόνο στα πλαίσια των υποθέσεων που έχουν ήδη διαμορφωθεί, δίχως να υπάρχουν περιθώρια διερεύνησης περαιτέρω φαινομένων, που θα μπορούσαν να σχετίζονται με το θέμα της έρευνας. Στα πλαίσια της παρούσας έρευνας, σκοπός είναι μόνο η διερεύνηση του αντίκτυπου της μετατροπής των λογιστικών προτύπων, γενικά, αλλά και σε επίπεδο χώρας, οπότε η ποσοτική μεθοδολογική προσέγγιση φαίνεται να είναι η καταλληλότερη.

Πιο συγκεκριμένα, η μελέτη αυτή διερευνά τις επιπτώσεις που έχει μια ρυθμιστική αλλαγή στις πρακτικές γνωστοποίησης, με τα στοιχεία που γνωστοποιούνται στις ετήσιες εκθέσεις των εταιρειών. Η προσέγγιση αυτή ακολουθεί τη μεθοδολογία

προηγούμενων μελετών που διερευνούν ρυθμιστικές αλλαγές (Nichols et al., 2012; Aleksanyan & Danbolt, 2015; Bryce et al., 2015).

Στην περίπτωση αυτή, είναι απαραίτητο να εξεταστούν οι συνέπειες των νέων ρυθμίσεων. Όπως έχει αναφερθεί στο κεφάλαιο 3, τα λογιστικά πρότυπα επηρεάζουν τις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών με διάφορους τρόπους, δεδομένου ότι οι γνωστοποιήσεις μπορούν να είναι είτε υποχρεωτικές, είτε προαιρετικές (Chen et al. 2014).

Τα πρότυπα έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά και παρουσιάζουν διαφορετικά επίπεδα ακρίβειας και ευελιξίας. Επιπλέον, οι διαχειριστές και οι υπεύθυνοι λήψης αποφάσεων έχουν ένα ορισμένο επίπεδο διακριτικής ευχέρειας όταν πρόκειται για αναφορές στρατηγικής (Beyer et al., 2010; Aboud & Roberts, 2018; Cuccia, 2018). Ο κρίσιμος χαρακτήρας των λογιστικών κανονισμών θέτει το μεθοδολογικό ερώτημα σχετικά με το εάν και πώς η ακαδημαϊκή έρευνα μπορεί και/ή πρέπει να βοηθήσει τους ρυθμιστές και τους συντάκτες των προτύπων στις επιλογές τους (Beyer et al., 2010).

Από την μία, η θετικιστική/περιγραφική ερευνητική προσέγγιση σημαίνει ουσιαστικά την παρατήρηση "τι είναι". Από την άλλη, μια κανονιστική/συντακτική προσέγγιση οδηγεί σε συμπεράσματα για το "τι θα έπρεπε να είναι". Η παρούσα μελέτη είναι κατά κύριο λόγο θετικιστική/περιγραφική, καθώς ο βασικός της στόχος είναι να διερευνήσει τις συνέπειες της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών στην ευρεία περιοχή της Ευρώπης, και σε επίπεδο χώρας. Ωστόσο, η διερεύνηση της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 σημαίνει την εκτίμηση ενός ερωτήματος που δημιουργήθηκε μεταγενέστερα. Συνεπώς, η εκ των υστέρων έρευνα με την χρήση αρχειακών

οικονομικών δεδομένων είναι χρήσιμη για τους όλους τους χρήστες χρηματοοικονομικών πληροφοριών καθώς και τους ρυθμιστές λογιστικών προτύπων. Τα ευρήματα από την εκ των υστέρων έρευνα είναι πολύτιμα για την αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας των προγενέστερων προτύπων, για την αναθεώρηση των ισχύων, και για την δημιουργία νέων.

Η παρούσα έρευνα εξετάζει τον αντίκτυπο της ευελιξίας στην γνωστοποίηση των λειτουργικών τομέων, αξιολογώντας έτσι την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8. Παρόλα αυτά, τα αποτελέσματα μιας τέτοιας έρευνας δεν περιορίζονται μόνο στην υιοθέτηση του συγκεκριμένου προτύπου. Μπορούν επίσης να γενικευτούν και σε άλλες μετατροπές προτύπων, από βασισμένα σε κανόνες σε βασισμένα σε αρχές, καθώς επίσης και στον αντίκτυπο της ευελιξίας στην εταιρική γνωστοποίηση γενικότερα.

4.4 ΕΠΙΛΟΓΗ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

4.4.1 ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Όταν εξετάζεται το μέγεθος ενός δείγματος, είναι σημαντικό να λαμβάνεται υπόψη πως ένα πολύ μικρό δείγμα θα παράγει λιγότερες πληροφορίες. Ταυτοχρόνως, οι περιορισμοί του χρόνου και των πόρων περιορίζουν σε σημαντικό βαθμό το μέγεθος του δείγματος. Για το λόγο αυτό, έγινε υπολογισμός ενός στατιστικά αποδεκτού δείγματος. Ο υπολογισμός μεγέθους δείγματος έγινε με τον παρακάτω τρόπο:

Αντιπροσωπευτικό μέγεθος δείγματος =

Κατανομή 50%/(Περιθώριο σφάλματος% / επίπεδο εμπιστοσύνης)²

Το επίπεδο εμπιστοσύνης ρυθμίστηκε στο 90% και η τυπική απόκλιση ρυθμίστηκε στο 0.5. Αυτές είναι οι τιμές που χρησιμοποιούνται συνήθως όταν τόσο ο πληθυσμός όσο και η διακύμανση είναι άγνωστες ή προσεγγιστικές (Saunders et al., 2015). Η εξίσωση ισούται με ένα μέγεθος δείγματος περίπου 157 εταιρειών, το οποίο στρογγυλοποιήθηκε σε 160 για ομοιογένεια μεταξύ των χωρών, που εξετάστηκαν για τη χρονική περίοδο 2008/2009, όπως αναφέρεται παραπάνω στο κεφάλαιο 4.2.

Η μελέτη αυτή στοχεύει στην εκτίμηση των διαφορών μεταξύ των πρακτικών γνωστοποίησης σε τέσσερις διαφορετικές χώρες της Ευρώπης. Ξεκινώντας από ένα μέγεθος δείγματος 160 εταιρειών, είναι σκόπιμο να υπάρχει ο ίδιος αριθμός παρατηρήσεων σε καθεμία από τις τέσσερις ομάδες (χώρες) προκειμένου να αυξηθεί η στατιστική ισχύς της σύγκρισης. Στην περίπτωση αυτή, ο αριθμός των παρατηρήσεων ανά χώρα καθορίστηκε έτσι σε 40 εταιρείες.

Η βάση δεδομένων Creditsafe χρησιμοποιήθηκε για την τυχαία επιλογή των εταιρειών. Οι εταιρείες που πληρούν τα ακόλουθα κριτήρια αποκλείστηκαν άμεσα από τον συνολικό αριθμό των διαθέσιμων εταιρειών για κάθε χώρα πριν από τη διαδικασία τυχαίας επιλογής του τελικού δείγματος:

- Όλες οι εταιρείες που χρησιμοποιούν σύστημα αναφοράς που δεν ακολουθούν τα ΔΛΠ / ΔΠΧΑ (αποκλεισμός 15 εταιρειών)
- Όλες οι εταιρείες που δεν αναφέρουν ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις (αποκλεισμός 22 εταιρειών)
- Όλες οι εταιρείες που είχαν παράσχει μόνο στοιχεία έως το 2008 ή νωρίτερα (αποκλεισμός 131 εταιρειών)

Η διαδικασία αποκλεισμού πριν από την τυχαία επιλογή, οδήγησε στη διαθεσιμότητα 2.974 εταιριών και στις τέσσερις χώρες που μελετώνται, από τις συνολικά 3.142 εισηγμένες εταιρείες στις τέσσερις χώρες του δείγματος. Ο στόχος για την σύνταξη του τελικού δείγματος για κάθε χώρα, ήταν να εκπροσωπείται από 40 εταιρείες. Εάν για οποιονδήποτε λόγο οι εταιρείες εξαιρέθηκαν από το δείγμα μετά την πρώτη τυχαία επιλογή πραγματοποιήθηκε μια δεύτερη τυχαία επιλογή. Η διαδικασία αυτή συνεχίστηκε μέχρις ότου να συγκεντρωθούν 40 εταιρείες για κάθε χώρα (Παράρτημα 2).

Οι ετήσιες εκθέσεις των τυχαία επιλεγμένων εταιρειών συλλέχθηκαν απευθείας από τις ιστοσελίδες των εταιρειών σε περίπτωση που δεν ήταν διαθέσιμες στην Creditsafe. Οι εταιρείες εξαιρέθηκαν από το δείγμα μετά τις διαφορές τυχαίας επιλογής για τους ακόλουθους λόγους:

α) Εάν συμμετείχαν σε σημαντικά γεγονότα που επηρέασαν τη δομή της εταιρείας που δεν σχετίζονταν με την εισαγωγή του νέου προτύπου.

β) Εάν τα διαθέσιμα οικονομικά στοιχεία δεν καλύπτουν το χρονικό περιθώριο της αλλαγής του προτύπου σχετικά με την γνωστοποίηση των λειτουργικών τομέων.

γ) Εάν οι ηλεκτρονικές τους σελίδες δεν ήταν ενημερωμένες ή δεν παρουσίαζαν όλες τις απαραίτητες οικονομικές πληροφορίες που θα μελετούνταν στην παρούσα έρευνα (Berenson et al., 2011).

Ωστόσο, η διαδικασία τυχαίας επιλογής δεν συνέβη με την πρώτη προσπάθεια. Ο παρακάτω πίνακας δείχνει τον αριθμό των περιπτώσεων που πραγματοποιήθηκε η διαδικασία τυχαιοποίησης, προκειμένου να επιτευχθεί η αναλογία 40 εταιρειών ανά χώρα. Ο πίνακας παρουσιάζει τα 3 στάδια τυχαίας επιλογής και πόσες εταιρίες επιλέχθηκαν επιτυχώς σε κάθε στάδιο. Για παράδειγμα, στην περίπτωση του Ηνωμένου Βασιλείου, από τις πρώτες 40 εταιρείες που επιλέχθηκαν τυχαία, διαπιστώθηκαν ελλείψεις στις ετήσιες εκθέσεις σε 17 εταιρείες. Οι 17 εταιρείες αυτές αποκλείστηκαν από το δείγμα και πραγματοποιήθηκε μια δεύτερη τυχαία επιλογή 23 επιχειρήσεων. Από αυτές τις 23 εταιρείες που επιλέχθηκαν, διαπιστώθηκαν ελλείψεις σε χρηματοοικονομικά στοιχεία σε 5 από αυτές, οπότε η διαδικασία τυχαίας επιλογής επαναλήφθηκε για τρίτη φορά, όπου βρέθηκαν οι υπόλοιπες 5 εταιρίες που ολοκλήρωσαν το δείγμα του Ηνωμένου Βασιλείου. Ο αριθμός των επαναλήψεων της διαδικασίας τυχαίας επιλογής, που ήταν απαραίτητος στις τέσσερις διαφορετικές χώρες, είναι ενδιαφέρον, διότι δείχνει τη διαθεσιμότητα των δημοσιοποιημένων οικονομικών πληροφοριών στις χώρες που μελετήθηκαν, και την ευκολία εύρεσης στοιχείων. Ο πίνακας 4.2 δείχνει ότι η διαδικασία τυχαίας επιλογής διεξήχθη χωρίς προβλήματα στην Ιταλία και τη Γερμανία από ότι στη Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο, αφού εκεί επανελέγχθηκαν οι εταιρείες τρεις φορές για την επιλογή του τελικού δείγματος. Το τελικό δείγμα περιέχει 40 εταιρείες για κάθε χώρα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.2
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΥΧΑΙΑΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

Αριθμός τυχαίας επιλογής	1 φορά	2 φορές	3 φορές	Total
Ηνωμένο Βασίλειο	17	18	5	40
Γερμανία	23	17	0	40
Γαλλία	15	22	3	40
Ιταλία	20	18	2	40

4.4.2 ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Αυτή η ενότητα αφορά τα περιγραφικά στατιστικά στοιχεία των μεταβλητών ελέγχου που χρησιμοποιούνται στη μελέτη. Τα δημογραφικά στοιχεία για τις συνεχείς μεταβλητές ελέγχου παρουσιάζονται πρώτα. Αυτό ακολουθείται από τα δημογραφικά στοιχεία για τις μεταβλητές ελέγχου που αποτελούν δείκτες. Τέλος, περιγράφεται ο διαχωρισμός που έγινε μεταξύ των μεγαλύτερων και μικρότερων εταιρειών στη μελέτη.

4.4.2.1 ΕΙΣΗΓΜΕΝΕΣ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ

Ο Πίνακας 4.3 παρουσιάζει πόσες εταιρείες εισηγμένες σε μια αγορά και πόσες εταιρείες είναι εισηγμένες σε πολλές διεθνείς αγορές. Είναι δυνατόν να παρατηρηθεί ότι οι παρατηρήσεις κατανέμονται σχετικά ομοιόμορφα στις δύο κατηγορίες σε όλες τις χώρες.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.3
ΕΙΣΗΓΜΕΝΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

	Εισηγμένες σε μία αγορά	Ποσοστό	Εισηγμένες σε περισσότερες από μία αγορές	Ποσοστό	Σύνολο
Ολόκληρο το δείγμα	70	44%	90	56%	160
Ηνωμένο Βασίλειο	20	50%	20	50%	40
Γερμανία	18	46%	22	54%	40
Γαλλία	17	42%	23	58%	40
Ιταλία	15	38%	25	62%	40

4.4.2.2 ΕΛΕΓΚΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΣ

Ο πίνακας 4.4 παρουσιάζει πόσες εταιρείες ελέγχονται από εταιρείες Big 7 (KPMG, PwC, EY, Deloitte, BDO, GT, Mazars), και από άλλες μικρότερες ελεγκτικές εταιρείες σε επίπεδο χώρας.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.4
ΕΛΕΓΚΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

Ελεγκτικές εταιρείες	Big 4		Big 7(3)		Λοιπές ελεγκτικές εταιρείες		Σύνολο N
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Ολόκληρο το δείγμα	75	47%	59	37%	26	16%	160
Ηνωμένο Βασίλειο	24	60%	12	30%	4	10%	40
Γερμανία	19	48%	13	33%	8	20%	40
Γαλλία	21	53%	16	40%	3	8%	40
Ιταλία	11	28%	18	45%	11	28%	40

Παρατηρείται λοιπόν ότι το μεγαλύτερο ποσοστό του δείγματος ελέγχεται από ελεγκτικές εταιρείες Big 4, ενώ το 37% από τις επόμενες τρεις που συμπεριλαμβάνονται στις παγκόσμιες Big 7 ελεγκτικές εταιρείες. Αυτά τα υψηλά ποσοστά δείχνουν τη σημαντικότητα του ελέγχου, ακόμα και σε μικρότερες εταιρείες. Ανά χώρα, το Ηνωμένο Βασίλειο έχει το μεγαλύτερο ποσοστό εταιρειών (60%) που ελέγχεται από Big 4 εταιρείες, ακολουθούμενο από τη Γαλλία (53%) και τη Γερμανία (48%). Στην Ιταλία η πλειοψηφία των εταιρειών ελέγχονται από τις GT, BDO και Mazars (45%), ενώ από Big 4 και μικρότερες ελεγκτικές εταιρείες, ελέγχεται το 28% αντίστοιχα.

4.4.2.3 ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η Creditsafe παρέχει πληροφορίες για τον κλάδο σύμφωνα με τη στατιστική ταξινόμηση των οικονομικών δραστηριοτήτων. Ο Πίνακας 4.5 παρέχει μια γενική εικόνα των διαφόρων κατηγοριών για το σύνολο του δείγματος. Αυτή η μεταβλητή χωρίστηκε έπειτα σε δύο βασικές κατηγορίες, βιομηχανικής παραγωγής και μη-βιομηχανικής παραγωγής, για να εξασφαλίσει επαρκή αριθμό παρατηρήσεων σε κάθε κατηγορία. Η κατηγοριοποίηση βιομηχανικής παραγωγής/μη-βιομηχανικής παραγωγής είναι μια πτυχή που εμφανίζεται στην παρούσα μελέτη και η οποία θα ήταν ενδιαφέρον να αναλυθεί περαιτέρω σε περίπτωση που σημειωθούν σημαντικές διαφορές ανά κλάδο.

Ο Πίνακας 4.6 δείχνει τον αριθμό των επιχειρήσεων στην κατηγορία βιομηχανικής παραγωγής και μη-βιομηχανικής παραγωγής για το σύνολο του δείγματος και ανά χώρα. Ο πίνακας δείχνει ότι αυτή η διαίρεση επιτρέπει έναν άρτιο αριθμό παρατηρήσεων και στις δύο κατηγορίες και μια ομοιόμορφη κατανομή στις τέσσερις χώρες.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.5
ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Βιομηχανία	N	Ποσοστό
Γεωργία, κτηνοτροφία, θήρα, δασοκομία, αλεία, ορυχεία και λατομεία	8	5%
Δημόσια διοίκηση και άμυνα; κοινωνική ασφάλιση, εκπαίδευση, υπηρεσίες υγείας	3	2%
Δομικές κατασκευές	19	12%
Δραστηριότητας αναψυχής και ψυχαγωγίας	6	4%
Ενδιάμεσοι χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί, διαχείριση ακίνητης περιουσίας, εκμισθώσεις και άλλες επιχειρηματικές δραστηριότητες	26	16%

Επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας (παροχή ηλεκτρικού ρεύματος, φυσικού αέριου και νερού)	14	9%
Ξενοδοχεία, εστιατόρια, μεταφορές αποθήκευση και επικοινωνίες	13	8%
Παραγωγή ανόργανων υλών	43	27%
Παραγωγή οργανικών υλών	18	11%
Χονδρικό και λιανικό εμπόριο	10	6%
Σύνολο	160	100

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.6
ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

	Βιομηχανική παραγωγή		Μη-βιομηχανική παραγωγή		Σύνολο
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Ολόκληρο το δείγμα	69	43%	91	57%	160
Ηνωμένο Βασίλειο	18	45%	22	55%	40
Γερμανία	18	45%	22	55%	40
Γαλλία	18	45%	22	55%	40
Ιταλία	15	38%	25	62%	40

4.4.2.4 ΓΛΩΣΣΑ

Τα τμήματα αναφοράς τομέων στις ετήσιες εκθέσεις που δεν είναι διαθέσιμα στα αγγλικά έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά χρησιμοποιώντας το διαδικτυακό εργαλείο μετάφρασης Linguae. Ωστόσο, λήφθηκε υπόψη ο κίνδυνος αλλοίωσης περιεχομένου, αλλά εφόσον τα κείμενα χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά για ποσοτική ανάλυση (καταμέτρηση λέξεων σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς), αυτό δεν επηρέασε τη μελέτη.

Ο Πίνακας 4.7 παρουσιάζει τον αριθμό των εταιρειών που αναφέρουν τα αγγλικά και στην αντίστοιχη επίσημη γλώσσα κάθε χώρας. 8 εταιρείες παρουσιάζουν την οικονομική τους έκθεση στα γερμανικά, 25 στα γαλλικά και 30 στα ιταλικά.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.7
ΠΟΣΟΣΤΟ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗ ΕΠΙΣΗΜΗ
ΓΛΩΣΣΑ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

	Αναφορά στα αγγλικά		Αναφορά στην επίσημη γλώσσα της χώρας		Σύνολο
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Σύνολο	56	47%	64	53%	120
Γερμανία	32	80%	8	20%	40
Γαλλία	15	38%	25	62%	40
Ιταλία	10	24%	30	76%	40

4.4.2.5 ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ

Μία από τις ανησυχίες που εκφράστηκαν ήταν ότι το νέο πρότυπο που ήταν βασιζόμενο σε αρχές δημιουργήθηκε για τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις, καθώς ένας μεγάλος αριθμός αυτών υιοθέτησαν το πρότυπο εθελοντικά πριν αυτό εφαρμοστεί. Έτσι, οι μικρότερες εταιρείες αναγκαστήκαν να αποκαλύψουν λεπτομερείς πληροφορίες για τα τμήματά τους ενώ αυτό δεν αποτελούσε προηγούμενη απαίτηση. Το IASB απάντησε σε αυτή την κριτική λέγοντας ότι το νέο πρότυπο είχε διατυπωθεί ώστε να ταιριάζει σε όλες τις εταιρείες ανεξάρτητα από το μέγεθός τους και ότι οι μικρότερες εταιρείες δεν θα πρέπει να έχουν προβλήματα κατά την εφαρμογή αυτού του προτύπου. Όλες οι μελέτες σχετικά με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 σε διάφορες χώρες περιλαμβάνουν μόνο τις μεγαλύτερες εταιρείες ή τις εταιρίες blue-chip και μια σημαντική συμβολή αυτής της μελέτης είναι η συμπερίληψη μικρότερων εταιρειών στο δείγμα.

Ο πίνακας 4.8 δείχνει το ποσοστό των μεγαλύτερων και μικρότερων εταιρειών για το σύνολο του δείγματος και ανά χώρα βάσει του συνόλου του ενεργητικού του ισολογισμού, όπως αυτά παρουσιάζονται στη βάση δεδομένων Creditsafe. Αξίζει να σημειωθεί ότι το ποσοστό των μεγαλύτερων εταιρειών είναι υψηλότερο στην Ιταλία

από ό, τι στις άλλες χώρες (68%) και ότι το ποσοστό των μικρότερων εταιρειών είναι υψηλότερο στο Ηνωμένο Βασίλειο (66%). Αυτή η δυσαναλογία προκύπτει από το διαχωρισμό που έγινε βάσει τα κέρδη των εταιριών το έτος υιοθέτησης του ΔΠΧΠ 8 που εξετάζεται στη μελέτη (2009). Υπήρξε μεγάλη απόκλιση μεταξύ των αποτελεσμάτων, και για το λόγο αυτό οι εταιρίες δεν γινόταν να διαχωριστούν ισάριθμα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4.8
ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΙ ΜΙΚΡΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

	Μεγάλες εταιρίες		Μικρές εταιρίες		Σύνολο
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Συνολικό δείγμα	84	52%	76	48%	160
Ηνωμένο Βασίλειο	14	35%	26	65%	40
Γερμανία	24	60%	16	40%	40
Γαλλία	20	50%	20	50%	40
Ιταλία	26	65%	14	35%	40

Ωστόσο, υπάρχουν ακόμη αρκετές παρατηρήσεις σε κάθε κατηγορία για στατιστική ανάλυση και στις δύο περιπτώσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Το παρόν κεφάλαιο παρουσιάζει τα εμπειρικά αποτελέσματα και παρέχει μια πρώτη ανάλυση των ευρημάτων που διερευνούν την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 για την διερεύνηση των υποθέσεων που δημιουργήθηκαν. Η έρευνα επικεντρώνεται στην επιρροή της υιοθέτησης αυτής στην εταιρική αποκάλυψη, μελετώντας τις πληροφορίες που γνωστοποιούνται αναφορικά με την δομή και τους τομείς της οντότητας.

Κατόπιν, παρουσιάζονται τα συγκεντρωτικά αποτελέσματα, ακολουθούμενα από τις πιο συγκεκριμένες πτυχές της έρευνας, ξεκινώντας με τον αριθμό των λέξεων που αποκαλύπτονται και λήγοντας με τις απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά γεωγραφική περιοχή σε επίπεδο οντότητας.

5.1 ΟΓΚΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ

Η πρώτη πτυχή που μελετάται είναι η ενδεχόμενη αλλαγή στον όγκο πληροφορίας που γνωστοποιείται αναφορικά με τις πληροφορίες τομέων. Η καταμέτρηση αποτελεί ένα απλό και έμμεσο τρόπο αξιολόγησης που δεν παύει να είναι αποτελεσματικός και θα χρησιμοποιηθεί για την αξιολόγηση της επίδρασης του ΔΠΧΑ στις πρακτικές αναφοράς. Ο τρόπος αυτός έχει χρησιμοποιηθεί σε πολλές έρευνες σχετικά με την υιοθέτηση των ΔΠΧΑ, που μελετούν τη σχέση όγκου-ποιότητας. Ωστόσο, εξετάζεται μόνο ο όγκος της πληροφορίας που παρουσιάζεται στις ετήσιες εκθέσεις σχετικά με τους τομείς.

Ύστερα από την ανάλυση δεδομένων γνωστοποίησης, παρατηρείται αύξηση στον όγκο πληροφοριών βάσει του ΔΠΧΑ 8. Στο πίνακα 5.1 παρουσιάζονται τα αποτελέσματα. Ο μέσος όρος λέξεων φαίνεται να επηρεάζεται σημειώνοντας αύξηση από την αλλαγή των προτύπων (593 και 643 βάσει ΔΛΠ 14 και ΔΠΧΑ 8 αντίστοιχα, $p < 0.05$, .017). Αύτη είναι μια θετική αλλαγή καθώς γνωστοποιούνται περισσότερες πληροφορίες. Επίσης παρατηρούνται διαφορές μεταξύ μικρότερων και μεγαλύτερων επιχειρήσεων, όπου σημειώνεται αύξηση 51 λέξεων για τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις και 40 για τις μικρότερες κατά μέσο όρο. Σε επίπεδο χώρας παρατηρούνται επίσης διαφορές, αλλά μόνο για το ΗΒ ($p < 0.05$, .027) και τη Γερμανία ($p < 0.05$, .041) φαίνονται να είναι στατιστικά σημαντικές. Τα αποτελέσματα αυτά είναι η πρώτη ένδειξη ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 επηρεάζει σε διαφορετικό βαθμό τις χώρες.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.1
ΟΓΚΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΤΟΜΕΩΝ (ΑΝΑ ΧΩΡΑ)

Μέσος όρος λέξεων	N	ΔΛΠ 14	ΔΠΧΑ 8	Sig.
Ολόκληρο το δείγμα	160	593	643	0.017**
Μεγαλύτερες εταιρείες	84	707	758	0.091*
Μικρότερες εταιρείες	76	473	513	0.092*
ΗΒ	40	502	578	0.027**
Γερμανία	40	571	643	0.041**
Γαλλία	40	620	656	0.505
Ιταλία	40	676	675	0.912

* $p < 0.10$, ** $p < 0.05$, *** $p < 0.01$

Ύστερα από ανάλυση των παραγόντων του όγκου πληροφορίας που γνωστοποιούν οι εταιρείες σε κάθε πρότυπο, πραγματοποιείται πολλαπλή παλινδρόμηση OLS με σκοπό την εκτίμηση του κατά πόσο οι διαφορές μεταξύ των χωρών είναι στατιστικά

σημαντικές. Ο πίνακας 5.2 παρουσιάζει δύο διαφορετικές παλινδρομήσεις για τα ΔΛΠ 14 και ΔΠΧΑ 8 αντίστοιχα, σχετικά με τον όγκο πληροφοριών. Και τα δύο μοντέλα δείχνουν στατιστικώς σημαντικές διαφορές ($p < 0.05$, .024 και .028), και R^2 να είναι 17% για ΔΛΠ 14 και 15% για ΔΠΧΑ 8.

Παρατηρούνται σημαντικές στατιστικές διαφορές μεταξύ των χωρών όσον αφορά τον όγκο πληροφορίας που γνωστοποιήθηκε. Πιο συγκεκριμένα, γαλλικές ($p < 0.10$, .064) και ιταλικές ($p < 0.05$, .052) εταιρείες αναφέρουν περισσότερες λέξεις από ότι στο Ηνωμένο Βασίλειο. Όταν οι διαφορές μεταξύ των χωρών δοκιμάζονται και πάλι, η μηδενική υπόθεση απορρίπτεται (sig. .081). Συγκεκριμένα, οι γαλλικές και οι ιταλικές εταιρείες φαίνεται να αναφέρουν σημαντικά μεγαλύτερο όγκο πληροφορίας από τις εταιρείες στη Γερμανία ($p < 0.10$, .082 και .057 αντίστοιχα).

Αντίθετα, τα αποτελέσματα για το ΔΠΧΑ 8 δείχνουν ότι οι διαφορές μεταξύ των χωρών δεν είναι πλέον στατιστικά σημαντικές. Το αποτέλεσμα αυτό δείχνει ότι παρόλη την αύξηση του όγκου πληροφορίας στο ΗΒ και στη Γερμανία, ο μέσος όρος των λέξεων σε όλες τις χώρες παρουσιάζει τώρα μεγαλύτερη ομοιογένεια.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.2
ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΟΓΚΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΜΕΤΑΞΥ
ΧΩΡΩΝ

Τέλος, αυτός ο πίνακας είναι η συνεπτυγμένη μορφή του Πίνακα 5.2 Πολυπαραγοντική Ανάλυση Όγκου Πληροφορίας Μεταξύ Χωρών (Ολοκληρωμένος Πίνακας) (Παράρτημα 3) ο οποίος συμπεριλαμβάνει αποτελέσματα σχετικά με την κερδοφορία, τη μόχλευση, τις πολλαπλές καταχωρίσεις σε περισσότερες από μία χρηματιστηριακές

αγορές, τον έλεγχο από Big 4 ή από τις υπόλοιπες 3 ελεγκτικές εταιρίες που συμπεριλαμβάνονται στις Big 7 και τέλος την βιομηχανία στην οποία ανήκουν. Σε αυτά τα αποτελέσματα παρουσιάζονται σημαντικές στατιστικές διαφορές στην κερδοφορία ($p < 0.10$, .061 και .073 για το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ8 αντίστοιχα), στην κατάσταση καταχώρισης ($p < 0.05$, .046 και $p < 0.10$.092 για το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ8 αντίστοιχα), και στο εάν οι επιχειρήσεις ελέγχονται από μία από τις Big 4 ($p < 0.10$, .053 και .060 για το ΔΛΠ14 και το ΔΠΧΑ8 αντίστοιχα).

	ΔΛΠ 14		ΔΠΧΑ 8	
	Συντελεστής	Sig.	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	0.97	0.064*	0.02	0.941
Γερμανία	0.12	0.290	0.03	0.901
Ιταλία	1.02	0.052**	0.03	0.907
Παρατηρήσεις	160		160	
Μοντέλο.F-value	0.024**		0.028**	
R ²	17%		15%	
Test ΓΕ-ΓΑ-IT				
F-value	2.99		1.91	
Sig.	0.088*		0.765	
ΓΑ-ΓΕ		0.082*		
ΓΕ-IT		0.057*		
ΓΑ-IT		0.376		

* $p < 0.10$, ** $p < 0.05$, *** $p < 0.01$

5.2 ΚΥΡΙΟΣ/ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ

5.2.1 ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΛΕΑ

Μία από τις βασικές πτυχές που χαρακτηρίζουν την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είναι ο ρόλος του ΕΛΕΑ (Επικεφαλής Λήψης Επιχειρηματικών Αποφάσεων), του οποίου οι αρμοδιότητες συμπεριλαμβάνουν τη λήψη σημαντικών αποφάσεων λειτουργικού και στρατηγικού χαρακτήρα (Aboud & Roberts, 2018; Cuccia, 1018).

Όπως παρουσιάζεται στον πίνακα 5.3, το ποσοστό των εταιρειών που προσδιορίζουν το ΕΛΕΑ σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 και το ΔΠΧΑ 8, ήταν 2% και 73% αντίστοιχα. Σύμφωνα με το ΔΛΠ 14, μόνο τρεις (3) εταιρείες από το συνολικό δείγμα προσδιορίζουν στις εκθέσεις τους τον ΕΛΕΑ, ενώ με το ΔΠΧΑ 8 116 εταιρείες. Συγκεκριμένα, για τις τρεις εταιρείες (ΔΛΠ 14) ο ΕΛΕΑ προσδιορίζεται ως το «Διοικητικό Συμβούλιο»¹⁵, ενώ σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, ο αριθμός των εταιρειών που αναγνωρίζουν τον ΕΛΕΑ αυξάνεται σημαντικά σε 116 (sig <0.001). Από αυτές τις 116 εταιρείες, το 50% προσδιορίζει το «Διοικητικό Συμβούλιο» ως ΕΛΕΑ, το 36% προσδιορίζει τη στρατηγική επιτροπή (Διευθύνων Σύμβουλος ή Διευθύνων Σύμβουλος) και το 14% προσδιορίζει το Διοικητικό Συμβούλιο. Η σημαντική αύξηση παρατηρείται τόσο για τις μεγαλύτερες όσο και για τις μικρότερες επιχειρήσεις και για τις τέσσερις χώρες. Η αύξηση των επιχειρήσεων που αναγνωρίζουν το ΕΛΕΑ είναι

¹⁵ Οι εταιρείες αποκαλύπτουν τη φράση "Διοικητικό Συμβούλιο" αλλά δεν διευκρινίζουν ποια είναι τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου.

σύμφωνη με τα αποτελέσματα προηγούμενων μελετών (Nichols et al., 2012; Mardini et al., 2012; Farias & Rodriguez, 2015). Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι αποτελεί απαίτηση του ΔΠΧΑ 8, όλες οι εταιρείες του δείγματος δεν προσδιορίζουν τον ΕΛΕΑ.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.3
ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΕΛΕΑ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

Ολόκληρο το δείγμα	ΔΛΠ 14	Ποσοστό	ΔΠΧΑ 8	Ποσοστό	Σύνολο	Sig.
Μεγαλύτερες εταιρείες	3	2%	116	73%	160	<0.001***
Μικρότερες εταιρείες	3	3%	71	85%	84	<0.001***
HB	0	0%	41	54%	76	<0.001***
Γερμανία	1	3%	36	90%	40	<0.001***
Γαλλία	1	3%	31	78%	40	<0.001***
Ιταλία	0	0%	27	68%	40	<0.001***
Ιταλία	1	3%	22	55%	40	<0.001***

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

Κατόπιν, αναλύεται κατά πόσον η χώρα επηρεάζει την πιθανότητα αναγνώρισης του ΕΛΕΑ βάσει το ΔΠΧΑ 8. Καθώς ο αριθμός των εταιρειών που προσδιορίζουν το ΕΛΕΑ σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 είναι μόνο τρεις (πίνακας 6.3), η MANOVA αφορά μόνο τις πρακτικές γνωστοποίησης βάσει του ΔΠΧΑ 8. Η στατιστική δοκιμασία που χρησιμοποιείται σε αυτή την περίπτωση είναι η λογιστική παλινδρόμηση λόγω της κατηγορικής εξαρτώμενης μεταβλητής.

Τα αποτελέσματα της λογιστικής παλινδρόμησης για την εκτίμηση της πιθανότητας μιας εταιρείας να αναγνωρίζει τον ΕΛΕΑ, είναι σημαντικά διαφορετική μεταξύ των χωρών (p<0.10, .085), όταν οι σχετικές μεταβλητές ελέγχου περιλαμβάνονται στην παλινδρόμηση, με R² 13% (πίνακας 5.4).

Τα αποτελέσματα δείχνουν επίσης ότι σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, υπάρχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των χωρών όσον αφορά τον αριθμό των εταιρειών που αναγνωρίζουν το ΕΛΕΑ. Οι συντελεστές της Γαλλίας και της Ιταλίας είναι αρνητικοί και σημαντικοί ($p < 0.05$, .037 και .025 αντίστοιχα), γεγονός που αποδεικνύει ότι στη Γαλλία και την Ιταλία δεν αναγνωρίζουν τον ΕΛΕΑ τόσο συχνά όσο οι εταιρείες στο ΗΒ. Επιπλέον, τα αποτελέσματα δείχνουν ότι υπάρχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των εταιρειών στη Γαλλία και τη Γερμανία (sig .096) και μεταξύ των εταιρειών που είναι εισηγμένες στην Ιταλία και στη Γερμανία (sig .052).

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.4
ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΕΛΕΑ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

	ΕΛΕΑ (ΔΠΧΑ 8)	
	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-1.77	0.037**
Γερμανία	0.06	0.395
Ιταλία	-1.61	0.025**
Παρατηρήσεις	160	
Prob > Chi Squared	0.061*	
Pseudo-R Squared	13%	
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ		
Chi Squared	2.34	
Sig.	0.085*	
ΓΑ-ΓΕ		0.096*
ΓΕ-ΙΤ		0.052*
ΓΑ-ΙΤ		0.576

* $p < 0.10$, ** $p < 0.05$, *** $p < 0.01$

5.2.2 ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΜΕΑ

Βάσει το ΔΠΧΑ 8 οι εταιρείες δεν υποχρεώνονται πλέον να επιλέγουν μεταξύ της δραστηριότητας ή των γεωγραφικών περιοχών για να καθορίσουν τους κύριους τομείς

τους. Σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, οι εταιρείες μπορούν επίσης να περιγράψουν τη φύση των λειτουργιών τους ως μεικτές, εφόσον αυτό περιγράφει καλύτερα εσωτερική τους δομή.

Ο πίνακας 5.5 δείχνει τον τρόπο με τον οποίο οι εταιρείες όρισαν τους κύριους / λειτουργικούς τους τομείς, σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 και το ΔΠΧΑ 8. Τα αποτελέσματα παρουσιάζονται για ολόκληρο το δείγμα μόνο επειδή οι αναλογίες είναι παρόμοιες για μεγαλύτερες και μικρότερες επιχειρήσεις και για τις τέσσερις χώρες.

Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι η πλειοψηφία των εταιρειών συνεχίζουν να ορίζουν τους τομείς που τους αναλογούν σε λειτουργικό επίπεδο ως δραστηριότητα. Επιπλέον, σημειώνεται αύξηση 83% του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν τους λειτουργικούς τους τομείς ως μικτές επιχειρήσεις. Επίσης, και οι έξι εταιρείες που ορίζουν τους λειτουργικούς τους τομείς ως μικτές, βάσει των ΔΠΧΑ 8, είναι εταιρείες πολλαπλών τομέων. Τέλος, καθώς ο αριθμός των εταιρειών που αλλάζουν τον τρόπο με τον οποίο ορίζουν τα τμήματα τους μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είναι μικρός, δεν παρουσιάζεται περαιτέρω στατιστική ανάλυση σε σχέση με αυτό.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.5					
ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΚΥΡΙΟΥ/ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ					
	ΔΛΠ 14	Ποσοστό	ΔΠΧΑ 8	Ποσοστό	Sig.
Δραστηριότητα	132	82%	134	84%	0.640
Γεωγραφική περιοχή	28	18%	20	13%	0.133
Μικτή	1	1%	6	4%	0.092*
Σύνολο	160	100%	160	100%	

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

5.2.3. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΜΕΩΝ

Στα αποτελέσματα προηγούμενων μελετών σχετικά με τον αντίκτυπο του ΔΠΧΑ 8 στον αριθμό των πρωτογενών τομέων παρατηρούνται σημαντικές διαφορές. Σε ορισμένες μελέτες διαπιστώνεται αύξηση του αριθμού των λειτουργικών τομέων, ενώ άλλοι ερευνητές διαπίστωσαν ότι ο μέσος αριθμός των αποκαλυπτόμενων τομέων παρέμεινε αμετάβλητος. Συνολικά, τα αποτελέσματα αυτά δίνουν την πρώτη ένδειξη ότι οι επιπτώσεις από την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 δεν είναι ομοιογενείς μεταξύ των χωρών.

Ο Πίνακας 5.6 παρουσιάζει τον μέσο αριθμό πρωτογενών (ΔΛΠ 14) / λειτουργικών (ΔΠΧΑ 8) τομέων που αναφέρονται. Δεν φαίνεται να υπάρχουν σημαντικές διαφορές στον μέσο όρο πρωτογενών / λειτουργικών τομέων που αναφέρθηκαν μεταξύ των δύο προτύπων για το σύνολο του δείγματος (sig. .111). Το ίδιο ισχύει όταν το δείγμα διαιρείται ανά μέγεθος εταιρειών και ανά χώρα. Σύμφωνα με αυτά τα αποτελέσματα, η εισαγωγή του νέου προτύπου δεν οδήγησε σε σημαντική αύξηση του αριθμού των λειτουργικών τομέων που αποκαλύφθηκαν. Τα αποτελέσματα δείχνουν επίσης ότι από το συνολικό δείγμα 160 εταιρειών, 47 εταιρείες άλλαξαν τον αριθμό των αναφερθέντων τομέων (26 εταιρείες έδειξαν αύξηση και 2 μείωση) χωρίς να παρουσιάζονται στατιστικά σημαντικές μεταβολές.

Συνολικά, τα αποτελέσματα της μελέτης αντιστοιχούν σε προηγούμενες μελέτες που πραγματοποιήθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη Γαλλία και στην Ιταλία, οι οποίες δείχνουν ότι οι πρακτικές γνωστοποίησης ανά αριθμό λειτουργικών τομέων δεν έχουν αλλάξει με την υιοθέτηση του ΔΠΧΑ 8. Τα ευρήματα αυτής της μελέτης δείχνουν

περαιτέρω ότι αυτό το συμπέρασμα ισχύει για τις μεγαλύτερες και μικρότερες εταιρείες στις χώρες αυτές. Αντιθέτως, μόνο οι μεγαλύτερες εταιρείες που απαριθμούνται στη Γερμανία παρουσίασαν σημαντική αύξηση στον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αναφέρθηκαν μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.6 ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΥΡΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

	Καμία Αλλαγή		Αλλαγή		Αύξηση		Μείωση		Σύνολο	ΔΛΠ14 (Μέσος όρος)	ΔΠΧΑ8 (Μέσος όρος)	Sig.
Ολόκληρο το δείγμα	113	71%	47	29%	26	16%	21	13%	160	3.16	3.25	0.111
Μεγαλύτερες εταιρείες	65	77%	19	23%	12	14%	11	13%	84	3.65	3.73	0.342
Μικρότερες εταιρείες	48	63%	28	37%	14	18%	10	13%	76	2.59	2.74	0.175
ΗΒ	23	58%	18	45%	8	20%	11	28%	40	2.96	3.04	0.513
Γερμανία	25	63%	13	33%	10	40%	3	8%	40	3.06	3.22	0.176
Γαλλία	32	80%	11	28%	4	10%	4	10%	40	3	3.12	0.338
Ιταλία	33	83%	5	13%	4	10%	3	8%	40	3.56	3.64	0.625

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

Στην συνέχεια παρουσιάζονται τα αποτελέσματα της πολυμεταβλητής ανάλυσης που εξετάζει κατά πόσον ο αριθμός των κύριων/λειτουργικών τομέων που γνωστοποιούνται σε κάθε πρότυπο επηρεάζονται σε επίπεδο χώρας. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν δύο παλινδρομήσεις Poisson για να μοντελοποιηθούν τα δεδομένα μέτρησης με ένα σχετικά χαμηλό μέσο και να υποθέσει ότι ο μέσος όρος και η διακύμανση της εξαρτώμενης μεταβλητής είναι ίσοι (Field, 2016), διότι η μέση τιμή και η διακύμανση του αριθμού των πρωτογενών τομέων συγκλίνουν αρκετά μεταξύ τους.

Ο Πίνακας 5.7 δείχνει τα αποτελέσματα των παλινδρομήσεων για κάθε πρότυπο. Τα σύνολα είναι σημαντικά σε επίπεδο 10% και 9%, για τα ΔΛΠ 14 και ΔΠΧΑ 8 αντίστοιχα. Επίσης οι παλινδρομήσεις δείχνουν ότι δεν υπάρχουν σημαντικές διαφορές στον αριθμό των τομέων που αναφέρθηκαν μεταξύ των χωρών.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.7				
ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΥΡΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ				
	Αριθμός πρωτογενών τομέων (ΔΛΠ 14)		Αριθμός λειτουργικών τομέων (ΔΠΧΑ 8)	
	Συντελεστής	Sig	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	0.08	0.125	0.01	0.342
Γερμανία	0.11	0.396	0.06	0.304
Ιταλία	0.07	0.339	0.06	0.306
Παρατηρήσεις	160		160	
Prob > Chi Squared	0.051*		0.071*	
Pseudo-R Squared	10%		9%	
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ				
Chi Squared	1.54		2.12	
Sig.	0.896		0.661	

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

5.2.4 ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΕΝΟΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Η αναφορά εταιρειών ενός τομέα δεν φαίνεται να είναι μια επιθυμητή πρακτική από την πλευρά των εξωτερικών χρηστών. Συνεπώς προβλέπεται ότι αυτή η πρακτική θα μειωθεί σύμφωνα με το νέο πρότυπο.

Ο πίνακας 5.8 παρουσιάζει το αποτέλεσμα αναφορικά με τον αριθμό των εταιρειών ενός τμήματος, που σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 και το ΔΠΧΑ 8, ήταν 27 και 22 αντίστοιχα. Η διαφορά αυτή είναι στατιστικά σημαντική ($p < 0.05$, .025) ενισχύοντας έτσι το συμπέρασμα ότι η υιοθέτηση των ΔΠΧΑ 8 αυξάνει τον αριθμό τομέων. Επιπλέον, φαίνεται να μην υπάρχει σημαντική διαφορά μεταξύ μεγαλύτερων και μικρότερων εταιρειών όσον αφορά την παρουσία εταιρειών ενός τομέα. Παρ'όλα αυτά, και τα δύο υποδείγματα δείχνουν μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Τέλος, όταν το δείγμα διαιρείται ανά χώρα, μόνο η Γαλλία ($p < 0.05$, .037) έχει μειώσει σημαντικά τον αριθμό των εταιρειών που υποβάλλονται ως ενιαίο τομέα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.8
ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΟΝΟΤΜΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

	ΔΛΠ 14		ΔΠΧΑ 8		Σύνολο	Sig.
Ολόκληρο το δείγμα	27	17%	22	14%	160	0.025**
Μεγαλύτερες εταιρείες	10	12%	9	11%	84	0.637
Μικρότερες εταιρείες	17	22%	13	17%	76	0.294
ΗΒ	6	15%	5	13%	40	0.738
Γερμανία	3	8%	3	8%	40	0.549
Γαλλία	12	30%	10	25%	40	0.037**
Ιταλία	6	15%	4	10%	40	0.370

* $p < 0.10$, ** $p < 0.05$, *** $p < 0.01$

Ο Πίνακας 5.9 παρουσιάζει τον αριθμό των εταιρειών που αλλάζουν από ένα τμήμα σε περισσότερα αντίστροφα. Δέκα εταιρείες που ανέφεραν μόνο ένα τμήμα σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 αύξησαν τον αριθμό των τομέων τους σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Από την άλλη πλευρά, μόνο τρεις από τις εταιρείες που υπέβαλαν περισσότερες από μία καταστάσεις άρχισαν να αναφέρουν ως ένα τμήμα σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.9									
ΑΛΛΑΓΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΜΟΝΟΤΜΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ									
	Καμία Αλλαγή		Αλλαγή		Από μονό σε πολλαπλό		Από πολλαπλό σε μονό		Σύνολο
Όλες οι εταιρείες	153	96%	7	4%	5	3%	2	1%	160
Μεγαλύτερες εταιρείες	83	99%	1	1%	1	1%	0	0%	84
Μικρότερες εταιρείες	70	92%	6	8%	4	5%	2	3%	76
HB	39	98%	1	2%	1	3%	0	0%	40
Γερμανία	39	98%	1	2%	0	0%	1	3%	40
Γαλλία	38	95%	2	5%	2	5%	0	0%	40
Ιταλία	37	93%	3	7%	2	5%	1	3%	40

Παρατηρείται πως οι περισσότερες αλλαγές έγιναν από ένα προς περισσότερα τμήματα (5) ενώ το αντίστροφο παρατηρείται μόνο σε δύο μόνο περιπτώσεις. Οι περισσότερες αλλαγές παρατηρούνται σε εταιρείες μικρότερου μεγέθους που έφτανε τα 8% έναντι 1% για τις μεγαλύτερες. Επίσης, σε επίπεδο χώρας στη Ιταλία (7%) φαίνεται να έχουν γίνει περισσότερες αλλαγές, ακολουθούμενη από την Γαλλία (2%).

5.3 ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

5.3.1 ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ

Η πλειοψηφία των εταιρειών του δείγματος παρουσιάζει γεωγραφικές περιοχές ως δευτερεύοντες σε επίπεδο οντότητας και στα δύο πρότυπα. Ο Πίνακας 5.10 παρουσιάζει τη μεταβολή του αριθμού των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρθηκαν, φανερώνοντας ότι δεν υπάρχει σημαντική μεταβολή στον αριθμό των γεωγραφικών τομέων που γνωστοποιούνται σε επίπεδο οντότητας. Αυτό το αποτέλεσμα ισχύει για ολόκληρο το δείγμα, ακόμα και όταν αυτό διαιρείται ανά μέγεθος. Ωστόσο, τα αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι υπάρχει τάση μείωσης του αριθμού των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρονται στο επίπεδο της οντότητας σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8.

Αυτό αποτελεί περαιτέρω απόδειξη ότι η συμπερίληψη μικρότερων εταιρειών έχει σημασία όταν διερευνάται ο αντίκτυπος του ΔΠΧΑ 8 και ότι τα προβλεπόμενα οφέλη δεν φαίνεται να ισχύουν για όλα τα διαφορετικά μεγέθη εταιρειών. Παρόλο που γενικά οι μικρότερες εταιρείες θα πρέπει να αναφέρουν λιγότερες γεωγραφικές περιοχές λόγω του μεγέθους τους, ο μέσος αριθμός γεωγραφικών τομέων που αναφέρονται από τις μικρότερες εταιρείες που περιλαμβάνονται στο δείγμα είναι 2,37 (ΔΛΠ14) και 2,20 (ΔΠΧΑ 8), ο οποίος δεν διαφέρει πολύ από τον μέσο αριθμό μεγαλύτερων εταιρειών (2,68 και 2,64).

Επίσης, από το συνολικό δείγμα, μόνο 116 εταιρείες αναφέρουν γεωγραφικές περιοχές ως δευτερεύοντες σε επίπεδο οντότητας και στα δύο πρότυπα. Σύμφωνα με το ΔΛΠ14, το 50% αυτών των εταιρειών ανέφερε μόνο μία γεωγραφική περιοχή (58 από τις 116),

ενώ το 52% ανέφερε μόνο μία γεωγραφική περιοχή σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 (60 από τις 116). Παρόλο που η διαφορά δεν είναι στατιστικά σημαντική (sig. 0.761), υπάρχει αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αναφέρουν μία ενιαία γεωγραφική περιοχή στο επίπεδο της οντότητας σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 (2 εταιρείες). Αυτό δεν συμβαδίζει με τις προσδοκίες του IASB αναφορικά με τα οφέλη του ΔΠΧΑ 8. Μπορεί επομένως να συναχθεί ότι η αποκάλυψη ευρύτερων γεωγραφικών περιοχών είναι ένας τρόπος απόκρυψης γεωγραφικών πληροφοριών. πρακτική που θα έπρεπε να είχε μειωθεί με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.10 ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ

	Καμία Αλλαγή	Αλλαγή	Αύξηση	Μείωση	Σύνολο	ΔΔΠ14	ΔΠΧΑ8	Sig.
	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)	(Μέσος όρος)
Όλες οι εταιρείες	103 89%	13 11%	5 4%	8 7%	116 ¹⁶	2.52	2.46	0.393
Μεγαλύτερες εταιρείες	62 93%	6 7%	2 3%	4 6%	67	2.68	2.64	0.528
Μικρότερες εταιρείες	41 84%	7 16%	3 6%	4 8%	49	2.37	2.20	0.559
HB	22 81%	5 19%	2 7%	3 7%	27	2.32	2.33	0.917
Γερμανία	27 90%	3 10%	1 3%	2 7%	30	2.54	2.46	0.421
Γαλλία	24 89%	3 11%	1 3%	2 7%	27	2.62	2.44	0.418
Ιταλία	30 94%	2 6%	1 3%	1 3%	32	2.61	2.56	0.658

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

¹⁶ Το σύνολο των εταιρειών που γνωστοποιούν τη γεωγραφική τους περιοχή σε δευτερεύον τμήμα/ επίπεδο της οντότητας βάση ΔΔΠ 14 και ΔΠΧΑ 8.

Η ανάλυση μεταξύ χωρών εξετάζει τις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών αναφορικά με τον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρθηκαν. Ο πίνακας 5.11 δείχνει τα αποτελέσματα των παλινδρομήσεων Poisson, όπου βάσει και των δύο προτύπων (ΔΛΠ 14 και ΔΠΧΑ 8) τα αποτελέσματα είναι στατιστικά σημαντικά ($p < 0.10$, .074 και .091) και το R^2 είναι 10% και 8%, αντίστοιχα. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι η διαφοροποίηση των χωρών δεν αποτελεί σημαντική μεταβλητή που επηρεάζει τον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρθηκαν, σε κανένα από τα δύο πρότυπα. Αυτό σημαίνει ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 δεν επηρέασε την ομοιογένεια των πρακτικών υποβολής εκθέσεων. Ωστόσο, στην παρούσα ανάλυση είναι απαραίτητο να σημειωθεί πως οι εξαρτώμενες μεταβλητές ελέγχθηκαν για ακραία σημεία, όπου εντοπίστηκαν σε σχέση με τον αριθμό των τμημάτων που αναφέρθηκαν, και τα οποία αποκλείστηκαν, δίχως αυτό να επηρεάσει τα αποτελέσματα

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.11 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ

	Αριθμός Γεωγραφικής περιοχής(ΔΛΠ 14)		Αριθμός Γεωγραφικής περιοχής(ΔΠΧΑ 8)	
	Συντελεστής	Sig	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	0.25	0.197	0.05	0.787
Γερμανία	0.08	0.713	-0.05	0.817
Ιταλία	-0.01	0.955	-0.08	0.623
Prob>Chi Squared	116		116	
Pseudo-R Squared	0.074*		0.091*	
R^2	10%		8%	
Test ΓΑ=ΓΕ=ΙΤ=0				
Chi Squared	1.96			
Sig.	0.233			

* $p < 0.10$, ** $p < 0.05$, *** $p < 0.01$

Ο Πίνακας 5.12 παρουσιάζει τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης που χρησιμοποιήθηκε για να διερευνηθεί κατά πόσον η χώρα επηρεάζει τις πρακτικές αναφοράς εταιρειών που μετέτρεψαν τον αριθμό γεωγραφικών περιοχών βάσει ΔΠΧΑ 8. Ωστόσο, το μοντέλο, δεν φαίνεται να είναι σημαντικό.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.12 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ (ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ)

	Αύξησης αριθμού Γεωγραφικής περιοχής		Μείωση αριθμού Γεωγραφικής περιοχής	
	Συντελεστής	Sig	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-0.29	0.232	-0.34	0.334
Γερμανία	-0.43	0.274	-0.39	0.201
Ιταλία	-0.32	0.760	-0.31	0.230
Παρατηρήσεις	116			
Prob>Chi Squared	0.347			
Pseudo-R Squared	5%			
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ				
Chi Squared	4.09			
Sig.	0.310			

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

5.3.2 ΤΥΠΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ

Όσον αφορά τις γεωγραφικές πληροφορίες, είναι σκόπιμο να διερευνηθεί ποιος τύπος γεωγραφικής περιοχής αποκαλύπτεται σε δευτερεύων επίπεδο ευρείας οντότητας. Βάση το νέο πρότυπο, οι τύποι αυτοί χωρίστηκαν σε: (α) καμία, (β) μόνο η χώρα έδρας, (γ) η χώρα έδρας και άλλες περιοχές, (δ) συγκεκριμένη χώρα, (ε) ο συνδυασμός χωρών και περιοχών, (στ) χώρα έδρας και ευρύτερες περιοχές και (ζ) ευρείες περιοχές.

Ο πίνακας 5.13 δείχνει το ποσοστό των εταιρειών που γνωστοποιούν τις πιθανές γεωγραφικές ομάδες σύμφωνα με τα δύο πρότυπα. Εδώ παρατηρείται ότι καμία από τις αλλαγές στους τύπους γεωγραφικών περιοχών που αποκαλύπτονται δεν ήταν στατιστικά σημαντικές. Συγκεκριμένα, η πλειοψηφία των εταιρειών αποκαλύπτει μόνο τη «χώρα έδρας», και «χώρα έδρας και ευρείες περιοχές» σύμφωνα με τα δύο πρότυπα, και παρόλο που οι διαφορές τους δεν είναι σημαντικές, παρατηρείται μικρή αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν γεωγραφικές περιοχές ανά χώρα. Όμοια, αναφορικά με το μέγεθος των εταιρειών, ούτε εκεί παρουσιάζονται διαφορές.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.13 ΤΥΠΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ

Γνωστοποίηση γεωγραφικών περιοχών	ΔΛΠ14		ΔΠΧΑ8		Sig.
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
1. Κανένα	7	6%	10	9%	0.233
2. Μόνο χώρα έδρας	43	37%	41	35%	0.645
3. Χώρα έδρας και άλλες περιοχές	1	1%	1	1%	1
4. Χώρα	8	7%	11	9%	0.614
5. Συνδιασμός χωρών και περιοχών	10	9%	11	9%	0.818
6. Χώρα έδρας και ευρύτερες πρειοχές	35	30%	35	30%	0.616
7. Ευρείες περιοχές	12	10%	7	6%	0.596
Σύνολο	116	100%	116	100%	

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

5.3.3 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Αυτή η ενότητα χωρίζεται σε δύο μέρη. Το πρώτο μέρος παρουσιάζει την ανάλυση των απαιτήσεων γνωστοποίησης ανά δευτερεύων τομέα, και εξετάζει κάθε στοιχείο χωριστά. Το δεύτερο μέρος του τμήματος παρουσιάζει την ανάλυση σε συγκεντρωτικό επίπεδο χρησιμοποιώντας το συνολικό γεωγραφικό δείκτη.

Τα παρακάτω εμπειρικά αποτελέσματα αφορούν τις πληροφορίες για συγκεκριμένες κατηγορίες που αποκαλύπτουν οι εταιρείες ανά γεωγραφική περιοχή. Αυτά τα αποτελέσματα είναι σημαντικά για να προσδιοριστεί ο αντίκτυπος που έχει η μεγαλύτερη ευελιξία, η οποία χαρακτηρίζει το ΔΠΧΑ 8, συγκριτικά με το ΔΛΠ 14, στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών.

Ο Πίνακας 5.14 (Πλαίσιο Α) δείχνει τον αριθμό των εταιρειών που αποκαλύπτουν συγκεκριμένα γεωγραφικά στοιχεία ανά γεωγραφική περιοχή. Από τις 25 εταιρείες που δεν ανέφεραν πλέον γεωγραφικά στοιχεία του ενεργητικού σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, 17 άρχισαν να αναφέρουν γεωγραφικά μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία. Αυτό δείχνει ότι δεν υπήρξε σημαντική αλλαγή στις πρακτικές γνωστοποίησης, καθώς η πλειοψηφία των εταιρειών απλώς αντικαθιστούν τα γεωγραφικά περιουσιακά στοιχεία με μη κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία. Ωστόσο, σημειώνεται σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν προσθήκες γεωγραφικού κεφαλαίου ($p < 0.01$, sig. $< 0,001$).

Συνοψίζοντας, αυτά τα αποτελέσματα δείχνουν ότι λιγότερες γεωγραφικές πληροφορίες γνωστοποιούνται στο επίπεδο της οντότητας μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8, παρόλο που η ζημία αυτή καλύπτεται εν μέρει από την αύξηση της γνωστοποίησης γεωγραφικών μη-κυκλοφορούντων περιουσιακών στοιχείων.

Επιπλέον, ο Πίνακας 5.14 (Πλαίσιο Β) παρουσιάζει τον αριθμό των εταιρειών που αποκαλύπτουν γεωγραφικά στοιχεία ενεργητικού, γεωγραφικά μη-κυκλοφορούντα περιουσιακά στοιχεία και γεωγραφικά άυλα περιουσιακά στοιχεία σε κάθε χώρα. Εκεί

παρατηρείται ότι σημαντικές διαφορές υπήρξαν μόνο για τις εταιρείες που είναι εισηγμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.14
ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΝΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

N=62	ΔΛΠ14		ΔΠΧΑ8		Sig.
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	p-value
Απαιτείται βάσει ΔΛΠ 14 και ΔΠΧΑ 8					
Γεωγραφική περιοχή έσοδα	59	95%	61	98%	0.310
Γεωγραφική περιοχή Περιουσιακά στοιχεία (ΔΛΠ 14)	50	80%	25	40%	<0.001***
Γεωγραφική περιοχή non-current Περιουσιακά στοιχεία(ΔΠΧΑ8)	0	0%	13	20%	<0.001***
Απαιτούμενα στοιχεία βάσει ΔΛΠ 14					
Γεωγραφική περιοχή Προσθήκες κεφαλαίου	43	69%	29	46%	<0.001***
Εθελοντικές αποκαλύψεις					
Γεωγραφική περιοχή Κερδοφορία	7	11%	5	8%	0.574
Γεωγραφική περιοχή Υποχρεώσεις	6	9%	3	5%	0.347
Γεωγραφική περιοχή Στοιχεία κατάστασης αποτελεσμάτων	2	3%	2	3%	1
Γεωγραφική περιοχή Απόσβεση	2	3%	1	2%	0.649
Γεωγραφική περιοχή E&A	-	-	-	-	1
Γεωγραφική περιοχή άλλα	2	3%	4	6%	0.467

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.14
(ΠΛΑΤΙΣΙΟ Β)

Στοιχεία αναφοράς	ΔΛΠ 14		ΔΠΧΑ 8		Sig.
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
HB=16					

Γεωγραφική περιοχή	15	93%	3	18%	0.001***
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	0	0%	6	37%	0.004***
non-current					
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	10	62%	6	37%	0.017**
άλλα Περιουσιακά στοιχεία					
Γερμανία=16					
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Γεωγραφική περιοχή	14	87%	5	31%	0.024**
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	0	0%	4	25%	0.017**
non-current					
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	14	87%	9	56%	0.007***
Προσθήκες κεφαλαίου					
Γαλλία=12					
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Γεωγραφική περιοχή	10	83%	8	66%	0.445
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	0	0%	1	8%	0.309
non-current					
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	9	75%	5	41%	0.476
Προσθήκες κεφαλαίου					
Ιταλία=18					
	N	Ποσοστό	N	Ποσοστό	
Γεωγραφική περιοχή	11	61%	9	50%	0.353
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	0	0%	2	11%	0.102
non-current					
Περιουσιακά στοιχεία					
Γεωγραφική περιοχή	10	55%	9	50%	0.225
Προσθήκες κεφαλαίου					

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

Αναφορικά με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στον Συνολικό Γεωγραφικό Δείκτη , όπως αυτά αναφέρονται στο Κεφάλαιο 4.1.9 «Απαιτήσεις Γνωστοποίησης Ανά Γεωγραφική Περιοχή Σε Επίπεδο Οντότητας», οι εταιρείες μπορούν να αποκαλύψουν το πολύ 11 στοιχεία και τουλάχιστον 0 ανά γεωγραφική περιοχή.

Ο Πίνακας 5.15 παρουσιάζει τα αποτελέσματα για το Συνολικό Γεωγραφικό Δείκτη για το σύνολο του δείγματος εταιρειών που αναφέρουν γεωγραφικές περιοχές στο επίπεδο δευτερογενούς οντότητας, και αναφέρουν περισσότερες από μία γεωγραφικές περιοχές. Επίσης, ο Πίνακας 5.16 παρουσιάζει το ποσοστό των εταιρειών που αύξησαν ή μείωσαν τον αριθμό των στοιχείων που αποκαλύπτονται στον Συνολικό Γεωγραφικό Δείκτη. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι υπάρχει σημαντική μείωση του αριθμού στοιχείων που αναφέρθηκαν ανά γεωγραφική περιοχή σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8 (από μέσο όρο 2.49 σε μέσο όρο 1.81). Για μεγαλύτερες και μικρότερες εταιρείες, η μείωση είναι σημαντική μόνο για τις μεγαλύτερες εταιρείες ($p < 0.05$ sig. .037). Το αποτέλεσμα υποδηλώνει ότι οι αρνητικές επιπτώσεις του ΔΠΧΑ 8 στον αριθμό των γεωγραφικών στοιχείων που γνωστοποιήθηκαν, επηρεάζουν μόνο τις μεγαλύτερες εταιρείες. Σε επίπεδο χώρας, παρουσιάζεται μείωση από εταιρείες του Ηνωμένου Βασιλείου (19%) και τη Γερμανία (25%).

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.15
ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΕΙΚΤΗΣ (ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ)

N= 62	ΔΛΠ 14		ΔΠΧΑ 8	
	Αποτελέσματα δεικτών	N	Ποσοστό	N
0	2	3%	3	5%
1	8	12%	12	19%
2	3	5%	11	18%
3	41	66%	29	47%
4	4	6%	4	6%
5	1	2%	2	3%
6	1	2%	0	0%
7	1	2%	1	2%
8	1	2%	0	0%
9	0	0%	0	0%
Σύνολο	62		62	

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.16
ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΕΙΚΤΗΣ (ΑΛΛΑΓΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ)

	Καμία Αλλαγή	Αύξηση	Μείωση	Σύνολο	ΔΛΠ14	ΔΠΧΑ8	Sig.					
	(Μέσος όρος)		(Μέσος όρος)									
Όλες οι εταιρείες	45	73%	17	27%	6	10%	11	18%	62	2.49	1.81	0.092*
Μεγαλύτερες εταιρείες	31	80%	8	21%	3	77%	5	13%	39	2.67	1.78	0.037**
Μικρότερες εταιρείες	14	61%	9	39%	4	17%	5	22%	23	2.35	2.01	0.569
ΗΒ	9	56%	4	25%	1	6%	3	19%	16	2.59	2.03	0.096*
Γερμανία	14	88%	5	31%	1	6%	4	25%	16	2.78	2.32	0.098*
Γαλλία	7	58%	4	33%	3	25%	1	8%	12	2.30	2.24	0.196
Ιταλία	15	83%	4	22%	2	11%	2	11%	18	2.29	2.29	1

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

Η ανάλυση μεταξύ χωρών επιδιώκει να αξιολογήσει την ομοιομορφία των πρακτικών γνωστοποίησης των εταιρειών όσον αφορά τον αριθμό στοιχείων που αποκαλύπτονται ανά γεωγραφική περιοχή. Ο Πίνακας 5.17 δείχνει τα αποτελέσματα των παλινδρομήσεων, όπου βάσει το ΔΛΠ14, η Γαλλία και η Ιταλία παρουσιάζουν αρνητικούς συντελεστές (-1.30 και -1.32 αντίστοιχα) που είναι στατιστικά σημαντικοί (0,098 και 0,097 αντίστοιχα).

Επίσης, οι διαφορές μεταξύ των χωρών δοκιμάστηκαν περαιτέρω, αλλά δεν υποστηρίζονται ($p < 0.01$, sig. .083). Ο πίνακας 5.17 δείχνει επίσης, ότι ο μέσος αριθμός γεωγραφικών στοιχείων που αποκαλύπτονται από εταιρείες στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία είναι υψηλότερος (2,59 και 2,78 αντίστοιχα) από τον αριθμό των εταιρειών που είναι εισηγμένες στη Γαλλία και την Ιταλία (2,30 και 2,29 αντίστοιχα).

Τα αποτελέσματα για το ΔΠΧΑ 8 δείχνουν ότι, οι διαφορές μεταξύ των χωρών δεν είναι σημαντικές. Το αποτέλεσμα αυτό αποδεικνύει ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 έχει οδηγήσει σε ομοιογένεια πρακτικών γνωστοποίησης γεωγραφικών στοιχείων. Ωστόσο, ο Πίνακας 5.16 δείχνει ότι υπάρχει σημαντική μείωση του μέσου αριθμού γεωγραφικών στοιχείων που γνωστοποιούνται στο ΔΠΧΑ 8, φαινόμενο που παρατηρείται κυρίως σε εταιρείες στο Ηνωμένο Βασίλειο ($p < 0.10$, sig. .096) και τη Γερμανία ($p < 0.10$, sig. .098).

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.17
ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ
(ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ)

	ΔΔΠ 14		ΔΠΧΑ 8	
	Συντελεστής	Sig.	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-1.30	0.098*	-1.65	0.056*
Γερμανία	-0.25	0.325	-0.27	0.302
Ιταλία	-1.32	0.097*	-0.47	0.157
Παρατηρήσεις	62		62	
Prob>Chi Squared	0.070*		0.050**	
Pseudo-R Squared	12%		14%	
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ=0				
Chi Squared	3.1		1.9	
Sig.	0.083*		0.440	
ΓΑ-ΓΕ		0.097*		
ΓΕ-ΙΤ		0.097*		
ΓΑ-ΙΤ		0.765		

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

Ο Πίνακας 5.18 παρουσιάζει τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης για τη διερεύνηση του κατά πόσο αναφέρεται ως σημαντικός παράγοντας η αλλαγή του αριθμού των στοιχείων βάσει του ΔΠΧΑ 8.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.18
ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ
(ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ)

	Αύξηση αριθμού Γεωγραφικής περιοχής	Sig.	Μείωση αριθμού Γεωγραφικής περιοχής	Sig.
Γαλλία	-0.56	0.217	-0.51	0.111
Γερμανία	-0.30	0.153	-0.20	0.176
Ιταλία	-0.56	0.212	-0.08	0.191
Παρατηρήσεις	74			
Prob>Chi Squared	0.361			
Pseudo-R Squared	4%			
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ=0				
Chi Squared	1.67			
Sig.	0.527			

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

Τα αποτελέσματα για τις διακυμάνσεις αριθμού γεωγραφικής περιοχής σε επίπεδο χώρας δεν φαίνεται να είναι σημαντικά για καμία από τις χώρες του δείγματος της έρευνας. Ωστόσο, στην παρούσα ανάλυση είναι απαραίτητο να σημειωθεί πως χρησιμοποιήθηκε η στατιστική μέθοδος multinomial logistic regression (MLR) για τη διερεύνηση εάν η μητρική γλώσσα είναι μια μεταβλητή ελέγχου που επηρεάζει σημαντικά τις πρακτικές αναφορές όταν παρουσιάζονται αλλαγές στον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που αποκαλύπτουν σύμφωνα με το νέο πρότυπο ΔΠΧΑ 8. Η εξαρτημένη μεταβλητή είναι μια πολυωνυμική μεταβλητή (που λαμβάνει την τιμή 1 εάν η εταιρεία αυξάνει και την τιμή 2 εάν μειώνει τον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών και 0 εάν δεν υπάρχει αλλαγή στον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών) η οποία δεν φαίνεται να είναι σημαντική (sig .764, R² 4%).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο: ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΕΜΠΕΙΡΙΚΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ

Αυτή η ενότητα συνοψίζει τα εμπειρικά αποτελέσματα. Παρουσιάζεται μια γενική ανάλυση και συζήτηση των ευρημάτων σε σχέση με το θεωρητικό πλαίσιο της μελέτης. Η περίληψη χωρίζεται σε δύο μέρη για να απαντήσει στα δύο (2) ερευνητικά ερωτήματα και τις υποθέσεις που προέκυψαν. Συνεπώς το πρώτο μέρος επικεντρώνεται στον γενικό αντίκτυπο του ΔΠΧΑ8 συγκριτικά με το προγενέστερό του, και το δεύτερο επικεντρώνεται στον αντίκτυπο των αλλαγών αυτών, σε επίπεδο χώρας.

6.1 ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Το πρώτο ερευνητικό ερώτημα τις παρούσας μελέτης είναι:

Πώς η μετατροπή από ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 επηρέασε την εταιρική γνωστοποίηση στην Ευρώπη?

Συνοπτικά, τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης δείχνουν ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είχε θετικές και αρνητικές επιρροές στις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών. Από τη μία πλευρά, σημειώνεται σημαντική αύξηση του αριθμού των λέξεων που αναφέρθηκαν στις ετήσιες εκθέσεις σχετικά με τις αποκαλύψεις τομέων. Περαιτέρω, η υιοθέτηση της προσέγγισης διαχείρισης οδήγησε σε σημαντική αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αναγνωρίζουν τον ΕΛΕΑ και σε μια μέτρια αύξηση του αριθμού των εταιρειών που ορίζουν τους λειτουργικούς τομείς ως μικτούς. Επιπλέον, υπάρχει σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών που αναφέρονται ως ένα ενιαίο τμήμα.

Επιπροσθέτως, σε σχέση με τις γεωγραφικές πληροφορίες σε επίπεδο οντότητας, σημειώνεται σημαντική αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν πληροφορίες σχετικά με σημαντικούς πελάτες. Ωστόσο, το στοιχείο αυτό γνωστοποιείται υποχρεωτικά βάσει ΔΠΧΑ 8 :33. Συνεπώς, αυτή η αύξηση δεν είναι αποτέλεσμα της αυξημένης ευελιξίας, αλλά ακριβείς απαιτήσεις γνωστοποίησης του νέου προτύπου. Αυτό το αποτέλεσμα είναι σύμφωνο με τα συμπεράσματα των Kajuter & Nienhaus (Kajuter & Nienhaus, 2015) ότι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να αποκτηθεί ένα επιθυμητό επίπεδο αποκάλυψης είναι να επιβληθεί βάσει του Κανονισμού.

Ωστόσο, από την άλλη, η αυξημένη ευελιξία στις απαιτήσεις γνωστοποίησης ανά λειτουργικούς τομείς οδήγησε σε σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν τα περιουσιακά τους στοιχεία. Το ίδιο ισχύει και για τα στοιχεία που αποκαλύπτονται στο επίπεδο της οντότητας. Συνεπώς, σημειώνεται σημαντική μείωση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν προσθήκες γεωγραφικού κεφαλαίου.

Τα αποτελέσματα αυτά δείχνουν ότι η αυξημένη ευελιξία στις απαιτήσεις γνωστοποίησης σε λειτουργικό επίπεδο και σε επίπεδο οντότητας δεν έχουν αξιοποιηθεί επαρκώς από τις εταιρείες. Σύμφωνα με τη βιβλιογραφία που διερευνά τους παράγοντες που επηρεάζουν την αποκάλυψη τομέων, μια μείωση του όγκου πληροφοριών θα οδηγούσε σε σημαντική μείωση του κόστους ιδιοκτησίας (Crawford et al. 2012; Aleksanyan & Danbolt, 2015).

Εκτός από τα αρνητικά και θετικά αποτελέσματα που περιγράφηκαν παραπάνω, είναι σημαντικό να τονιστεί το γεγονός ότι η πλειοψηφία των πρακτικών γνωστοποίησης δεν

παρουσίασε διαφορές μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Πιο συγκεκριμένα, η πλειοψηφία των εταιρειών δεν άλλαξε τον ορισμό των λειτουργικών τους τομέων και δεν παρουσιάζεται σημαντική μεταβολή στον αριθμό των λειτουργικών τομέων που αναφέρθηκαν. Επίσης, αναφορικά με τα στοιχεία που αποκαλύπτονται σε επιχειρησιακό επίπεδο, δεν παρουσιάζονται άλλες σημαντικές διαφορές με την μετατροπή από ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ8. Αυτό παρατηρείται ιδιαίτερα για τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στους «υπό όρους» και «εθελοντικούς» δείκτες. Συνεπώς, η αυξημένη ευελιξία που χαρακτηρίζει το ΔΠΧΑ 8 έχει επίσης ερμηνευθεί από τις εταιρείες ως μια ευκαιρία να συνεχίσουν να αναφέρουν με τον συνηθισμένο τρόπο, είτε είναι απαραίτητα τα στοιχεία που γνωστοποιούν, είτε όχι. Παρατηρούνται παρόμοια αποτελέσματα με τις γεωγραφικές πληροφορίες που αποκαλύπτονται σε επίπεδο οντότητας, δηλαδή, δεν φαίνεται να υπάρχει σημαντική αλλαγή στον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που αποκαλύπτονται. Ωστόσο, υπάρχει τάση να μειώνεται ο αριθμός των γεωγραφικών περιοχών και να αυξάνεται ο αριθμός των εταιρειών που αναφέρουν μόνο μία γεωγραφική περιοχή.

Αυτό σημαίνει ότι η αυξημένη ευελιξία του νέου προτύπου επιτρέπει σε εταιρείες που αποκάλυψαν περισσότερες από μία γεωγραφικές περιοχές σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 να συγκεντρώνουν τις γεωγραφικές πληροφορίες για τις περιοχές αυτές για εταιρικούς σκοπούς, αλλά να επιλέγουν να αποκαλύψουν μόνο μία περιοχή σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Σύμφωνα με αυτά τα αποτελέσματα, δεν φαίνεται να υπάρχουν σημαντικές αλλαγές στους τύπους γεωγραφικών περιοχών που δημοσιοποιήθηκαν. Παρότι το ΔΛΠ 14 έχει επικριθεί επειδή επέτρεψε την αποκάλυψη μεγάλων και αόριστων περιοχών, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8, ενώ προσφέρει περισσότερες επιλογές, δεν φαίνεται να

βελτιώνει την κατάσταση αυτή, καθώς η πλειοψηφία των εταιρειών τείνουν να αποκαλύπτουν μόνο χώρα προέλευσης ή χώρα έδρας και ευρείες περιοχές και στα δύο πρότυπα.

Στη συνέχεια, μια συμβολή της μελέτης αυτής είναι η διερεύνηση των πρακτικών γνωστοποίησης όσον αφορά τους κύριους/λειτουργικούς τομείς. Συγκεκριμένα, οι δείκτες που παρουσιάζονται είναι ο «υποχρεωτικός», ο «υπο-όρους» και ο «εθελοντικός». Συνολικά, φαίνεται ότι οι πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών έχουν επηρεαστεί ως επί το πλείστον σε σχέση με τον υποχρεωτικό δείκτη. Η γνωστοποίηση των στοιχείων που έπρεπε να γνωστοποιηθούν σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 και η οποία δεν είναι πλέον υποχρεωτική σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Αυτό δείχνει ότι η αλλαγή σε πιο ευέλικτους κανόνες είναι επικίνδυνη σε σχέση με τα βασικά στοιχεία και ότι είναι απαραίτητο να αναμένεται μείωση της αποκάλυψης στοιχείων που δεν χρειάζεται πλέον να γνωστοποιηθούν. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό αν τα στοιχεία αυτά παρέχουν ανταγωνιστικό πλεονέκτημα στους ανταγωνιστές, όπως στην περίπτωση της υποβολής εκθέσεων κατά τομέα.

Όσον αφορά τον «υπό όρους» δείκτη, οι υιοθετητές του ΔΠΧΑ 8 αναμένουν από τις εταιρείες να ξεκινήσουν να αποκαλύπτουν περισσότερες πληροφορίες. Η αύξηση αυτή θα πραγματοποιηθεί μόνο εάν οι σχετικές πληροφορίες αναθεωρούνται τακτικά από τον ΕΛΕΑ. Επίσης, αναφορικά με τον «εθελοντικό» δείκτη, τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης δείχνουν ότι εταιρείες που δήλωσαν οικειοθελώς πληροφορίες κατά τομέα σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 συνεχίζουν να αναφέρουν τις ίδιες πληροφορίες σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, αλλά δεν παρατηρείται αύξηση του όγκου των πληροφοριών που

αποκαλύπτονται εθελοντικά. Ο όγκος τους είναι αρκετά χαμηλός και στα δύο πρότυπα. Ως εκ τούτου, προκύπτει ότι η ευελιξία του νέου προτύπου δεν βελτιώνει την αποκάλυψη των προαιρετικών πληροφοριών, ακόμη και αν είναι ευκολότερη, ταχύτερη και φθηνότερη για τις εταιρείες να χρησιμοποιούν απευθείας τις εσωτερικά παραγόμενες πληροφορίες.

Μια ακόμη συμβολή αυτής της μελέτης είναι ο διαχωρισμός των μικρότερων και μεγαλύτερων εταιριών. Τα εμπειρικά αποτελέσματα δείχνουν ότι, σε κάποιο βαθμό, η εισαγωγή του νέου προτύπου έχει διαφορετική επιρροή σε μικρές και μεγάλες εταιρείες. Συγκεκριμένα, ο διαχωρισμός βάσει μεγέθους των εταιριών θα μπορούσε να εξηγήσει τις διαφορές στα αποτελέσματα αυτής της μελέτης συγκριτικά με προηγούμενες μελέτες (Nichols et al., 2012, Crawford et al., 2012).

Τα αποτελέσματα της μελέτης μου δείχνουν σημαντική μείωση της αποκάλυψης περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων για μεγαλύτερες εταιρείες και υποχρεώσεις για μικρότερες επιχειρήσεις. Σε σύγκριση, με τις μελέτες των Nichols et al. (2012) και Crawford et al. (2012), η μελέτη αυτή δεν δείχνει σημαντική αύξηση στον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρθηκαν. Τα εν λόγω αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι ο θετικός αντίκτυπος της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 στον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που γνωστοποιούνται ως κύριες, αφορά μόνο τις μεγαλύτερες εταιρείες.

Συνοπτικά, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 έχει επηρεάσει αρνητικά τις μεγαλύτερες εταιρείες, απ'ότι τις μικρότερες όσον αφορά τα στοιχεία που αποκαλύπτονται ανά λειτουργικό τομέα και σε επίπεδο οντότητας. Από την άλλη, ο θετικός αντίκτυπος σε

σχέση με τον αριθμό των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρθηκαν φαίνεται να είχε μεγαλύτερη επιρροή στις μεγαλύτερες εταιρείες.

6.2 ΑΝΑΛΥΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ

Αυτό το τμήμα αφορά το δεύτερο ερευνητικό ερώτημα της παρούσας έρευνας:

Ποιες είναι οι διαφορές γνωστοποίησης σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς που ακολούθησαν έπειτα τη μετατροπή του ΔΛΠ 14 σε ΔΠΧΑ 8 σε επίπεδο χώρας;

Τα αποτελέσματα της μελέτης δείχνουν ότι υπάρχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των χωρών όσον αφορά τις πρακτικές αποκάλυψης τομέων και ότι η αυξημένη ευελιξία που εισήγαγε το ΔΠΧΑ 8 δεν έχει επηρεάσει τις πρακτικές γνωστοποίησης των εταιρειών με τον ίδιο τρόπο στις τέσσερις μεγαλύτερες οικονομίες της Ευρώπης.

Η σύγκριση μεταξύ των χωρών δείχνει ότι ήδη σύμφωνα με το ΔΛΠ 14 οι πρακτικές δεν ήταν ομοιογενείς. Πρώτα απ' όλα, οι εταιρείες που είναι εισηγμένες στη Γαλλία παρουσιάζονται συχνότερα ως ένα τμήμα από ότι στις άλλες τρεις χώρες. Περαιτέρω, όσον αφορά τα στοιχεία που αποκαλύπτονται ανά πρωτογενή τομέα, οι γερμανικές εταιρείες ανέφεραν σημαντικά περισσότερα στοιχεία στον «υπό-όρους» δείκτη και στον συνολικό δείκτη από τις άλλες τρεις χώρες. Τέλος, οι εταιρείες του Ηνωμένου Βασιλείου και της Γερμανίας ανέφεραν σημαντικά περισσότερα γεωγραφικά στοιχεία από αυτά που απαριθμούνται στη Γαλλία και την Ιταλία βάσει του ΔΛΠ 14.

Από τη μία, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 φαίνεται να έχει οδηγήσει σε μεγαλύτερη ομοιογένεια στις πρακτικές γνωστοποίησης. Συγκεκριμένα, οι διαφορές μεταξύ των χωρών όσον αφορά τον αριθμό των εταιρειών ενός τμήματος και ο αριθμός των στοιχείων που αποκαλύπτονται σε λειτουργικό επίπεδο και ανά γεωγραφική περιοχή, δεν είναι πλέον σημαντικά στο πλαίσιο του νέου προτύπου (ΔΠΧΑ 8).

Υπάρχουν επίσης εμπειρικά στοιχεία που υποδηλώνουν ότι στην περίπτωση της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8, η μείωση του αριθμού των εταιρειών ενός τμήματος μπορεί να σχετίζεται με το γεγονός ότι η τμηματική αναφορά μιας εταιρείας φαίνεται να είναι ευκολότερη, και βοηθά σημαντικά στην λήψη αποφάσεων. Επιπλέον, η Γαλλία παρουσιάζει συνήθως χαμηλότερα επίπεδα νομικής επιβολής από το Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γερμανία (Cohen et al., 2013; Leuz, 2004). Αυτή η πτυχή μπορεί επίσης να συνδεθεί με τη μελέτη των Fulbier et al., (Fulbier et al. 2017), δηλαδή ότι η θετική επίδραση ενός προτύπου που βασίζεται περισσότερο στις αρχές, ισχύει τόσο σε ισχυρότερα όσο και σε ασθενέστερα ρυθμιστικά καθεστάτα. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως μια θετική πτυχή, ωστόσο έρχεται σε αντίθεση με τη βιβλιογραφία, η οποία υποστηρίζει ότι τα πρότυπα που είναι βασισμένα σε αρχές οδηγούν σε μείωση της συγκρισιμότητας και πιο ετερογενείς λογιστικές πρακτικές (Mardini et al.; 2012; Kvaal & Nobes, 2012; Hope, 2003; Franzen & Weibenberger, 2015).

Επίσης, όσον αφορά τις διαφορές μεταξύ των χωρών, και τα στοιχεία που αποκαλύπτονται ανά λειτουργικό τομέα και ανά γεωγραφική περιοχή, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 έχει οδηγήσει σε πιο ομοιογενείς πρακτικές γνωστοποίησης. Αυτό μπορεί να ευθύνεται στη γενική μείωση του αριθμού των γνωστοποιούμενων στοιχείων, καθώς

αυτά δεν είναι πλέον υποχρεωτικά, γεγονός που δεν συμβαδίζει με τις προσδοκίες του IASB (2013). Με άλλα λόγια, η αυξημένη ομοιογένεια επηρέασε αρνητικά τον όγκο πληροφοριών που γνωστοποιήθηκαν, πράγμα που σημαίνει ότι οι εταιρείες εκμεταλλεύονται τη διοικητική προσέγγιση για να αποφύγουν την αποκάλυψη ευαίσθητων πληροφοριών, για να διατηρήσουν το ανταγωνιστικό τους πλεονέκτημα στη παγκόσμια αγορά.

Επιπλέον, όταν τα γενικά αποτελέσματα της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 αναλύονται σε επίπεδο χώρας, φαίνεται ότι οι γενικές θετικές και αρνητικές συνέπειες της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 επηρέασαν διαφορετικά τις πρακτικές γνωστοποίησης. Οι περισσότερες διαφορές παρατηρούνται σε εταιρίες του Ηνωμένου Βασιλείου και της Γερμανίας. Συγκεκριμένα, εταιρείες που είναι εισηγμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία αποκαλύπτουν συχνότερα την ταυτότητα του ΕΛΕΑ. Επιπλέον, οι εταιρείες στη Γερμανία αυξάνουν σημαντικά τη γνωστοποίηση των «εθελοντικών» χρηματοοικονομικών τους στοιχείων σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8. Παράλληλα, οι εταιρείες στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Γερμανία φαίνεται να μειώνουν σημαντικά την αποκάλυψη περιουσιακών στοιχείων, καθώς και την αποκάλυψη γεωγραφικών προσθηκών. Αντίθετα, οι πρακτικές γνωστοποίησης εταιρειών που είναι εισηγμένες στην Ιταλία επηρεάζονται λιγότερο από την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8.

Συνολικά, τα αποτελέσματα αυτά δείχνουν ότι σύμφωνα με το ΔΛΠ 14, το οποίο χαρακτηρίζεται από μεγαλύτερη αυστηρότητα, οι εταιρείες της Γερμανίας και ορισμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο, δείχνουν υψηλότερο επίπεδο συμμόρφωσης σε σχέση με άλλα στοιχεία που εξετάστηκαν. Αυτό συμβαδίζει με το γεγονός ότι το

Ηνωμένο Βασίλειο και η Γερμανία παρουσιάζουν αυστηρότερο επίπεδο επιβολής, απ'ότι η Γαλλία και η Ιταλία. Ωστόσο, όταν το νέο πρότυπο επιτρέπει μεγαλύτερη ευελιξία, οι εταιρείες στη Γερμανία και στο Ηνωμένο Βασίλειο χρησιμοποιούν ως επί το πλείστον αυτή την ευελιξία για να μειώσουν το ποσό των πληροφοριών που αποκαλύπτονται. Αυτό μπορεί να γίνεται για να διατηρήσουν το ανταγωνιστικό τους πλεονέκτημα.

Γενικώς, τα αποτελέσματα των εταιριών που είναι εισηγμένες στο Ηνωμένο Βασίλειο, μπορούν να εξηγήσουν το γεγονός της μειωμένης γνωστοποίησης. Οι ΕΛΕΑ γνωστοποιούν μόνο τα υποχρεωτικά στοιχεία των εταιριών, καθώς και όλες τις πληροφορίες που δεν θα μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο της εταιρικές τους δραστηριότητες (Aboud & Roberts, 2018; Cuccia, 2018). Συνεπώς, αυτό το αποτέλεσμα αντικατοπτρίζει τη γενική αρνητική στάση της χώρας προς το ΔΠΧΑ 8, και όχι την μη-αποτελεσματικότητα της επιβολής του προτύπου.

Στη Γερμανία, τα αποτελέσματα της έρευνας υποδηλώνουν ότι η λογιστική ποιότητα, γενικά, ήταν υψηλότερη πριν από την εισαγωγή των ΔΠΧΑ (Fulbier, 2017; Gotti, 2016). Ως εκ τούτου, η αυξημένη ευελιξία θα μπορούσε να έχει οδηγήσει τις γερμανικές εταιρείες να γνωστοποιούν μεγαλύτερο όγκο πληροφοριών σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς, το οποίο δεν συνέβη (Kvaal and Nobes, 2012).

Σύμφωνα με τις γαλλικές πρακτικές αποκάλυψης, τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης δεν υποστηρίζουν τα συμπεράσματα (Luchesse & Di Carlo, 2016) οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η μεταρρύθμιση δεν επηρέασε τις πρακτικές γνωστοποίησης, καθώς πληροφορίες σχετικά με τους λειτουργικούς τομείς γνωστοποιούνταν ήδη βάσει

ΔΛΠ14. Παρατηρήθηκαν σημαντικές βελτιώσεις αναφορικά με τον αριθμό των εταιρειών ενός τομέα, αλλά μηδαμινό θετικό αντίκτυπο στην περίπτωση της αποκάλυψης των υποχρεωτικών στοιχείων.

Τέλος, η εφαρμογή των ΔΠΧΑ στην Ιταλία ήταν αρκετά δύσκολη, καθώς οι ιταλικές εταιρείες βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στους ελεγκτές και τις ελεγκτικές εταιρίες όταν εισάγεται ένα νέο πρότυπο, πράγμα που σημαίνει ότι η καμπύλη μάθησης για τις ιταλικές επιχειρήσεις είναι μεγαλύτερη από ότι για παράδειγμα στις αγγλικές εταιρείες. Συνεπώς, μια εξήγηση, είναι η χρονική περίοδος που χρειάστηκε για να κατανοήσουν και να εφαρμόσουν τα νέα διεθνή πρότυπα. Ωστόσο, οι πρακτικές αποκάλυψης τομέων θα μπορούσαν να αλλάξουν στο μέλλον μετά την καθιέρωση του ΔΠΧΑ 8 για εταιρείες που είναι εισηγμένες στην Ιταλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο: ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα κύρια συμπεράσματα της μελέτης παρουσιάζονται σε αυτό το τελευταίο κεφάλαιο.

Σκοπός της παρούσας μελέτης ήταν να κάνει χρήση της εισαγωγής του ΔΠΧΑ 8 για την ανάλυση των επιπτώσεων στην εταιρική αποκάλυψη στις τέσσερις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές οικονομίες. Ως εκ τούτου, η αλλαγή από ΔΛΠ14 σε ΔΠΧΑ 8 χρησίμευσε ως εμπειρικό πλαίσιο για τη μελέτη του αντίκτυπου της αυξημένης ευελιξίας στη συμπεριφορά αναφοράς των εταιρειών σε ένα διεθνές περιβάλλον.

7.1 ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η μελέτη αυτή ανέλυσε τον τρόπο με τον οποίο η αυξημένη ευελιξία των απαιτήσεων γνωστοποίησης επηρεάζει την πληροφόρηση κατά τομέα. Το IASB (2013) ανέμενε ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 θα μείωνε το κόστος πληροφόρησης, έτσι ώστε οι επιχειρήσεις να αυξήσουν τον όγκο των πληροφοριών. Ωστόσο, η επιλογή του τρόπου εταιρικής αποκάλυψης είναι μια αντιστάθμιση μεταξύ του κόστους συλλογής και παραγωγής πληροφοριών και αποκάλυψης (Leung & Verriest, 2015). Η βιβλιογραφία επιβεβαιώνει τις αρνητικές συνέπειες από ανταγωνιστές και άλλες επιρροές που επηρεάζουν τις πρακτικές αποκάλυψης (Bugeja et al., 2015). Η παρούσα μελέτη υποδεικνύει ότι ακόμη και αν οι πρακτικές υποβολής εκθέσεων παραμένουν αμετάβλητες μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8, σημειώνεται σημαντική απώλεια πληροφοριών σε λειτουργικό επίπεδο.

Συγκεκριμένα, στοιχεία όπως προσθήκες ενεργητικού, παθητικού και γεωγραφικού κεφαλαίου, είναι σημαντικά, αλλά η γνωστοποίηση τους βρίσκεται σε χαμηλά επίπεδα. Επομένως, παρατηρείται πως η ελάττωση του κόστους παραγωγής πληροφοριών βάσει το ΔΠΧΑ 8, δεν φαίνεται να έχει θετική επιρροή στις πρακτικές εταιρικής γνωστοποίησης. Προγενέστερες έρευνες έχουν δείξει ότι η αναφορά κατά τομέα είναι σημαντική τόσο για τους επενδυτές, όσο και για τους αναλυτές (Nichols & Street, 2007; Li & Yang, 2015). Ωστόσο, αυτή η αύξηση γνωστοποίησης μπορεί να φέρει μια επιχείρηση σε δύσκολη θέση δημιουργώντας ζημιολύγες συνέπειες λόγω του αυξημένου ανταγωνισμού στην αγορά (Pardal et al., 2015). Δεδομένων των αποτελεσμάτων της μελέτης αυτής, συμπεραίνουμε ότι τα κίνητρα των εταιρειών για την μη-αποκάλυψη ευαίσθητων πληροφοριών υπερβαίνουν, τη δυνατότητα αύξησης των πληροφοριών κατά τομέα χωρίς πρόσθετο κόστος.

Συνεπώς, αυτό σημαίνει ότι σημαντικές πληροφορίες μπορούν να μην γνωστοποιηθούν, όταν η ευελιξία αυξάνεται και οι απαιτήσεις γνωστοποίησης αλλάζουν από υποχρεωτικές σε υπό-όρους. Συνεπώς, εάν ο στόχος μιας μεταρρύθμισης είναι να καταστήσει τις επιχειρήσεις να αποκαλύψουν συγκεκριμένες πληροφορίες, η ευελιξία δεν φαίνεται να είναι αποτελεσματική. Προηγούμενες μελέτες έχουν επίσης δείξει, ότι οι πρακτικές γνωστοποίησης βασισμένες σε αρχές, οδηγούν σε λογιστικές επιλογές που αντανακλούν καλύτερα την οικονομική πραγματικότητα (Barth & Israeli, 2013). Συνεπώς, η χρήση προτύπων βασισμένων σε αρχές, θα μπορούσε να είναι μια έγκυρη προσέγγιση για τη μείωση της πληροφοριακής ασυμμετρίας στις πρακτικές αποκάλυψης, αλλά θα πρέπει να χρησιμοποιείται με επιφύλαξη για την προστασία ανταγωνιστικών πλεονεκτημάτων των επιχειρήσεων.

Επιπλέον, το ΔΠΧΑ8 περιέχει δύο νέες ειδικές απαιτήσεις που δεν συμπεριλήφθηκαν στο ΔΛΠ14: η πρώτη είναι η αναγνώριση του «Επικεφαλής Λήψης Επιχειρηματικών Αποφάσεων» (ΕΛΕΑ), και η δεύτερη είναι η αποκάλυψη σημαντικών πελατών. Αυτά είναι παραδείγματα που απορρέουν των αποτελεσμάτων της παρούσας μελέτης δείχνουν ότι υπάρχει σημαντική αύξηση στον αριθμό των εταιρειών που αποφασίζουν να γνωστοποιήσουν και τα δύο αυτά στοιχεία βάσει του νέου προτύπου.

Αναφορικά με την εθελοντική γνωστοποίηση, υπάρχει μια θετική σχέση μεταξύ αυτής και της ρευστότητας, καθώς και του κόστους κεφαλαίου (Li & Yang, 2015; Turki et al., 2016). Σχετικά με τις γεωγραφικές πληροφορίες σε επίπεδο οντοτήτων, η εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 δεν φαίνεται να επηρεάζει τη ρευστότητα της αγοράς και το κόστος κεφαλαίου, ακόμη και στις περιπτώσεις στις οποίες το ΔΠΧΑ8 έχει βελτιώσει την αναφορά κατά τομέα (Leung & Verriest, 2015). Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι η αυξημένη ευελιξία δεν επηρεάζει τις εθελοντικές γνωστοποιήσεις των επιχειρήσεων, αλλά ούτε αυτές συνεπάγονται με την αύξηση του όγκου των πληροφοριών, καθώς ένας μεγάλος αριθμός τους περιλαμβάνει ευαίσθητες πληροφορίες που προσδίδουν το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα στις εταιρίες.

7.2 ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Αυτή η συγκριτική μελέτη των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών οικονομιών, διερεύνησε τον τρόπο με τον οποίο τα πρότυπα που είναι βασισμένα σε κανόνες επηρεάζουν την ομοιομορφία των πρακτικών γνωστοποίησης. Επιπλέον, η μελέτη αξιολόγησε κατά πόσον η κλίση προς πιο ευέλικτες απαιτήσεις επηρεάζει τις επιχειρήσεις διαφορετικά.

Η βιβλιογραφία σχετικά με την εναρμόνιση των λογιστικών προτύπων υποστηρίζει ότι οι απαιτήσεις πρότυπων που βασίζονται σε κανόνες, οδηγούν σε υψηλότερη συγκρισιμότητα και ομοιογένεια, ελκύνοντας έτσι το επενδυτικό κοινό (Chen et al., 2012). Από την άλλη, τα πρότυπα που βασίζονται σε αρχές είναι πιο ευέλικτα και, κατά συνέπεια, αντικατοπτρίζουν καλύτερα την οικονομική κατάσταση της εταιρείας και παρέχουν πιο σχετικές λογιστικές πληροφορίες (Christensen et al., 2013).

Η παρούσα μελέτη διερεύνησε την ομοιομορφία των πρακτικών γνωστοποίησης για να προσδιορίσει εάν ένα πιο ευέλικτο πρότυπο επηρεάζει αρνητικά την ομοιογένεια. Σε αντίθεση με τις προσδοκίες μας, τα αποτελέσματα της μελέτης δείχνουν ότι στις τέσσερις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης, οι πρακτικές αποκάλυψης ανά τομέα είναι ανομοιογενείς σύμφωνα με το ΔΛΠ14. Επίσης, σύμφωνα με τη βιβλιογραφία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Γερμανία έχουν γενικά υψηλότερο επίπεδο επιβολής από τη Γαλλία και την Ιταλία (Barth & Israeli, 2013; Christensen et al. 2013; Brown et al., 2014), και αυτό υποστηρίζεται από τα συμπεράσματα της μελέτης αυτής.

Τα εμπειρικά στοιχεία της μελέτης, δείχνουν επίσης ότι το ΔΠΧΑ8 οδηγεί σε μείωση του όγκου των πληροφοριών που κοινοποιούνται από εισηγμένες οντότητες στις χρηματιστηριακές αγορές του Ηνωμένου Βασιλείου και της Γερμανίας ενώ στη Γαλλία και στην Ιταλία παρέμειναν σχετικά αμετάβλητες. Σύμφωνα με τους Crawford & Power (2015), το ΔΠΧΑ 8 προσδίδει μεγαλύτερη αξία όσον αφορά τις εκθέσεις που συντάσσονται κατά τομέα. Ωστόσο, η ποιότητα των πληροφοριών (κατά τομέα) δεν δείχνει αύξηση με την μετατροπή σε ΔΠΧΑ8.

Τέλος, τα αποτελέσματα της μελέτης δείχνουν ότι, σύμφωνα με ένα πρότυπο βασισμένο σε κανόνες (ΔΛΠ14), οι χώρες με υψηλά επίπεδα επιβολής, όπως το Ηνωμένο Βασίλειο και η Γερμανία, έχουν μεγαλύτερο αριθμό επιχειρήσεων που γνωστοποιούν μεγαλύτερο όγκο πληροφοριών κατά τομέα, από ότι η Γαλλία και η Ιταλία. Ωστόσο, τα αποτελέσματα της μελέτης δεν παρέχουν αποδείξεις που να συνδέουν την ευελιξία των πρότυπων με πιο ομοιογενείς πρακτικές. Αντίθετα, δείχνουν ότι τα πιο ευέλικτα πρότυπα χαρακτηρίζονται από χαμηλότερη δυνατότητα εφαρμογής, με αποτέλεσμα την απώλεια σχετικών πληροφοριών ακόμη και σε χώρες με υψηλό επίπεδο επιβολής.

7.3 ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΔΠΧΑ8

Το IASB (2013) ανέμενε ότι η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 θα έχει ορισμένα οφέλη. Πρώτον, η προσέγγιση της διοίκησης αναμένεται να αυξήσει τη διαφάνεια και να καταστήσει πιο κατανοητή τη διαδικασία λήψης αποφάσεων της διοίκησης. Τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης δείχνουν σημαντική αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αναγνωρίζουν τον «Επικεφαλής Λήψης Επιχειρηματικών Αποφάσεων» (ΕΛΕΑ) και στις τέσσερις χώρες που εξετάστηκαν. Ωστόσο, η πλειοψηφία των εταιρειών προσδιορίζει τον ΕΛΕΑ ως "Διοικητικό Σύμβουλο", χωρίς να παρέχονται περαιτέρω πληροφορίες. Το IASB (2013) ανέμενε επίσης, ότι η αύξηση αποτελεσματικότητας και συνέπειας των χρηματοοικονομικών πληροφοριών κατά τομέα θα αντισταθμίσει τις ανησυχίες που εκφράστηκαν σχετικά με τη συγκρισιμότητα. Η μελέτη αυτή δεν επικεντρώθηκε στη χρησιμότητα των οικονομικών πληροφοριών κατά τομέα, παρά μόνο στις αλλαγές πρακτικών γνωστοποίησης των

εταιρειών λόγω της θέσπισης του ΔΠΧΑ8. Μια τρίτη προσδοκία, ήταν ότι οι πληροφορίες κατά τομέα θα ήταν λιγότερο δαπανηρές, πιο αποτελεσματικές και θα οδηγούσαν σε αύξηση του όγκου των πληροφοριών αποκάλυψης.

Τέλος, το IASB (2013) ανέμενε ότι θα υπήρχε σημαντική αύξηση στην αναφορά ανά τομέα. Ωστόσο, τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης δείχνουν ότι αυτό δεν συμβαίνει στην περίπτωση του Ηνωμένου Βασιλείου, της Γαλλίας και της Ιταλίας. Στη Γερμανία, μόνο οι μεγαλύτερες σε μέγεθος επιχειρήσεις έδειξαν να έχουν αύξηση στην αναφορά στον αριθμό λειτουργικών τομέων.

Επιπροσθέτως, σημειώνεται σημαντική αύξηση του αριθμού των γεωγραφικών περιοχών που αναφέρονται (σε επίπεδο οντότητας) μόνο για τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις του δείγματος, γεγονός που δείχνει ότι αυτό το θετικό αποτέλεσμα δεν ισχύει για όλα τα μεγέθη οντοτήτων. Συνολικά, τα αποτελέσματα της μελέτης δείχνουν ότι μόνο ορισμένες αλλαγές στις τέσσερις μεγαλύτερες οικονομίες της Ευρώπης οδήγησαν σε αύξηση του όγκου των πληροφοριών που γνωστοποιήθηκαν. Γενικά, σημειώθηκε αύξηση του αριθμού των εταιρειών που προσδιορίζουν τον ΕΛΕΑ σύμφωνα με το ΔΠΧΑ 8, και όσον αφορά τα στοιχεία που παρουσιάζονται ανά λειτουργικό τομέα, παρατηρείται αύξηση του αριθμού των εταιρειών που αποκαλύπτουν τα έσοδα και τα έξοδα από τόκους. Επίσης, παρατηρείται αύξηση του αριθμού των οντοτήτων που αποκαλύπτουν πληροφορίες που σχετίζονται με σημαντικούς πελάτες.

Συνοπτικά, πολλές από τις ανησυχίες που διατυπώθηκαν σχετικά με την εισαγωγή του ΔΠΧΑ8 έχουν επιβεβαιωθεί. Συμπερασματικά, ο πιο ευέλικτος χαρακτήρας του ΔΠΧΑ8 οδηγεί σε μείωση των πληροφοριών κατά τομέα.

7.4 ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟΥ ΈΡΓΟΥ

Η μελέτη συμβάλλει στη βιβλιογραφία όσον αφορά την κλίση προς πρότυπα βασισμένα σε αρχές, παρέχοντας αποδείξεις ότι οι θετικές επιπτώσεις των πιο ευέλικτων απαιτήσεων γνωστοποίησης είναι σχετικά οριακές. Οι επιχειρήσεις συνεχίζουν να γνωστοποιούν με τον ίδιο τρόπο, όπως και με το πιο αυστηρό πρότυπο. Ωστόσο, τα ευρήματα δείχνουν ότι οι πιο ευέλικτες απαιτήσεις οδηγούν στην απώλεια βασικών πληροφοριών των επιχειρήσεων. Επιπλέον, η μελέτη αυτή συμβάλλει στη βιβλιογραφία που διερευνά την εναρμόνιση των λογιστικών πρακτικών σε διεθνές περιβάλλον, με αποτελέσματα που αποδεικνύουν ότι οι πιο ευέλικτες απαιτήσεις οδηγούν σε πιο ομοιογενείς πρακτικές. Τέλος, τα αποτελέσματα της μελέτης συμβάλλουν στη βιβλιογραφία του ΔΠΧΑ8, παρέχοντας εμπειρικές αποδείξεις για τον αντίκτυπο του νέου αυτού προτύπου.

7.5 ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΡΕΥΝΑΣ

Στην παρούσα μελέτη, διερευνήθηκαν οι τέσσερις μεγαλύτερες οικονομίες της Ευρώπης (το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλία, η Γερμανία και η Ιταλία), αναφορικά με τις επιπτώσεις της ευελιξίας στην εταιρική γνωστοποίηση που έφερε το ΔΠΧΑ8.

Το δείγμα που χρησιμοποιήθηκε αποτελείται από τον ίδιο αριθμό εταιρειών για κάθε χώρα, επιτρέποντας την άμεση σύγκριση, πριν και μετά την εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8. Οι οικονομικές πληροφορίες βάσει του ΔΛΠ14 συγκρίθηκαν με τις πληροφορίες που αναφέρθηκαν σύμφωνα με το ΔΠΧΑ8. Παρ'όλα αυτά, παραμένουν ορισμένοι περιορισμοί.

Πρώτον, η χρήση του ίδιου αριθμού εταιρειών σε κάθε χώρα επιτρέπει μια άμεση σύγκριση μεταξύ χωρών. Συνεπώς, τα αποτελέσματα συμβάλλουν στη βιβλιογραφία που διερευνά τις επιπτώσεις του ΔΠΧΑ8 σε επίπεδο χώρας. Περαιτέρω, η συμπερίληψη μεγαλύτερων και μικρότερων εταιρειών στο δείγμα, συμβάλλει επίσης στη βιβλιογραφία καθώς τα αποτελέσματα της έρευνας καταδεικνύουν ότι το κριτήριο αυτό θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στις περιπτώσεις εκπόνησης ή αναθεώρησης λογιστικών προτύπων στο μέλλον, διότι παρουσιάζονται ουσιαστικές διαφορές μεταξύ αυτών, ιδίως στις περιπτώσεις αναθεώρησης προτύπων.

Τέλος, οι χώρες του δείγματος καταλαμβάνουν ένα μεγάλο τμήμα του μεριδίου αγοράς εντός της ΕΕ και αυτό θα μπορούσε να δείξει σε κάποιο βαθμό πώς η εισαγωγή του ΔΠΧΑ 8 είχε επιπτώσεις στις πρακτικές γνωστοποίησης των Ευρωπαϊκών εταιρειών. Επιπλέον, δεδομένου ότι πρόκειται για συγκριτική μελέτη, αναγνωρίζονται οι ομοιότητες, καθώς και οι διαφορές των χωρών. Συνεπώς, τα αποτελέσματα της παρούσας μελέτης είναι γενικεύσιμα μόνο σε χώρες με παρόμοια χαρακτηριστικά. Μελλοντική έρευνα μπορεί να εξετάσει μεγαλύτερο αριθμό χωρών, ή ακόμα και να συγκρίνει χώρες με θεμελιώδεις διαφορές.

7.6 ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΈΡΕΥΝΑ

Τα αποτελέσματα της παρούσας έρευνας έχουν τονίσει τη σημασία της διερεύνησης των χαρακτηριστικών των προτύπων, όπως η ευελιξία, στο πλαίσιο των πρακτικών διεθνούς γνωστοποίησης. Στο πλαίσιο αυτό, στο μέλλον θα μπορούσαν να ακολουθήσουν παρόμοιες ερευνητικές οδοί.

Η μελλοντική έρευνα θα πρέπει να επικεντρωθεί στην κατανόηση των πλεονεκτημάτων και των μειονεκτημάτων των προτύπων, αναλύοντας τον τρόπο με τον οποίο η απώλεια βασικών στοιχείων επηρεάζει την ποιότητα των πληροφοριών κατά τομέα, και την ακρίβεια των προβλέψεων βάσει του ΔΠΧΑ8.

Επιπροσθέτως, η μελλοντική έρευνα θα πρέπει να επεκτείνει τη σύγκριση μεταξύ χωρών, συμπεριλαμβάνοντας τις αναπτυσσόμενες χώρες που ακολουθούν τα ΔΠΧΑ, καθώς εκείνες που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη να αυξήσουν την αξιοπιστία και την εγκυρότητα των αναφορών για την προσέλκυση επενδυτών.

Τέλος, η μελέτη αυτή απέδειξε ότι η γλώσσα στην οποία συντάσσεται η ετήσια έκθεση και ο αριθμός των ετών αναφοράς σύμφωνα με τα εθνικά πρότυπα επηρεάζουν τις πρακτικές εταιρικής γνωστοποίησης. Η μελλοντική έρευνα θα πρέπει να περιλαμβάνει τη γλώσσα ως μεταβλητή ελέγχου, για να εκτιμηθεί κατά πόσον σχετίζεται με την ποιότητα των λογιστικών πληροφοριών.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

1. Abad, D., Cutillas-Gomariz, M.F., Sánchez-Ballesta, J.P. and Yagüe, J., 2018. Does IFRS mandatory adoption affect information asymmetry in the stock market?. *Australian Accounting Review*, 28(1), pp.61-78.
2. Aboud, A., & Roberts, C., 2018, December. Managers' segment disclosure choices under IFRS 8: EU evidence. In *Accounting forum* (Vol. 42, No. 4, pp. 293-308). Taylor & Francis.
3. Accounting Standards Board of Japan. (2004). Conceptual Framework of Financial Accounting Working Group on Fundamental Concepts. *The Series of Discussion Papers*.
4. Agoglia, C.P., Douppnik, T.S. and Tsakumis, G.T., 2011. Principles-based versus rules-based accounting standards: The influence of standard precision and audit committee strength on financial reporting decisions. *The Accounting Review*, 86(3), pp.747-767.
5. Albu, N., & Tarca, A., 2018. Exploring the Influence of Institutional Factors on the Segment Disclosure Practices of Large European Listed Entities. *Available at SSRN 3249057*.
6. Aleksanyan, M. and Danbolt, J., 2015. Segment reporting: Is IFRS 8 really better?. *Accounting in Europe*, 12(1), pp.37-60. [theSitePK=478060&contentMDK=20292122&menuPK=546160&pagePK=64168182&piPK=64168060](#)
7. Ali, A. and Hwang, L.S., 2000. Country-specific factors related to financial reporting and the value relevance of accounting data. *Journal of accounting research*, 38(1), pp.1-21.

8. Aljinovic Barac, Z., Vuko, T. and Šodan, S., 2017. What can auditors tell us about accounting manipulations?. *Managerial Auditing Journal*, 32(8), pp.788-809.
9. André, P., Filip, A., & Moldovan, R., 2016. Segment disclosure quantity and quality under IFRS 8: Determinants and the effect on financial analysts' earnings forecast errors. *The International Journal of Accounting*, 51(4), 443-461.
10. Armitage, S. and Marston, C., 2008. Corporate disclosure, cost of capital and reputation: Evidence from finance directors. *The British Accounting Review*, 40(4), pp.314-336.
11. Aubert, F. and Grudnitski, G., 2011. The impact and importance of mandatory adoption of International Financial Reporting Standards in Europe. *Journal of International Financial Management & Accounting*, 22(1), pp.1-26.
12. Backof, A.G., Bamber, E.M. and Carpenter, T.D., 2016. Do auditor judgment frameworks help in constraining aggressive reporting? Evidence under more precise and less precise accounting standards. *Accounting, Organizations and Society*, 51, pp.1-11.
13. Ball, R., 2006. International Financial Reporting Standards (IFRS): pros and cons for investors. *Accounting and business research*, 36(sup1), pp.5-27.
14. Barth M. E., Landsman W. R., and Lang, M. H., 2008. International Accounting Standards and Accounting Quality. *Journal of Accounting Research*, 46, pp. 467–498.
15. Barth M., Landsman W.R., Lang M., and Williams C., 2012. Are IFRS-based and US GAAP-based accounting amounts comparable? *Journal of Accounting and Economics*, 54(1), pp. 68-93.

16. Barth, M.E. and Israeli, D., 2013. Disentangling mandatory IFRS reporting and changes in enforcement. *Journal of Accounting and Economics*, 56(2-3), pp.178-188.
17. Behn, B.K., Nichols, N.B. and Street, D.L., 2002. The predictive ability of geographic segment disclosures by US companies: SFAS No. 131 vs. SFAS No. 14. *Journal of International Accounting Research*, 1(1), pp.31-44.
18. Berenson, M.L., Levine, D.M., & Krehbiel, T.C., 2011. *Basic Business Statistics: Concepts and Applications*. (12th ed) Prentice Hall.
19. Bertin, M.J. and Moya, J.T.A., 2013. The effect of mandatory IFRS adoption on accounting conservatism of reported earnings. *Academia Revista Latinoamericana de Administración*.
20. Beyer, A., Cohen, D.A., Lys, T.Z., & Walther, B.R. (2010). The financial reporting environment: Review of the recent literature. *Journal of Accounting and Economics*, 50, 296-343.
21. Black, E.L., Christensen, T.E., Kiosse, P.V. and Steffen, T.D., 2017. Has the regulation of Non-GAAP disclosures influenced managers' use of aggressive earnings exclusions? *Journal of Accounting, Auditing & Finance*, 32(2), pp.209-240.
22. Brochet F., Jagolinzer A., and Riedl J.E., 2011. Mandatory IFRS Adoption and Financial Statement Comparability. *Harvard Business School*, Working Paper, 11(109).
23. Brown P & Tarca A., 2007. Achieving high quality, comparable financial reporting: A review of independent enforcement bodies in Australia and the United Kingdom. Abacus.,

24. Brown, P., 2011. International Financial Reporting Standards: what are the benefits? *Accounting and business research*, 41(3), pp.269-285.
25. Brown, P., Preiato, J., & Tarca, A., 2014. Measuring Country Differences in Enforcement of Accounting Standards: An Audit and Enforcement Proxy. *Journal of Business Finance & Accounting*, 41 (1-2), 1-52
26. Bryce, M., Ali, M.J. and Mather, P.R., 2015. Accounting quality in the pre-/post-IFRS adoption periods and the impact on audit committee effectiveness—Evidence from Australia. *Pacific-Basin Finance Journal*, 35, pp.163-181.
27. Bugeja, M., Czernowski, R., & Moran, D., 2015. The Impact of the Management Approach on Segment Reporting. *Journal of Business Finance & Accounting*, 42 (3-4), 310-366.
28. Cai, L., Rahman, A. and Courtenay, S., 2014. The effect of IFRS adoption conditional upon the level of pre-adoption divergence. *The International Journal of Accounting*, 49(2), pp.147-178.
29. Cascino, S., & Gassen, J., 2015. What Drives the Comparability Effect of Mandatory IFRS Adoption? *Review of Accounting Studies*, 20 (1), 242-282.
30. Cereola, S. J., Nichols, N. B., & Street, D. L., 2018. The predictive ability of entity-wide geographic sales disclosures: IAS 14R versus IFRS 8. *Research in Accounting Regulation*, 30(2), 121-130.
31. Charitou, A., Karamanou, I. and Lambertides, N., 2015. Who are the losers of IFRS adoption in Europe? An empirical examination of the cash flow effect of increased disclosure. *Journal of Accounting, Auditing & Finance*, 30(2), pp.150-180.
32. Chen, C., Young, D. and Zhuang, Z., 2012. Externalities of mandatory IFRS adoption: Evidence from cross-border spillover effects of financial information on investment efficiency. *The Accounting Review*, 88(3), pp.881-914.

33. Chen, L., Ng, J. and Tsang, A., 2014. The effect of mandatory IFRS adoption on international cross-listings. *The Accounting Review*, 90(4), pp.1395-1435.
34. Christensen, H. B., Lee, E., Walker, M., & Zeng, C., 2015. Incentives or standards: What determines accounting quality changes around IFRS adoption?. *European Accounting Review*, 24(1), 31-61.
35. Christensen, H.B., Hail, L. and Leuz, C., 2013. Mandatory IFRS reporting and changes in enforcement. *Journal of Accounting and Economics*, 56(2-3), pp.147-177.
36. Clarkson, P., Van Bueren, A.L. and Walker, J., 2006. Chief executive officer remuneration disclosure quality: corporate responses to an evolving disclosure environment. *Accounting & Finance*, 46(5), pp.771-796.
37. Cohen, J.R., Krishnamoorthy, G., Peytcheva, M. and Wright, A.M., 2013. How does the strength of the financial regulatory regime influence auditors' judgments to constrain aggressive reporting in a principles-based versus rules-based accounting environment? *Accounting Horizons*, 27(3), pp.579-601.
38. Cohen, S. and Karatzimas, S., 2016. Modernizing government accounting standards in Greece: a case of 'garbage can' decision-making. *Public Money & Management*, 36(3), pp.173-180.
39. Collins, D.L., Pasewark, W.R. and Riley, M.E., 2012. Financial reporting outcomes under rules-based and principles-based accounting standards. *Accounting Horizons*, 26(4), pp.681-705.
40. Crawford, L. and Power, D.M., 2015. Perceptions of external auditors, preparers and users of financial statements about the adoption of IFRS 8. *Journal of Applied Accounting Research*, 16(1), pp.2-27.

41. Crawford, L., Extance, H., Helliar, C., & Power, D., 2012. Operating segments: The usefulness of IFRS 8. *Edinburgh: ICAS*.
42. Crawford, L., Ferguson, J., Helliar, C.V., & Power, D.M., 2014. Control over accounting standards within the European Union: The political controversy surrounding the adoption of IFRS 8. *Critical Perspectives on Accounting*, 25, 304-318.
43. Cuccia, A., 2018. Potential of IFRS 8: Managerial "customization", relevance of subsidiaries and separate financial statements. *Financial reporting*.
44. Daske, H., Hail, L., Leuz, C. and Verdi, R., 2008. Mandatory IFRS reporting around the world: Early evidence on the economic consequences. *Journal of accounting research*, 46(5), pp.1085-1142.
45. Daske H. & Gebhardt G., 2006, International Financial Reporting Standards and Experts' Perception of Disclose Quality, pp. 461-464.
46. DCGK, 2016. Former versions of the Code. Available at: <http://www.dcgk.de/en/code/archive.html>
47. DeFond, M.L., Hung, M., Li, S. and Li, Y., 2014. Does mandatory IFRS adoption affect crash risk? *The Accounting Review*, 90(1), pp.265-299.
48. Deloitte (2017). IAS 14 — Segment Reporting (Superseded). Iasplus.com. Available at: <https://www.iasplus.com/en/standards/ias/ias14>
49. Deloitte, 2016. Standards. Available at: <http://www.iasplus.com/en-gb/standards>.
50. Deloitte, 2016. UK Corporate Governance Code. Available at: <http://www.iasplus.com/en-gb/standards/corporate-governance/uk-corporategovernance-code>

51. Demaria, S. and Dufour, D., 2007, April. First time adoption of IFRS, Fair value option, Conservatism: Evidences from French listed companies.
52. Durukan, B., Ozkan, S. and Dalkilic, F., 2012. CEO turnover and corporate performance relationship in pre-and post-IFRS period: evidence from Turkey. *Journal of Business Economics and Management*, 13(3), pp.421-442.
53. Dye, R.A. and Sridhar, S.S., 2008. A positive theory of flexibility in accounting standards. *Journal of Accounting and Economics*, 46(2-3), pp.312-333.
54. Ernst and Young, 2009. IFRS8 Operating Segment: Implementation guidance. Available at: [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/IFRS_8_Operating_segments_Implementation_guidance/\\$FILE/IFRS_8_Operating_Segments_IG.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/IFRS_8_Operating_segments_Implementation_guidance/$FILE/IFRS_8_Operating_Segments_IG.pdf)
55. EUROPA. (2019). Ηνωμένο Βασίλειο | Ευρωπαϊκή Ένωση. Available at: https://europa.eu/european-union/about-eu/countries/member-countries/unitedkingdom_el#brexit
56. European Union, 2013. Financial reporting obligations for limited liability companies (Accounting Directive) – frequently asked questions. Available at: http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-13-540_en.htm
57. Fama, E.F., 1970. Efficient capital markets: A review of theory and empirical work. *The journal of Finance*, 25(2), pp.383-417.
58. Farías, P. and Rodríguez, R., 2015. Segment disclosures under IFRS 8's management approach: has segment reporting improved?. *Spanish Journal of Finance and Accounting/Revista Espanola de Financiacion y Contabilidad*, 44(2), pp.117-133.
59. Field, A., 2016. *An adventure in statistics: The reality enigma*. Sage.

60. Florou A. and Pope P.F., 2012. Mandatory IFRS Adoption and Institutional Investment Decisions. *The Accounting Review*, 87(6), pp. 1993-2025.
61. Fox, A., Hannah, G., Helliard, C. and Veneziani, M., 2013. The costs and benefits of IFRS implementation in the UK and Italy. *Journal of Applied Accounting Research*.
62. Franzen, N., & Weißenberger, B. E., 2015. The adoption of IFRS 8—no headway made? Evidence from segment reporting practices in Germany. *Journal of Applied Accounting Research*, 16(1), 88-113.
63. FRC, 2016. The UK Corporate Governance code. Available at: <https://www.frc.org.uk/Our-Work/Publications/Corporate-Governance/UKCorporate-Governance-Code-April-2016.pdf>
64. FSE, 2016. Frankfurt Prime Standard Listing Requirements. Available at: <http://www.frankfurtstockexchange.de/frankfurt-stock-exchange-listingrequirements/83-frankfurt-stock-exchange-listing-requirements-and-rules/82frankfurt-stock-exchange-prime-standard-listing-requirements.html>
65. Fülbier, R.U., Pelger, C., Kuntner, E. and Bravidor, M., 2017. The role and current status of IFRS in the completion of national accounting rules—Evidence from Austria and Germany. *Accounting in Europe*, 14(1-2), pp.13-28.
66. Gao, R. and Sidhu, B.K., 2018. Convergence of accounting standards and financial reporting externality: evidence from mandatory IFRS adoption. *Accounting & Finance*, 58(3), pp.817-848.
67. Garson, D.G., 2014. Logistic Regression: Binary & Multinomial (Statistical Associated “Blue Book” Series Book 2. *North Carolina: School of Public & International Affairs*.
68. Glaum M., Baetge J., Grothe A. and Oberdörster T., 2013. Introduction of International Accounting Standards, Disclosure Quality and Accuracy of Analysts'

Earnings Forecasts, *European Accounting Review*, 22:1, pp. 79-116, DOI:10.1080/09638180.2011.558301.

69. Gotti, G., 2016. Discussion of Segment Disclosure Quantity and Quality under IFRS 8: Determinants and the Effect of Financial Analysts' Earnings Forecast Errors. *The International Journal of Accounting*, 51(4), 462-463.
70. Hail, L., Leuz, C. and Wysocki, P., 2010. Global accounting convergence and the potential adoption of IFRS by the US (Part I): Conceptual underpinnings and economic analysis. *Accounting Horizons*, 24(3), pp.355-394.
71. Healy, M.P., & Palepu, G.K. (2001). Information asymmetry, corporate disclosure, and the capital markets: A review of the empirical disclosure literature. *Journal of Accounting and Economics*, 31 (1-3), 405-440.
72. Heidhues E. & Patel C. (2012). Globalization and Contextual Factors in Accounting: The case of Germany, *Studies in Managerial and Financial Accounting (volume 23)*.
73. Herrmann, D., & Thomas, W. (1996). Segment reporting in the European Union: Analyzing the effects of country, size, industry, and exchange listing. *Journal of International Accounting, Auditing, and Taxation*, 5 (1), 1-20.
74. Hoffman, V.B. and Patton, J.M., 2002. How are loss contingency accruals affected by alternative reporting criteria and incentives? *Journal of Accounting and Public Policy*, 21(2), pp.151-167.
75. Holthausen, R.W., 2009. Accounting standards, financial reporting outcomes, and enforcement. *Journal of accounting research*, 47(2), pp.447-458.
76. Hope, O.-K. (2003). Disclosure Practices, Enforcement of Accounting Standards, and Analysts' Forecast Accuracy: An International Study. *Journal of Accounting Research*, 41 (2), 235-272.

77. Hope, O.K., Jin, J. and Kang, T., 2006. Empirical evidence on jurisdictions that adopt IFRS. *Journal of international accounting research*, 5(2), pp.1-20.
78. Horton, J., Serafeim G. and Serafeim I., 2013. Does Mandatory IFRS Adoption Improve the Information Environment? *Contemporary Accounting Research*, 30(1), pp.388-423.
79. Houqe, M.N., Monem, R.M., Tareq, M. and Van Zijl, T., 2016. Secrecy and the impact of mandatory IFRS adoption on earnings quality in Europe. *Pacific-Basin Finance Journal*, 40, pp.476-490.
80. IASB, 2013. International Financial Reporting Standard 8 Operating Segments. Available at: <http://eifrs.ifrs.org/eifrs/bnstandards/en/2013/ifrs8.pdf>.
81. ICAEW. (2018). IFRS 8: Operating segments. Available at: <<https://www.icaew.com/technical/financial-reporting/ifrs/ifrs-standards/ifrs-8-operating-segments>>
82. IFRS ,2018. IFRS - Who uses IFRS standards? Available at: <<https://www.ifrs.org/use-around-the-world/use-of-ifrs-standards-by-jurisdiction/>>
83. Jaafar, A., & McLeay, S., 2007. Country Effects and Sector Effects on the Harmonization of Accounting Policy Choice. *Abacus*, 43 (2), 156-189.
84. Jung, W.O., Park, S.O. and Chung, H., 2016. Debt financing and voluntary adoption of the international financial reporting standards: Evidence from Korean unlisted firms. *Emerging Markets Finance and Trade*, 52(1), pp.39-51.
85. Kajüter, P., & Nienhaus, M., 2017. The impact of IFRS 8 adoption on the usefulness of segment reports. *Abacus*, 53(1), 28-58.

86. Kang, H. and Gray, S.J., 2013. Segment reporting practices in Australia: Has IFRS 8 made a difference?. *Australian Accounting Review*, 23(3), pp.232-243.
87. Kaya, D. and Pillhofer, J.A., 2013. Potential adoption of IFRS by the United States: a critical view. *Accounting Horizons*, 27(2), pp.271-299.
88. Khurana, I.K. and Michas, P.N., 2011. Mandatory IFRS adoption and the US home bias. *Accounting Horizons*, 25(4), pp.729-753.
89. Kim, J.B., Liu, X. and Zheng, L., 2012. The impact of mandatory IFRS adoption on audit fees: Theory and evidence. *The Accounting Review*, 87(6), pp.2061-2094.
90. Kothari S.P., Li X. and Short E.J., 2009. The Effect of Disclosures by Management, Analysts, and Business Press on Cost of Capital, Return Volatility, and Analyst Forecasts: A Study Using Content Analysis. *The Accounting Review*, 84(5), pp. 1639-1670.
91. KPMG, 2010. Improvements to International Financial Reporting Standards 2010. Available at: <https://www.kpmg.com/CN/en/IssuesAndInsights/ArticlesPublications/Newsletters/IFRS-Briefing-Sheet/Documents/IFRS-Briefing-Sheet-O-1005-185.pdf>
92. Kvaal E. & Nobes C., 2010. International differences in IFRS policy choice: A research note, *Accounting and Business Research*, 40(2), pp. 173-187.
93. Kvaal E. & Nobes C., 2012. IFRS Policy Changes and the Continuation of National Patterns of IFRS Practice, *European Accounting Review*, 21(2), pp. 343- 371.
94. Lenormand, G. and Touchais, L., 2018. *Does IFRS 8 improve the quality of information environment of financial analysts?*. HAL.
95. Leung, E., & Verriest, A., 2015. The impact of IFRS 8 on geographical segment information. *Journal of Business Finance & Accounting*, 42(3-4), 273-309.

96. Leuz, C. (2004). Proprietary versus Non-Proprietary Disclosures: Evidence from Germany. In: Leuz, C., Pfaff, D., & Hopwood A. (eds). *the economics and politics of accounting: international perspectives on research trends, policy, and practice*. oxford: *Oxford University Press*.
97. Li, S., 2010. Does mandatory adoption of International Financial Reporting Standards in the European Union reduce the cost of equity capital?. *The Accounting review*, 85(2), pp.607-636.
98. Li, X. and Yang, H.I., 2015. Mandatory financial reporting and voluntary disclosure: The effect of mandatory IFRS adoption on management forecasts. *The Accounting Review*, 91(3), pp.933-953.
99. Liao, P.C., Ling-Ching Chan, A. and Seng, J.L., 2013. Intellectual capital disclosure and accounting standards. *Industrial management & data systems*, 113(8), pp.1189-1205.
100. Lim, Y., Azmi, A., Devi, S.S. and Mahzan, N., 2017. Implementation Guidance for Standards and Revenue Trend in Aggressive Reporting. *The International Journal of Accounting*, 52(4), pp.342-353.
101. Lucchese, M. and Di Carlo, F., 2016. The impact of IFRS 8 on segment disclosure practice: Panel evidence from Italy.
102. Lungu, C.I., Caraiani, C. and Dascălu, C., 2017. The impact of IFRS adoption on foreign direct investments: Insights for Emerging Countries. *Accounting in Europe*, 14(3), pp.331-357.
103. Mardini, G., Crawford, L., & Power, D., 2012. The Impact of IFRS 8 on Disclosure Practices of Jordanian Companies. *Journal of Accounting in Emerging Economies*, 2 (1), 67-90.

104. Morais, A.I. and Curto, J.D., 2009. Mandatory adoption of IASB standards: Value relevance and country-specific factors. *Australian Accounting Review*, 19(2), pp.128-143.
105. Nelson, M.W., 2003. Behavioral evidence on the effects of principles-and rules-based standards. *Accounting Horizons*, 17(1), pp.91-104.
106. Ng, T.B.P. and Tan, H.T., 2003. Effects of authoritative guidance availability and audit committee effectiveness on auditors' judgments in an auditor-client negotiation context. *The Accounting Review*, 78(3), pp.801-818.
107. Nichols, N. B., Street, D. L., & Cereola, S. J., 2012. An analysis of the impact of adopting IFRS 8 on the segment disclosures of European blue chip companies. *Journal of International Accounting, Auditing and Taxation*, 21(2), 79-105.
108. Nichols, N.B. & Street, D.L., 2007. The relationship between competition and business segment reporting decisions under the management approach of IAS 14 Revised. *Journal of International Accounting, Auditing and Taxation*, 16(1), pp.51-68.
109. Nichols, N.B., Street, D.L., & Tarca, A., 2013. The Impact of Segment Reporting Under the IFRS 8 and SFAS 131 Management Approach: A Research Review. *Journal of International Financial Management & Accounting*, 24 (3), 261-312.
110. Nobes C., 2006. The survival of international differences under IFRS: towards a research agenda, *Accounting and Business Research*, 36(3), pp. 233-245.
111. Ozkan, N., Singer, Z.V.I. and You, H., 2012. Mandatory IFRS adoption and the contractual usefulness of accounting information in executive compensation. *Journal of Accounting Research*, 50(4), pp.1077-1107.

112. Pardal, P., Morais, A.I. and Curto, J.D., 2015. Competitive harm and business segment reporting under IFRS 8: Evidence from European Union listed firms. In *EAA 38th Annual Congress*.
113. Pearson, R.W., (2010). statistical persuasion: how to collect, analyze, and present data...accurately, honestly, and persuasively. *California: sage publications*.
114. Pisano, S., & Landriana, L., 2012. The Determinants of Segment Disclosure: an Empirical Analysis of Italian Listed Companies. *Financial Reporting, 1*, 113-132.
115. Pope, P.F. and McLeay, S.J., 2011. The European IFRS experiment: Objectives, research challenges and some early evidence. *Accounting and business research, 41*(3), pp.233-266.
116. Psaros, J., 2007. Do principles-based accounting standards lead to biased financial reporting? An Australian experiment. *Accounting and Finance, 37*, 527-550.
117. Psaros, J.I.M. and Trotman, K.T., 2004. The impact of the type of accounting standards on preparers' judgments. *Abacus, 40*(1), pp.76-93.
118. PwC, 2008. A practical guide to segment reporting – September 2008. Available at: <https://www.pwc.com/gx/en/ifrs-reporting/pdf/segment-reporting.pdf>
119. PwC, 2009. Financial Instruments under IFRS – A guide through the maze. Available at: https://www.pwc.ch/user_content/editor/files/publ_ass/pwc_financial_instruments_under_ifrs_guide_through_maze.pdf
120. PwC, 2013a. A comparison of IFRS and German GAAP. Available at: <https://inform.pwc.com/inform2/show?action=informContent&id=1042084903143696>

121. PwC, 2013b. A comparison of old UK GAAP, new UK GAAP (FRS 102) and IFRS. Available at: <<https://inform.pwc.com/inform2/show?action=informContent&id=1308101204155361>>
122. PwC, 2013c. IFRS compared with US GAAP and French GAAP. Available at: <https://inform.pwc.com/inform2/show?action=informContent&id=1308101204155361>
123. PWC., 2009. Making sense of a complex world IFRS 8 Operating Segments. London. Available at <http://www.pwc.com/gx/en/industries/communications/publications/ifrs-8operating-segments.html>
124. Ramanna, K. and Watts, R.L., 2012. Evidence on the use of unverifiable estimates in required goodwill impairment. *Review of Accounting Studies*, 17(4), pp.749-780.
125. Saunders, M., Thornhill, A., and Lewis, P., 2015. ed 6th. Research methods for business students. *Prentice Hall: London*.
126. Sharma, S., Joshi, M. and Kansal, M., 2017. IFRS adoption challenges in developing economies: an Indian perspective. *Managerial Auditing Journal*, 32(4/5), pp.406-426.
127. Shi, S. and Kim, J.B., 2007. Enhanced Disclosures via IFRS and Stock Price Synchronicity Around the World: Do Analyst Following and Institutional Infrastructure Matter? *Available at SSRN 1026190*.
128. Simnett, R., Carson, E. and Vanstraelen, A., 2016. International archival auditing and assurance research: Trends, methodological issues, and opportunities. *Auditing: A Journal of Practice & Theory*, 35(3), pp.1-32.

129. Soderstrom N. & Sun K.J. 2007. IFRS Adoption and Accounting Quality: A review. *European Accounting Review Vol.16, No4*, pp. 675-702
130. Street, D.L., 2008. The impact in the United States of global adoption of IFRS. *Australian Accounting Review, 18(3)*, pp.199-208.
131. Street D.L. & Gray S.J, 2001, Observance of international accounting standards factors explaining non-compliance. *Association of Chartered Certified Accountants (ACCA) ISBN 1-85908-355-2* , pp 1-128
132. Sunder, S., 2009. IFRS and the accounting consensus. *Accounting horizons, 23(1)*, pp.101-111.
133. Tsalavoutas I. & Tsoligkas F., 2011. Value relevance of R&D in the UK after IFRS mandatory implementation. *Applied Financial Economics, 21(13)*, pp. 957-967.
134. Turki, H., Wali, S. & Boujelbene, Y., 2016. The effect of IFRS mandatory adoption on the information asymmetry. *Cogent Business & Management, 3(1)*, p.1209100.
135. Verriest A., Gaeremynck A., Thornton B.D., 2013. The Impact of Corporate Governance on IFRS Adoption Choices. *European Accounting Review, 22(1)*, pp. 39-77
136. Weissenberger, B. & Franzen, N., 2012. The Impact of IFRS 8 on Segment Reporting in Germany: Have New Rules Overstepped the Mark?
137. World Bank, 2016a. Key Features of Common Law or Civil Law Systems. Available at: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/legislationregulation/framework-assessment/legal-systems/common-vs-civil-law>

138. World Bank, 2016b. Financial Structures - Bank-based vs market-based financial system. Available at: <http://econ.worldbank.org/external/default/main?>
139. Wüstemann, J., & Wüstemann, S. (2010). Why Consistency of Accounting Standards Matters: A Contribution to the Rules-Versus-Principles *Debate in Financial Reporting*, *Abacus*, 46 (1), 1-28.
140. Τζανάτος Δ., 2008. Δημιουργία των σημειώσεων (notes) των οικονομικών καταστάσεων και έλεγχος της πληρότητάς τους, σσ: 33-34, 41

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1

Τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα είναι:

ΔΛΠ 1: Παρουσίαση Οικονομικών Καταστάσεων

ΔΛΠ 2: Αποθέματα

ΔΛΠ 7: Καταστάσεις Ταμειακών Ροών

ΔΛΠ 8: Λογιστικές Πολιτικές, Αλλαγές στις Λογιστικές Εκτιμήσεις και Λάθη

ΔΛΠ 10: Γεγονότα μετά την ημερομηνία του Ισολογισμού

ΔΛΠ 11: Κατασκευαστικές Συμβάσεις

ΔΛΠ 12: Φόροι Εισοδήματος

ΔΛΠ 14: Οικονομικές Πληροφορίες Κατά Τομέα

ΔΛΠ 16: Ενσώματα Πάγια

ΔΛΠ 17: Μισθώσεις

ΔΛΠ 18: Έσοδα

ΔΛΠ 19: Παροχές σε Εργαζόμενους

ΔΛΠ 20: Λογιστική των Επιχορηγήσεων και Γνωστοποίηση της Κρατικής Υποστήριξης

ΔΛΠ 21: Οι Επιδράσεις των Μεταβολών στις Τιμές Συναλλάγματος

ΔΛΠ 23: Κόστος Δανεισμού

ΔΛΠ 24: Γνωστοποιήσεις Συνδεδεμένων Μερών

ΔΛΠ 26: Λογιστική και Πληροφόρηση Προγραμμάτων Παροχών Αποχώρησης από την Υπηρεσία

ΔΛΠ 27: Ενοποιημένες και Ατομικές Οικονομικές Καταστάσεις

ΔΛΠ 28: Επενδύσεις σε Συγγενείς Επιχειρήσεις

ΔΛΠ 29: Παρουσίαση Οικονομικών Στοιχείων σε Υπερπληθωριστικές Οικονομίες

ΔΛΠ 30: Γνωστοποιήσεις στις Οικονομικές Καταστάσεις Τραπεζών και Όμοιων

Χρηματοοικονομικών Ιδρυμάτων

ΔΛΠ 31: Επενδύσεις σε Κοινοπραξίες

ΔΛΠ 32: Χρηματοοικονομικά Μέσα: Αναγνώριση και Αποτίμηση

ΔΛΠ 33: Κέρδη ανά Μετοχή

ΔΛΠ 34: Ενδιάμεσες Οικονομικές Καταστάσεις

ΔΛΠ 36: Μείωση της Αξίας Στοιχείων του Ενεργητικού

ΔΛΠ 37: Προβλέψεις, Ενδεχόμενες Υποχρεώσεις και Ενδιάμεσες Απαιτήσεις

ΔΛΠ 38: Άυλα Στοιχεία του Ενεργητικού

ΔΛΠ 40: Επενδύσεις σε Ακίνητα

ΔΛΠ 41: Γεωργία

Τα Διεθνή Πρότυπα Χρηματοοικονομικής Πληροφόρησης είναι:

ΔΠΧΑ 1: Πρώτη Εφαρμογή των ΔΠΧΑ

ΔΠΧΑ 2: Πληρωμές Βασιζόμενες σε Συμμετοχικούς Τίτλους

ΔΠΧΑ 3: Ενοποιήσεις Επιχειρήσεων

ΔΠΧΑ 4: Ασφαλιστικές Συμβάσεις

ΔΠΧΑ 5: Πάγια Στοιχεία του Ενεργητικού Κατεχόμενα προς Πώληση και Διακοπείσες Δραστηριότητες

ΔΠΧΑ 6: Έρευνα και Αξιολόγηση Ορυκτών Πόρων

ΔΠΧΑ 7: Χρηματοοικονομικά Μέσα: Γνωστοποιήσεις

ΔΠΧΑ 8: Λειτουργικοί Τομείς

ΔΠΧΑ 9: Χρηματοοικονομικά Μέσα

ΔΠΧΑ 10: Ενοποιημένες Οικονομικές Καταστάσεις

ΔΠΧΑ 11: Κοινή Ρυθμίσεις

ΔΠΧΑ 12: Παρουσίαση των Συμφερόντων σε άλλες οντότητες

ΔΠΧΑ 13: Επιμέτρηση της εύλογης αξίας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2

ΠΙΝΑΚΑΣ: ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΔΕΙΓΜΑ				
	ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ	ΓΕΡΜΑΝΙΑ	ΓΑΛΛΙΑ	ΙΤΑΛΙΑ
1.	BEAZLEY	ARTEC TECHNOLOGIES O.N.	ALES GROUPE	ALFIO BARDOLLA
2.	BODYCOTE	BETA SYST.SOFTW.AG O.N.	ANOVO	ALKEMY
3.	COMPUTACENTER	BLUE CAP O.N.	BACCARAT	ALPHABET CLASSE A
4.	CAPITAL & COUNTIES PROPERTIES	CLIQ DIGITAL AG O.N.	BOLLORÉ	ALPHABET CLASSE C
5.	BELLWAY	CONSUS REAL ESTATE AG	CAPGEMINI	AMBIENTHESIS
6.	BANKERS INVESTMENT TRUST	DALDRUP+SOEHNE AG	CELIO	BANCA GENERALI
7.	ESSENTIA	DATAGROUP SE O.N.	COM ONE GROUP	BASF
8.	CRANSWICK	DATRON AG INH.O.N.	CRITEO	BBVA
9.	HOMESERVE	DELIGNIT AG INH.O.N.	DASSAULT SYSTEMES	BE
10.	IBSTOCK	DT. GRUNDST.AUKT.AG	DIPTYQUE	D'AMICO
11.	CYBG	DT. ROHSTOFF AG	ELIOR GROUP	DAIMLER
12.	INTEGRAFIN	DVS TECHNOLOGY AG INH ON (DISKUS WERKE AG)	GANDI	ELES
13.	JPM AMERICAN	EDEL SE & CO. KGAA	GROUPE CASINO	ELETTRA INVESTIMENTI
14.	JUPITER FUND MANAGEMENT	EQS GROUP AG NA O.N.	KEOLIS	FIDIA
15.	MARSHALLS	FCR IMMOBILIEN AG	LACTALIS	FIERA MILANO
16.	PLAYTECH	FINLAB AG NA O.N.	LAGARDÈRE GROUP	GABELLI VALUE FOR ITALY
17.	DIXONS CARPHONE	FLATEX AG (FINTECH GROUP AG)	MATRA	GABETTI
18.	PRIMARY HEALTH PROPERTIES	FORMYCON AG	MICROÏDS	BORGOSESIA RSP
19.	3I INFRASTRUCTURE	GERM.STARTUPS GRP NA O.N.	ORANGE S.A.	CENTRALE DEL LATTE D'ITALIA
20.	AIRTEL AFRICA	HELIAD EQ.PARTN.KGAA	PARROT SA	CERVED GROUP
21.	AGGREKO	IBU-TEC ADVANCED MATERIALS AG	PUBLICIS	ITALGAS
22.	GLOBAL TRUST	JDC GROUP AG O.N.	QUANTIC DREAM	ITALIA INDEPENDENT
23.	ASSURA	MENSCH UND MASCH.O.N.	SAFRAN	OFFICINA STELLARE
24.	QUILTER	MIC AG	SANOFI	OFFICINA STELLARE
25.	RHI MAGNESIA	MUTARES SE & CO. KGAA	SOCIÉTÉ BIC	OLIDATA
26.	STAGECOACH	MVISE AG	SOGETI	PIAGGIO & C
27.	TATE & LYLE	MYNARIC AG	THALES GROUP	PIERREL
28.	SAVILLS	NABALTEC AG INH.	VEOLIA	PININFARINA
29.	SERCO	NANOGATE SE	VIVENDI	PIOVAN
30.	SHAFTESBURY	NORATIS AG	YOPLAIT	PIQUADRO
31.	TI FLUID SYSTEMS	NUERNBERGER BET.AG VNA	ELIOR GROUP	PIRELLI & C
32.	VESUVIUS	NYNOMIC AG INH O.N.	HAVAS	PITECO
33.	TRAINLINE	ÖKOWORLD AG	MAVIC	RADICI
34.	TELECOM PLUS	PANTAFLIX AG	MONTAGUT	RATTI
35.	WORKSPACE	PUBLITY AG O.N.	PUBLICIS	RECORDATI
36.	SAFESTORE	RCM BETEILIGUNGS NA. O.N.	SOGETI	RENERGETICA
37.	PPHE HOTEL	SCHERZER U. CO. AG O.N.	UBISOFT	TISCALI
38.	PANTHEON INTERNATIONAL	TONKENS AGRAR AG	REXEL	TOSCANA AEROPORTI
39.	MERCANTILE INV TST (THE)	VECTRON SYSTEMS O.N.	GETLINK	VIANINI
40.	MITCHELLS & BUTLERS	WILLIAMS G.P.HLD.LS-05 DZ	EISENBERG PARIS	VIMI FASTENERS

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 3

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.2 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΟΓΚΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)				
	ΔΛΠ 14		ΔΠΧΑ 8	
	Συντελεστής	Sig.	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	0.97	0.064*	0.02	0.941
Γερμανία	0.12	0.290	0.03	0.901
Ιταλία	1.02	0.052**	0.03	0.907
Κερδοφορία	1.73	0.061*	1.32	0.073*
Μόγλευση	0.08	0.644	0.09	0.617
Πολλαπλές καταχωρίσεις	1.36	0.046**	1.24	0.092*
Big4	1.15	0.053*	1.22	0.060*
Big7(3)	0.09	0.811	-0.19	0.522
Βιομηχανία	0.23	0.277	0.16	0.286
Σταθερά (constant)	0.99	0.706	0.96	0.682
Παρατηρήσεις	160		160	
Μοντέλο.F- value	0.024**		0.028**	
R ²	17%		15%	
Test ΓΕ-ΓΑ-IT				
F-value	2.99		1.91	
Sig.	0.088*		0.765	
ΓΑ-ΓΕ		0.082*		
ΓΕ-IT		0.057*		
ΓΑ-IT		0.376		
* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01				

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.4
 ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΕΛΕΑ ΑΝΑ ΜΕΓΕΘΟΣ
 ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΧΩΡΑ (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)

	ΕΛΕΑ (ΔΠΧΑ 8)	
	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-1.77	0.037**
Γερμανία	0.06	0.395
Ιταλία	-1.61	0.025**
Κερδοφορία	0.42	0.668
Μόγλευση	-0.13	0.634
Πολλαπλές καταχωρίσεις	1.41	0.044**
Big4	1.28	0.043**
Big7(3)	0.41	0.711
Βιομηχανία	0.22	0.113
Σταθερά (constant)	0.99	0.765
Παρατηρήσεις	160	
Prob > Chi Squared	0.061*	
Pseudo-R Squared	13%	
Test ΓΕ-ΓΑ-IT		
Chi Squared	2.34	
Sig.	0.085*	
ΓΑ-ΓΕ		0.096*
ΓΕ-IT		0.052*
ΓΑ-IT		0.576

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.7

ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΥΡΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΟΜΕΩΝ
ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)

	Αριθμός πρωτογενών τομέων (ΔΛΠ 14)		Αριθμός λειτουργικών τομέων (ΔΠΧΑ 8)	
	Συντελεστής	Sig	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	0.08	0.125	0.01	0.342
Γερμανία	0.11	0.396	0.06	0.304
Ιταλία	0.07	0.339	0.06	0.306
Κερδοφορία	1.32	0.012**	1.91	0.043**
Μόγλευση	-1.23	0.224	-0.04	0.217
Πολλαπλές καταχωρίσεις	0.04	0.982	0.14	0.281
Big4	1.38	0.033**	1.13	0.020**
Big7(3)	0.42	0.061*	0.11	0.517
Βιομηχανία	0.33	0.012**	1.08	0.086*
Σταθερά (constant)	0.84	0.510	-0.77	0.652
Παρατηρήσεις	160		160	
Prob > Chi Squared	0.051*		0.071*	
Pseudo-R Squared	10%		9%	
Test GE-ΓΑ-IT				
Chi Squared	1.54		2.12	
Sig.	0.896		0.661	

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.12

ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΡΙΘΜΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ (ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ) (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)

	Αύξησης αριθμού Γεωγραφικής περιοχής		Μείωση αριθμού Γεωγραφικής περιοχής	
	Συντελεστής	Sig	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-0.29	0.232	-0.34	0.334
Γερμανία	-0.43	0.274	-0.39	0.201
Ιταλία	-0.32	0.760	-0.31	0.230
Κερδοφορία	-0.53	0.131	-0.63	0.136
Μόχλευση	-0.18	0.141	0.71	0.361
Πολλαπλές καταχωρίσεις	-0.38	0.308	0.05	0.961
Big4	0.02	0.110	-0.34	0.233
Big7(3)	-0.57	0.777	0.11	0.993
Βιομηχανία	0.01	0.194	-0.24	0.145
Σταθερά (constant)	1.28	0.143	-1.89	0.128
Παρατηρήσεις	116			
Prob>Chi Squared	0.347			
Pseudo-R Squared	5%			
Test ΓΕ-ΓΑ-IT				
Chi Squared	4.09			
Sig.	0.310			

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.17

ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ (ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ) (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)

	ΔΔΠ 14		ΔΠΧΑ 8	
	Συντελεστής	Sig	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-1.30	0.098*	-1.65	0.056*
Γερμανία	-0.25	0.325	-0.27	0.302
Ιταλία	-1.32	0.097*	-0.47	0.157
Κερδοφορία	2.85	0.145	0.24	0.189
Μόγλευση	-0.24	0.144	-0.15	0.265
Πολλαπλές καταχωρίσεις	1.83	0.010***	1.27	0.062*
Big4	0.34	0.098*	1.16	0.057*
Big7(3)	0.38	0.267	0.35	0.289
Βιομηχανία	-1.92	0.003***	-1.73	0.024**
Σταθερά (constant)	-1.18	0.049	-1.95	0.056
Παρατηρήσεις	62		62	
Prob>Chi Squared	0.070*		0.050**	
Pseudo-R Squared	12%		14%	
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ=0				
Chi Squared	3.1		1.9	
Sig.	0.083*		0.440	
ΓΑ-ΓΕ		0.097*		
ΓΕ-ΙΤ		0.097*		
ΓΑ-ΙΤ		0.765		

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.17

ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ (ΜΕΤΑΞΥ ΧΩΡΩΝ) (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)

	ΔΛΠ 14		ΔΠΧΑ 8	
	Συντελεστής	Sig.	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-1.30	0.098*	-1.65	0.056*
Γερμανία	-0.25	0.325	-0.27	0.302
Ιταλία	-1.32	0.097*	-0.47	0.157
Κερδοφορία	2.84	0.156	0.22	0.197
Μόγλευση	-0.25	0.147	-0.15	0.263
Πολλαπλές καταχωρίσεις	1.84	0.010***	1.17	0.062*
Big4	0.34	0.098*	1.16	0.057*
Big7(3)	0.34	0.265	0.34	0.287
Βιομηχανία	-1.92	0.003***	-1.72	0.024**
Σταθερά (constant)	-1.16	0.046	-1.92	0.059
Παρατηρήσεις	62		62	
Prob>Chi Squared	0.070*		0.050**	
Pseudo-R Squared	12%		14%	
Test ΓΕ-ΓΑ-ΙΤ=0				
Chi Squared	3.1		1.9	
Sig.	0.083*		0.440	
ΓΑ-ΓΕ		0.097*		
ΓΕ-ΙΤ		0.097*		
ΓΑ-ΙΤ		0.765		

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01

ΠΙΝΑΚΑΣ 5.18

ΠΟΛΥΠΑΡΑΓΟΝΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΕΙΚΤΗ (ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ) (ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ)

	Αύξηση αριθμού Γεωγραφικής περιοχής		Μείωση αριθμού Γεωγραφικής περιοχής	
	Συντελεστής	Sig.	Συντελεστής	Sig.
Γαλλία	-0.56	0.217	-0.51	0.111
Γερμανία	-0.30	0.153	-0.20	0.176
Ιταλία	-0.56	0.212	-0.08	0.191
Κερδοφορία	-0.23	0.195	0.46	0.112
Μόχλευση	0.24	0.868	-0.22	0.589
Πολλαπλές καταχωρίσεις	-0.98	0.222	-0.32	0.120
Big4	1.16	0.164	-0.16	0.147
Big7(3)	1.17	0.172	-0.99	0.158
Βιομηχανία	1.33	0.059*	-1.55	0.061*
Σταθερά (constant)	2.05	0.195	2.24	0.212
Παρατηρήσεις	74			
Prob>Chi Squared	0.361			
Pseudo-R Squared	4%			
Test GE-ΓA-IT=0				
Chi Squared	1.67			
Sig.	0.527			

* p<0.10, ** p<0.05, *** p<0.01